

WENDING

door

Emmy Belinfante-Belinfante

WENDING

„WENDING“

DOOR

EMMY BELINFANTE—BELINFANTE
MET TEEKENINGEN VAN RO KEEZER

TWEEDE DRUK

AMERSFOORT — VALKHOFF & Co.

HOOFDSTUK I.

De groote, grijze Lincoln van de familie Weldam stopte voor het Bad-Hotel. De piccolo schoot toe om het portier te openen, de huisknechten pakten bereidwillig de mooie koffers aan, die Wim, de oudste van de kinderen Weldam, hen aanreikte, de Gérant, het gezicht in één vriendelijke straling, ontving de familie op de voorkomende wijze, waarmee hij de gasten pleegde te verwelkomen.

Op het terras van het hotel, waar verschillende gasten zich zaten te koesteren in den lang ontbeelden zonschijn, werden plotseling twee rieten

stoelen verschoven, sprongen Eef en Jan Marsman op en holden naar de auto, waaruit nu één voor één de familie Weldam steeg.

„Hallo! old Chap!" begroette Jan z'n studievriend Wim en hij hielp hem de tennis-rackets en hockey-sticks uit den wagen laden.

Eef was al naar mevrouw Weldam gehold, begroette haar, zooals men gewend was mevrouw Weldam te begroeten, half respectvol, half zooals men een kind toespreekt.

Het volgend oogenblik werd Eef omstrengeld door twee paar armen, toebehoorend aan de tweelingzussen Christine en Pauline, in de wandeling Pim en Pol geheeten, die haar direct in beslag wilden nemen, kreeg ze een genadig knikje van meneer Weldam, die zich, sinds hij een welgesteld man was geworden, ver boven allen om zich heen voelde, en een guitig knipoojie plus een vriendelijken klap op haar schouder van Chita, de negentienjarige, donker-oogige oudste dochter waarmee zij, Eef, vriendin was, al van hun schooljaren af.

„Fijn, dat jullie er zijn," zei Eef tevreden als een spinnende poes, en haar arm in dien van haar vriendin hakend, slenterde ze de hall in, waar de beide meisjes pardoos aanliepen tegen de Gérantsvrouw, die het noodig vond te vertellen, dat de familie het wél trof, want dat de zon nu toch eindelijk was gaan schijnen.

Waarop Chita, minzaam lachend, haar rustig liet staan en de breede trap opliep, om naar haar kamer

te gaan en Eef, die het altijd moeilijk vond, van de wat breedsprakige dame af te komen, met een hulpe-loos gezicht naar Chita keek, die haar toewuifde en een spits tongetje uitstak.

„Ben je d'r los?" vroeg Chita, toen een oogenblik later Eef haar kamer binnen stevende. „Zeg, vertel eens, zijn er gezellige pisangs in het hotel?"

„Niets voor jou," zei Eef en ze gooide de ramen wijd open.

„Wat een zalige kamer is dat toch! Fijn, om zoo 's morgens als je uit je bed tjoept de zee vlak voor je neus te hebben. Ik benijd je!"

„Ruilen?" vroeg Chita, die zich in haar volle lengte op den divan had neergegoid.

„Ik zie jou al in onze „Villa Buk-je", zooals Jan ons nederig duin-kluisje genoemd heeft."

„Och," weifelde Chita en haar groote, donkere oogen keken even peinzend naar de zee, die was als een kalm meer. „Hier is het ook niet je dàt, met die zenuwachtige bereddering van moeder, en vader's eeuwig willen feesten en groot-doen. Ik zou soms best in een genoegelijk, eenvoudig huisje willen zitten."

„Maar dan toch met alle denkbare comfort," lachte Eef. „Met stroomend warm- en koud water, een badkamer en een zitkamer, die minstens zóó groot is, dat je er met zes paren in rond kunt schuiven."

„Nou ja," gaf Chita loom toe.

Een klop op de deur en binnen kwam de huis-

knecht met twee groote koffers, een tennis-racket en een hondenmandje.

„Chita, de huisknecht!" waarschuwde Eef, doelend op Chita's meer dan nonchalante houding.

„Zet ze maar op het rek, Karel." Chita bleef rustig

liggen. „En wat moet die hondenmand hier? zet die maar op moeder's kamer."

„Mevrouw zei" begon de huisknecht.

„O, kan moeder de lieveling weer niet verdragen? Zet de mand dan op de kamer bij de tweelingen."

Karel, die de familie Weldam nu al voor het vierde jaar mee maakte, grinnikte.

't Was iederen zomer hetzelfde recept, het sierlijke rieten hondenpaleisje verhuisde van de eene kamer naar de andere, want mevrouw kon niet slapen als Mouche, het bibberige pinchertje, zich in haar mandje omdraaide en het riet daardoor even kraakte, de tweeling vocht om het recht het mandje vlak naast het bed te hebben, zoodat arme Mouche met mand en al heen en weer van Pim's naar Pol's bed getrokken werd, en meestal jankend in een hoek kroop, als het vechtende tweetal op één van haar dunne pootjes trapte.

Dan verhuisde de mand naar de kamer van Wim, den student, die z'n vakantie benutte om een gat in den dag te slapen en 's morgens rustig doorsliep als arme Mouche gillend en jankend verzocht om z'n gewone morgenluchting.

Klachten van Wim's naaste burens deden dan de mand verhuizen naar Chita, die onder vele protesten van haar kant en bevelen van vader's kant, het bibber-beest een plaats in haar kamer inruimde. Maar niet vóór het dier bij de heele familie was rond geweest.

Met een sneer nam de huisknecht de mand mee.

„Morgen kan ik 'm d'r toch weer neerzetten," dacht hij, maar er was geen verzet in z'n houding, want goed fooiende gasten mogen lastig zijn. En meneer Weldam, veeleischend, aanmatigend en opschepperig, gaf fooien, die klonken als een klok.

„Hè, jullie met je eeuwig hondengezeur," zei Eef verveeld. „Waarom doen jullie dat beest dan niet weg, als 't zooveel last geeft."

„Omdat moeder er dan een jaar lang over tobt, of Mouche wel d'r kalfsbeentje en d'r levertraantje krijgt en buitendien," hier imiteerde Chita weinig respectvol maar meesterlijk haar moeder's wat monotone stem:

„'t Is een cadeau van vader en ik heb nog nooit iets wat je vader me gaf weggedaan."

Eef schoot in een lach, zooals altijd, wanneer Chita iemand imiteerde.

Want dit verstond het meisje wonderlijk goed.

Toen ze nog maar een heel klein meisje was, kon ze, als haar ouders bezoek hadden, heel stil in haar stoeltje zitten, om dan wanneer de gasten vertrokken waren een zoo getrouwe imitatie van hen te geven, dat de ouders moeite hadden hun ernst te bewaren.

Stem, gebaren, kleine gewoonten, alles werd weergegeven met een nauwkeurigheid, die wees op een bijzonder waarnemingsvermogen.

„Zeg, zou je je koffers niet eens uitpakken?" vroeg Eef, die de ordelijkheid in persoon was.

„Wat zullen je mooie gewaden kreukelen, als je ze zoolang in de knoei laat zitten."

„Rustig laten kreukelen. Ik ben nou eenmaal een slons. En jaag me alsjeblieft niet zoo op, laat me even bekomen van dezen feestelijken morgen, waarop moeder ons vóór dag en dauw het bed uitjoeg, want anders kwamen we niet op tijd weg! — net of dat wat gehinderd had — en toen we allemaal slaperig en wel, klaar stonden, liet vader ons anderhalf uur wachten, want hij had gezegd, dat we om elf uur zouden weg rijden, en moeder hield vol, dat hij half tien had gezegd, waarover ze den heelen weg door gezaagd hebben.”

„Wat is het weer erg met je,” lachte Eef. „Ik was ook vroeg op en ik heb de huiskamer gedaan en peulen afgehaald, en toen ben ik op een holletje naar hier gegaan en heb eveneens ruim een uur op het terras zitten wachten, want jij schreef dan toch maar, dat jullie om elf uur zoudt arriveeren, en het was twaalf toen de kar met Weldamschen inhoud voor het hotel aanlandde.”

„Nou, dan hadden we 't maar weer eens allemaal mis. Komt meer voor in ons wonderlijk gezin.”

„Geef je sleutels, luie Madam, zal ik me maar weer eens over je Gepäck ontfermen.”

„In m'n tasch,” zei slaperig Chita, en het donkere hoofd vlijde zich in de donzige kussens.

Uitpakken, en den boel keurig in de kasten bergen, was een kolfje naar Eef's hand, en de sleutels uit Chita's tasch opvisschend, begon ze de kofferkasten te ontpakken. Geen greintje jalouzie was er in haar hart, toen ze de mooie en moderne toiletten

op de sierlijk omwoelde kleerenhangers uit den koffer nam, de weelderige dessous in de spiegelkast legde.

„Zeg," lachte ze, „hoeveel paar schoenen heb je wel? Ik heb al zes paar opgeborgen en ik ben nog niet aan het eind van je schoenenbak."

Van den divan kwam geen antwoord.

„Ik geloof waarachtig, dat ze in slaap gesukkeld is," dacht Eef en ze wilde naar den divan gaan om het slapende meisje door elkaar te rammeien.

Maar een blik op het teêre, wat vermoeide gelaat, deed haar hiervan terug komen.

„Kraakporcelein," hoonde ze innerlijk, maar haar blik bleef met iets lief-moederlijks rusten op het fijne figuurtje op den divan, op het matte, haast iets te teêre gelaat, omlijst door het korte, ravenzwarte haar.

Toen Eef zich omkeerde, om het laatste restje uit de koffers op te bergen, weerkaatste de spiegel in de kastdeur haar eigen ferme, gezonde figuur, den stevigen kop met de wakkere oogen, den ietwat te grooten lachenden mond met de blinkend witte tanden.

„Eer mijn lijn zoo is, als van dat bundeltje gratie daar op den divan, moeten er nog heel wat pondjes af."

Weer had ze een binnenpretje, want juist begon de gong in de hall op vervaarlijke wijze te luiden, ten teeken, dat de gasten over een kwartier aan de lunch verwacht werden en betrapte ze zichzelf op

een meer dan gewonen eetlust en den stillen wensch, dat Pa Weldam haar mee zou laten genieten van de meestal overvloedige lunch, die door de Weldam's als iets heel gewoons beschouwd werd, maar voor haar een festijn was, want Eef was dol op lekker eten.

Bij haar thuis kwam degelijke kost op tafel, je kon eten naar hartelust, maar van die zalige liflafjes die een hoteltafel zoo aanlokkelijk maken, daar behoefde je bij moeder niet mee aan te komen.

Chita schrok wakker, wist één oogenblik niet waar ze zich bevond, herkende dan omgeving en gong-gelui.

Het lenige lichaam rekkend als een jonge panter, met genotvolle na-gaapjes, steunde ze:

„O, wat heeft dat korte slaapje me verkwikt. En Eef, dierbare dragonder, heb jij m'n heele zootje opgeruimd? dat m o e t beloond worden! Vanmiddag fuif ik je op een ijsje. Je komt natuurlijk tennissen? Zeg, z i j n er heusch geen gezellige luiden in het hotel, of weet je er niets van?”

Terwijl Chita zich verfrischte en kleepte voor de lunch, vertelde Eef, dat de van Haren's, die ook in het hotel woonden, kennissen van haar vader, verteld hadden, dat er meest bejaarde gasten waren.

„Wat een strop, zeg!” klaagde Chita. „Natuurlijk geen kip om mee te dansen. Wat moet dat worden! Die vader ook, met z'n badplaats-bevliegingen. En gíng ie nou maar eens ergens anders heen! Zeg, weet je nog verleden jaar, toen je bij ons logeerde, wat was het dol, hè? Maar al die gezellige lui zijn ergens

anders heen getrokken. Bah, saaie bedoening! Wat moet je hier nu uitvoeren als er geen jongelui zijn?"

In Eef's oogen flonkerde een spotlachje.

„Dan kom je maar gezellig vaak bij ons, kun je mee helpen en de geneugten leeren kennen van kamers doen, groente schoonmaken en alles wat er zoo verder te doen valt in het huishouden van de zes hapgrage Marsmannen."

„Doe nu niet of ik nooit iets uitvoer," zei Chita gemelijk. „Ik werk me gewoon een rotje om volgend jaar m'n Engelsch A te halen. Jij kunt zoo vreeselijk kleineerend doen, Eef! Hemeltjelief, een mensch is toch niet alleen maar werkzaam als ie in z'n huishouden ploetert."

De gong luidde ten tweede male en twee paar vuisten sloegen een roffel op Chita's kamerdeur.

„Of je n o o i t komt!" schreeuwde Pim, en Pol liet er op volgen:

„De appie's worden koud!"

„Ik kom al!" riep Chita terug en nijdig haalde ze den kam door haar „Lorenzo di Medicis"-hoofd, zooals Eef's oudste broer, die beeldhouwer was, Chita's kapsel noemde.

„Hè, die kinderen met hun eeuwig geblèr! Nou Eef, dan gaan we maar."

Ze daalden met hun beidjes de trap af, vonden in de hall mevrouw Weldam, die er eenigszins geprikkeld uitzag.

„Kind," beknorde ze Chita, „hoe kùn je vader nu zoo lang laten wachten. Je weet toch, dat vader niet

van wachten houdt. En i k krijg natuurlijk weer de schuld. Je vader wil nu eenmaal, dat er regel is. Als dat hier weer zóó begint . . ."

„O, moeder, houd op! Vader zal niet van honger omkomen. En buitendien, hij is er nog niet eens!"

„Vader zit op het terras. Ga hem gauw halen. Toe, nu, Chita."

Eef, die niets van dergelijke schermutselingen tusschen moeder en dochter hield, nam afscheid.

Met booze oogen slenterde Chita het terras op, waar haar vader in de vriendelijkste stemming ter wereld met een heer en dame zat te praten.

Het is weer als altijd, dacht het meisje. Vader speelt op tegen moeder, loopt nijdig weg, als een boudeerend kind, dat z'n zin niet krijgt, moeder zit in zak en asch en even later heeft hij een bui als een wolkenlooze hemel.

„Als er maar vreemden bij zijn," prevelde ze binnensmonds.

„Ah, Chita!" een armzwaai naar haar kant. „Kom eens hier, meisje."

Chita, gedwee, koerste naar het tafeltje waar haar vader zat.

„Mijn oudste dochter," stelde hij voor. „Meneer en mevrouw van Haren."

„Is dat nu Eefje's vriendin?" vroeg een prettige stem en Chita keek in de peilende, maar vriendelijke oogen van mevrouw van Haren.

„Eef heeft ons al zooveel van u verteld, dat we 't bepaald prettig vinden u te leeren kennen."

Het meisje voelde, dat in die woorden meer lag, dan een gewone beleefdheid.

Wat had Eef ook weer verteld van die van Haren's? O, ja, ze herinnerde het zich, meneer was een bekend bankier — vandaar vader's zonnigheid! — en mevrouw deed veel aan liefdadigheid. Ja, daar zag ze ook wel naar uit. Maar een onmogelijke japon had ze aan, met mouwen van drie seizoen's terug. Wat zou moeder wel van dit gewaad zeggen. 't Leek anders wel een geschikte tante.

„Mijn dochter studeert Engelsch,” begon haar vader z'n gewone opkuiverij. „Een flinke kop. Wat ze wil kan ze. Maar ze wil niet altijd, hè, Chiti? Dan moet vader's sterke wil den doorslag geven. Ik kan luierende meisjes niet uitstaan. Al heb je nu de middelen daarom hoef je je tijd nog niet te verbeuzelen.”

„Zeer waar,” beaamde meneer van Haren. „Maar zouden we niet eens naar de eetzaal gaan, ik heb de gong, meen ik, al tweemaal gehoord.”

„Juffrouw Weldam,” groette mevrouw van Haren vriendelijk. „We spreken elkaar nog wel eens. Ik geloof, dat we buurtjes zijn en onze balcon's aan elkaar grenzen.”

Chita en haar vader gingen achter hen aan het hotel binnen, waar ze mevrouw Weldam nog vonden, die geduldig wachtend, haar man's trekken peilde.

„De kinderen zijn al in de eetzaal,” zei ze schuchter en ze liep als een opgejaagde kip achter haar man aan.

Dit gejaagde trippelen stemde Chita altijd wrevelig.

Hoe kòn moeder zich zoo laten overheerschen. Hoe weinig zelfstandig was ze. Zou ze zich toch maar eens schrap zetten tegen dat ellendige baas spelen van vader, 't zou voor hen allen beter zijn.

Aan hun tafel, ze hadden al vier jaar een van de mooiste plaatsen, met uitzicht op zee, vonden ze de tweelingen en Wim. Pol had een van de ronde botertjes, die op een kristallen schaalje prijken, boven op haar wat te breeden neus gezet, en Pim hing uitbundig lachend in haar stoel. Wim las een short story, waarin hij geheel verdiept was.

„Kun jij er niet eens op letten, dat die kinderen niet zoo onhebbelijk doen?" mopperde meneer, terwijl hij Pol een draai om haar ooren gaf, die het botertje op den grond deed glijden, waar het opgevangen werd door Mouche, die geen boter kon verdragen. Mevrouw zuchtte en nam zich voor Mouche maagzout toe te dienen.

Chita keek verveeld de zaal rond.

„Allemaal oude mensen," pruttelde ze.

Wim, z'n vader's kwade bui voelend, zei langs z'n neus weg:

„De van Eerden's logeeren hier ook."

„Wat zeg je?" deed zijn vader verrast. „Waar zitten ze?"

„Twee tafeltjes verder. Kijkt u nu niet direct, want mevrouw taxeert juist moeder's japon."

„Ik zal kijken wanneer ik wil, brutale aap! Is die zoon niet met jou in het corps?"

„Ja, maar die zoon is er niet bij. Ze zijn met de dochter. Daar komt ze juist binnen."

Meneer zette z'n gouden lorgnet op, keek naar het tafeltje van den Groot-Industrieel van Eerden.

„Ja, inderdaad. Chita, ken jij de dochter niet?"

„Ja, ik ben met die stijve hark op dansles geweest. Een trotsch ingebeeld nest."

„Jullie hebt op iedereen wat," knorde haar moeder, die direct voelde, dat een kennismaking met de van Eerden's haar gestrengen heer en meester niet onwelgevallig zou zijn.

„Mouche heeft kennis gemaakt met hun blaffer," zei Pim, die voor haar twaalf jaren erg bij was en onmiddellijk iets door had.

„Wordt je iets gevraagd?" snauwde haar vader.

„Neen, maar ik dacht. . . ."

„Je hebt niets te denken," imiteerde Pol haar vader. Een tweede draai om haar ooren deed haar voorloopig zwijgen.

„Kinderen, kinderen, wees toch eens rustig," zuchtte mevrouw en ze lepelde haar bouillon op met een gezicht of ze naar het schavot gevoerd werd.

„Die moeder!" fluisterde Pim. „Wat doen we nou?"

„Mams, mogen we vanmiddag naar de Marsmannen?" vroeg Pol.

Meneer Weldam, z'n voorhoofd één plooi al plooi, de gouden lorgnet scheef op z'n neus — teeken van verstoordheid — bromde:

„Nu niet weer dat gehol naar die Marsmannen. Dat heeft me verleden jaar ook al zoo geërgerd. En Chita, laat het jou ook gezegd zijn, ik ben niet van plan die Eef hier te inviteeren. Bedenk toch," hij temperde zijn stem en keek tersluiks naar den groot-Industrieel, „dat men connecties moet scheppen in het leven. Die Marsmannen zijn beste, brave menschen, maar tenslotte . . ."

Het vuurde in Chita's oogen en Wim verbrokkelde nijdig een beschuitje.

Mevrouw Weldam knipperde zenuwachtig met de oogleden en zocht een weg om het naderend onweer te bezweren.

„Ik geloof, dat de zaal van het jaar geschilderd is," zei ze dan, en haar wat bijziende oogen tuurden langs de wanden van de eetzaal, waar met de meest mogelijke toegevendheid van nieuw schilderwerk niets te ontdekken viel.

Waarop de kinderen Weldam in een onrespectvol lachen uitbarstten en hun vader, in een plotselinge verteedering zei:

„Jullie hebt je goeie moeder niet uit te lachen, begrepen? Als jullie onzen leeftijd hebt, zijn je oogen ook niet meer zoo scherp."

Waarop zijn vrouw hem een van die dankbare blikken toewierp waaruit al haar slaafsche verknochtheid sprak van de jaren waarin haar Cor van meesterknecht in een timmermanswerkplaats was gestegen tot aannemer van groote bouwwerken. Zooals ze nu naar hem opkeek, had ze ook gekeken toen

hij nog voor de schaafbank stond en met haar, eenvoudig dochtertje van een tuinder uit den polder, verkeering had, even dankbaar en met evenveel verveering, al waren sindsdien drie en twintig huwelijksche jaren voorbij gegaan, jaren, waarin haar Cor steeds hooger en hooger was geklommen op de maatschappelijke ladder.

Dat hij prikkelbaar was, egoïstisch, aanmatigend, ach, ze zag het wel, maar ze wist er altijd een excuus voor te vinden. Als Chita, in opstandige buien, zich op minder aardige wijze over haar vader uitliet, dan was het de moeder, die pleitte:

„Hoe kàn je vader nu zijn als een gewoon mensch? Hij heeft z'n leven lang geploeterd om jullie dit heerlijke bestaan te kunnen geven. Je hebt er geen idee van, h o e hij gezwoegd heeft. En kun je niet begrijpen, kindje, dat de man daardoor overwerkt en prikkelbaar is geworden? Ach, en hij is toch zoo ziels- en zielsgoed. Wat heeft hij niet allemaal voor zijn kinderen over? Kunnen jullie niet aan alles meedoen? Hebben we geen heerlijk huis? Geen mooie auto? Jullie hebt maar te kijken en je hebt nieuwe kleeven. Kijk eens om je heen, hoe de menschen zich bekrimpen moeten, hoe ze ieder dubbeltje om en om moeten keeren alvorens het uit te geven. Is daar bij ons sprake van?"

Zoo spreekt de moeder, om den man dien ze met zoo'n trouwe liefde aanhangt, in de oogen van zijn kinderen te verheffen. Maar ze zegt hun niet, dat ze gaarne al die luxe, alle pracht en praal, waarmee hij

haar omringt, cadeau zou geven, voor den tijd waarin ze zelf nog ieder dubbeltje om en om moest keeren,

en haar Cor nog was de stoere, nauwgezette werker, opgewekt van aard, hartelijk en eenvoudig, één met

zijn gezin. Zoo gaarne gaan haar gedachten terug naar de kleine woning, drie hoog, in de volksbuurt, de woning, met de goedkoope en goed onderhouden meubeltjes, waar Wimpie, hun eerste, geboren werd, waar ze waschte en plaste, altijd zingend, altijd zorgend, blij, als „de boel aan kant was", en ze 's avonds met haar Cor knussies onder de papieren lampenkap zat.

Of had ze ooit meer die vreugde gekend van toen ze uit „het katoentje van 17½ cent de el", het frissche, gebloemde, zelf een japonnetje had gewrocht?

O, het album met de portretten uit dien tijd!

Cor en zij, als verloofden, als bruid en bruigom, hand in hand, en wat later zij met Wimpie op haar schoot en Cor, de gelukkige vader, leunend achter haar stoel. Hoe vaak, in verstolen oogenblikken, haalde ze dit album te voorschijn en verwijlde ze in dien eersten gelukkigen tijd.

Daar was het portretje van Wimpie en z'n zusje Corretje, later Conchita genoemd, want Cor was te algemeen en te burgerlijk, vond haar man. Nog vond ze in Wim het zachte, blonde kereltje van toen terug, al had de veranderde levensstandaard iets heel anders van hem gemaakt.

En Corretje? die sprekend en sprekend leek op haar Zeeuwsche grootmoeder? Sprak uit het kleine kind van toen niet alle fierheid, opstandigheid en grilligheid die de Chita van nu zoo typeerde?

Wat waren ze lief! had ze teeder glimlachend gezegd, bij het zien van de portretjes.

Ach, ze waren nòg lief, had ze zichzelf haastig toegegeven, vooral Wim, die van alle kinderen het meeste geduld met haar had.

Maar begrijpen, heelemaal begrijpen, deed zij ze geen van allen.

Toen ze nog niet de weelde van tegenwoordig hadden, stonden Wimpie en Corretje haar nader, waren het heelemaal haar eigen kinderen geweest.

Maar gelijk met het groote huis en de dure scholen, de auto en de vriendjes uit den gegoeden stand — een stand waar zij zich nog steeds niet volkomen bij thuis voelde — waren de twee oudste kinderen haar ontglipt en voelde ze zich eigenlijk hun mindere.

Christine en Pauline, geboren in den opbloei-tijd, waren van meet af haar meerderen en het wat brutale tweetal kon moeder op onbeschaamde wijze uitlachen.

Maar zij, de moeder, de geboren moeder, wist ook hiervoor verontschuldiging te vinden.

„De tijd wàs nu immers zoo, ze zagen niet anders, van al hun kameraadjes. En wat ze ook niet allemaal leerden! geen wonder, dat ze neerzagen op het beetje wat zij kende. En zij had toch even goed haar fouten, was ze niet ouderwetsch, niet zeurderig, had ze niet met de grootste moeite de taallessen gevolgd, die haar man noodig vond haar te laten geven? En alles bij elkaar genomen, waren het toch beste kinderen, zat er geen haar kwaad in. Het waren kinderen van hun tijd en daar moest ze zich nu maar in weten te schikken.”

En dat was iets, wat moeder Weldam uitmuntend kon, zich schikken.

Eigenlijk kon ze dit zóó goed, dat ze in haar eigen huis een nul zonder waarde was geworden. In haar zucht om het iedereen naar den zin te maken, den barometer van de verschillende botsende naturen in evenwicht te houden, was ze geworden de zenuwachtige, schichtige vrouw, het stootblok van man, kinderen en personeel.

Onder alle vrienden en kennissen van het gezin, was er niet één, die de schat van liefde en onbaatzuchtigheid, die in haar was, wist aan te voelen of te waardeeren. Ze vonden haar hoogstens een goed zeurtje, dat men gewend was te behandelen als een nog niet volwassen kind, en waarom men naar harte-lust kon schaterlachen.

Met haar eigen familie, d'r broer en zussen, die buiten woonden, had ze, ook al terwille van haar man, vrijwel gebroken, tenminste, ze werden in het groote huis in de deftige straat, bij hooge uitzondering ontvangen. Maar op verjaardagen of andere feestelijke gelegenheden, ging ze hen bezoeken, bracht ze hen groote cadeaux en voelde ze zich vreemd van hen.

Ze was in hun oogen de deftige, rijke zuster en er was een niet te overbruggen afstand gekomen tusschen haar en de wel goed gesitueerde, maar eenvoudig gebleven tuindersgezinnen. Wat ze er eerst gehoopt had te vinden, de innige gemoedelijkheid van het ouderlijk huis, vond ze er niet meer terug.

Sinds den dood van haar ouders woonde er haar broer met zijn gezin, en die stonden als vreemden tegenover haar steedsche kleeren en manieren.

En wanneer, zooals op verjaardagen, de geheele familie bijeen was in het ouderlijk huis, dan zat zij, Coba, onwennig tusschen hen in en voelde ze hun critiseerende blikken bijna als een beleediging.

En zoo was ze eigenlijk nergens echt thuis, het allerm minst misschien in haar eigen huis, waar ze zich vaak voelde als iemand, die bij zichzelf op bezoek is.

Het maakte voor haar eigenlijk weinig verschil uit, of ze zooals nu in een hotel, of in het eigen huis was. Het eenige prettige bestond hierin, dat ze nu niet de menu's zelf behoefde op te maken, een dagelijksche bezigheid, die haar veel hoofdbreken kostte, gezien de verschillende smaken van man en kinderen.

Want, hoewel haar man den eenen dag met veel aplomb beweerde, dat de kinderen maar moesten eten wat op tafel kwam, zoo kon hij op een anderen keer deze zeer wijze opvatting weer geheel tegenspreken en haar verwijten, dat ze ook al t i j d menu's maakte, die niemand lustte.

„Hoe moe doet, doet moe niet goed!" had Pim eens op een kwaden dag uitgeroepen, wat haar een oorveeg van vader en een schaterlach van de andere kinderen had bezorgd.

Pim wist zelf niet, hoe dicht ze met dit gezegde bij de waarheid was. Maar die woorden van het vroegwijze kind maakten haar moeder nog kleiner.

„'t Kind heeft gelijk, ik kàn geen goed doen, m'n

beste bedoelingen vatten ze verkeerd op," dacht ze, en 't maakte haar kleinmoediger nog, gejaagder en onevenwichtiger, deed haar de eene onhandigheid op de andere stapelen, terwijl ze door al dat gelach en gecritiseer van het moderne kroost, en het kwade humeur van haar echtvriend, eigenlijk het liefst maar alleen was, of in gezelschap van aanhankelijke Mouche, de eenige van het gezin, die haar liefde en zorg wist te waardeeren.

HOOFDSTUK II.

Op het hotel-terras zat Chita Weldam, in verveelde houding den weg afkijkend.

„Die Eef, waar bleef ze nu weer," dacht ze en ongeduldig trappelden haar in tennis-schoenen gestoken voetjes.

Aan het tafeltje naast haar zat „de Goudvisch" zooals Wim en zij Titia van Eerden noemden.

„Als ze denkt, dat ik het eerst groet, heeft ze het mis," dacht Chita. „Ze kan wachten tot ze een ons weegt."

Wim, twee tennis-racket's meedragend, kwam het terras opgeslenterd.

„Eef er nog niet?" informeerde hij. Dan, met een beleefden groet naar het tafeltje naast hun:

„Juffrouw van Eerden."

Het meisje groette vriendelijk terug en Chita was genooddaakt mee te groeten.

„Willen we maar vast gaan?" vroeg ze dan.

„Welneen, als Eef afgesproken heeft te komen zal ze zóó wel verschijnen. Trouwens, daar komt ze al aangedraafd. Kijk ze stappen nemen!"

Eef, warm van het draven, de tennis-racket over den schouder als een geweer, het blozend gelaat één lach, riep al uit de verte:

„Knor maar niet! Ik moest moeder helpen afwassen!”

Chita wierp tersluiks een blik naar het tafeltje naast haar. Die Eef! 't was of ze 't er om deed! wat kon ze toch in-burgerlijk doen. Wat ging het nu een ander aan of ze moest afwasschen. Goed, dat vader er niet bij was!

Eef, het terras opstappend en Titia van Eerden ontwarend, had direct Chita's ontstemming door.

„Hallo! Titia!” galmde ze. „Wat zit jij daar in je eentje te koekeloeren! ga mee tennissen met ons.”

Eef genoot inwendig van de verbazing van Chita en Wim. Die wisten natuurlijk niet, dat Titia van Eerden en zij elkaar nader hadden leeren kennen door de van Haren's.

„Ik wil heel graag,” zei Titia oprijzende en zich naar het andere tafeltje begevend.

„Ik hoef niet voor te stellen, wel?” vroeg Eef.

Chita eveneens oprijzend, vriendelijk doende, schoon ze Eef had kunnen villen, zei:

„We hebben elkaar op dansles ontmoet. U kent m'n broer?”

„Onze kennismaking dateert van de Varsity,” lachte Wim. „Bij bewolkten hemel en veel wind. Kan ik uw racket ook halen?”

„Dank u, ik moet toch m'n tennisschoenen nog aandoen. Ik kom zóó terug.”

„Jakkes, Eef!” knorde Chita, toen Titia weg was gegaan. „Wat een inval van jou, om die drakerige goudvisch te vragen.”

„No roddeling allowed!" waarschuwde Eef.

„Wat zeg je daar?" vroeg Wim.

„Roddelen verboden. Weet je niet wat roddelen is? Dat is kwaad spreken. Bart — onze beeldige beeldhouwer en z'n kornuiten noemen dit zoo en aangezien kunstbroeders danig kwaad kunnen spreken, heb ik een kartonnen kaartje in Bart's atelier opgehangen, waarop in gulden letters: no roddeling allowed!"

„Zeg, hoe kom jij in 's hemelsnaam opeens zoo intiem met de goudvisch?" vroeg Chita.

„Door tante Miep."

„Wie is dat?"

„Mevrouw van Haren. Die dierbare schat heeft ons bijeen gebracht en ik moet je zeggen, Titia valt heel erg mee. Ze is lang zoo drakerig niet als jij wel denkt. Ik geloof, dat ze verlegen is en daarom wat ongenaakbaar doet."

„O, hemel!" proestte Chita. „Eef is weer bezig stralenkransen om hoofden te winden. Daar ben jij sterk in!"

„Beter dan direct alles af te kammen, zooals jij doet," vond Wim.

„Jij spreekt nooit kwaad!"

„Geen jij-mopjes, zuslief!"

„Toe," suste Eef. „Ga nu niet weer direct kibbelen."

„No kibbeling allowed!" lachte Wim.

„Ah! daar is juffrouw van Eerden al."

Hij nam haar racket van haar over en gevierden

slenterden ze naar de tennis-baan, die wat verscholen tusschen duinen en boschjes lag.

„Eigenlijk véél te warm om te tennissen,” zei Chita en ze liet zich in een van de linnen vouwstoelen neerploffen.

„Toe, lui wezen!” Eef trachtte haar uit den stoel te

trekken. „Je zult je heusch vandaag nog niet moe gewerkt hebben.”

„Spelen jullie maar eerst een set met je drieën,” zei Chita lusteloos.

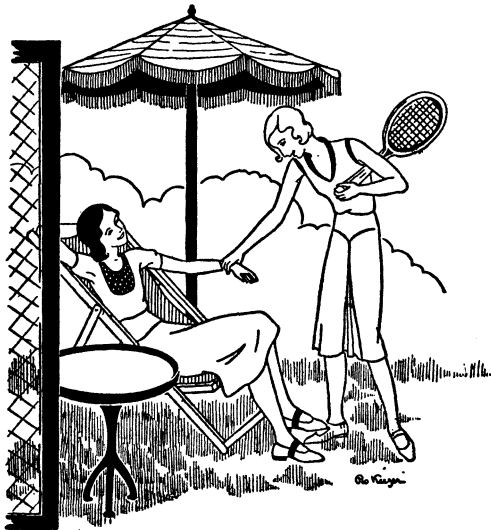
„Graag, of niet!”

Eef voegde zich bij Titia en Wim, en even later zag Chita ze geëni-meerd spelen.

Door haar don-

kere wimpers tuurde ze naar de spelenden.

„Het kind van Eerden heeft een goeien slag. Ze heeft wel een aardig figuur zoo in tennis-costuum, beter dan in d'r avondgewaden. 't Is eigenlijk een echt Engelsch type. Strengte tailor made's staan 'r geloof ik, het beste. Je denkt weer alleen aan kleeren, zou Eef zeggen. Die Eef, die gaf nou ook geen klap om d'r plunje. Als die maar een makkelijk zittende rok en blouse aan had, dan was het allang

goed. Och, nou ja, zij, Chita wist ook best, dat het 'm nu heusch niet in de kleeren zat, maar 't gaf toch iets prettigs aan je bestaan je goed te kunnen kleeden en met zorg uit te zoeken wat je wel of niet stond. Hemeltje, wat een hitte! daar moest je Eef voor zijn, om in zoo'n temperatuur te kunnen spelen. Wat een gemakkelijke natuur eigenlijk, die Eef. Met alles tevreden, de dingen nemend, zooals ze kwamen en zich heelemaal gevend zooals ze was, met wie ze ook om ging.

Zij, Chita, amuseerde zich nooit, als er niet iemand was, die haar bewonderde. Je kleeedde je immers met zooveel meer animo als je wist, dat er iemand was die er op lette.

't Was fijn, zoo lui te liggen, met half-toegeknepen oogen en de anderen te zien rennen voor een mooien bal. Kijk die Wim smashen, dat was nou weer echt z ij n spel. Zij hield er niet van.

Wanneer zou de broer van de goudvisch verschijnen? moest een bizonder vlot type zijn. O, hemel, kwamen er maar wat jongelui in het hotel! Wat je noemt een saaie bedoening zooals 't nu was.

Die mevrouw van Haren, een typisch mensch wel. Ze had vanmorgen fijn met haar zitten praten over boeken. Reuze belezen! Maar wanhopig ouderwetsch.

't Leek erg te boteren tusschen moeder en haar. Gek! die mevrouw van Haren was nu heelemaal geen type, dat zich aangetrokken kon voelen tot moeder.

Toen ze weg ging zag zij ze ook weer samen in den tuin zitten.

Eigenlijk wel prettig voor moeder, want die had bijna nooit iemand, die zich wat met haar bemoeide. Hè, het was op dit plekje wel heerlijk koel, een knappe jongen, die haar uit haar stoel kreeg."

„Hallo! Titia!" riep een welluidende stem.

Het hek van de tennis-baan knarste, en binnen stapte een bruin-gebrande jonge man in zeiltenue.

Titia, den bal missend, dien ze had moeten raken, riep verheugd:

„Tom, ben je daar al? Leuk, zeg!"

Chita richtte zich even op, om te zien wie daar binnen kwam, liet zich dan weer loom terug vallen in haar stoel.

Het spel werd gestaakt. Titia stelde haar broer aan Eef voor.

Wim en hij begroetten elkaar als goede bekenden.

Tom vertelde, dat hij met een vriend gezeild had op de Friesche meren.

Titia, een blik op Chita werpend, zei:

„We moeten juffrouw Weldam maar niet in haar rust storen. Straks kan ik je voorstellen. Speel je met ons mee, Tom?"

„Graag! dan ga ik me even opfrisschen en haal m'n tennisboel."

Hij liep terug, langs Chita, sloeg even een blik op het meisje, dat schijnbaar sliep.

De lange, donkere wimpers wierpen een schaduw op de zachtrose getinte, bruine wangen en Tom

dacht, dat dit zusje van Weldom wel een ongelooflijk knap meisje was.

Daar sloeg ze loom de oogen op en Tom keek voor zich als een op kwaad betrapte schooljongen.

„Voorstellen overbodig," lachte Chita onbevangen, terwijl ze opveerde uit den ligstoel en hem haar hand reikte.

„Küss' die Hand, meine Gnädige," zei hij, in een poging om niet minder onbevangen te doen.

„Gaaf U meespelen?" vroeg Chita zich weer neervlijende.

„Ik voel er eigenlijk meer voor om hier neer te strijken. 't Is daar looïg!"

„Ja. Ik bewonder hun uithoudingsvermogen. Maar wat moet je hier ook anders doen. Je baadt of je tennist."

„Zeg lui!" riep Tom naar de tennissers. „'t Is me toch te warm, ik blijf hier maar bakken."

„Je bent een vent van niks!" schreeuwde Wim terug.

Tom maakte van z'n zeilkiel een hoofdkussen, vlijde zich zóó op het gras neer, dat hij Chita in het gelaat kon zien.

„Rookt u?" hij hield haar een sigaretten-étui voor, één, waar Wim al tijden lang vergeefs z'n vader om zeurde.

Chita keek even naar het sigarettenmerk. Dan zei ze loom:

„Dank u, ik rook geen Engelsche sigaretten."

„Is er hier een sigarenzaak in de buurt?" hij rees op.

„Doet u geen moeite, ik heb ze bij me, maar ik ben te lui om ze te krijgen."

„Kan ik . . . ?"

„Neen, blijf toch rustig liggen, anders jaag ik u weg. U stoort m'n zalige rust."

„Mag ik praten?"

„Als u iets bizonders te vertellen hebt."

„Misschien."

„U maakt me nieuwsgierig."

„Weet u, wie gelijk met mij aan het hotel is afgestapt?"

„Een vrouw of een man?"

„Een man en wel een zeer beroemde."

Chita boog zich belangstellend naar hem toe.

„Een zanger?"

„Koud, koud, koud!"

„Niet zoo kinderachtig doen! Wie is het?"

„Een ridder van de snaar!"

„Goeie hemel! je hebt viool, cello, harp-snaren. 't Kan me eigenlijk geen lor schelen. Voor mijn part is het Prince Charming!"

„Charming wel, geen prins! 't Is U stelt er tòch belang in, zie ik 't is Egon Peltz."

„De beroemde violist?"

„Niemand meer of minder."

„Hoe komt die hier?"

„Hij leeft dit oord waarschijnlijk."

„Wat speelt hij schitterend. Ik heb hem gehoord

toen hij een tournee door ons land maakte."

„Mij is z'n spel een beetje te veel op effect berekend."

„Mannen kunnen nooit velen, dat een andere man succes heeft."

„Spreek ik beslist tegen."

„Ziet ie er . . . artistiek uit?"

„Kan ik niet zeggen. Wel een beetje buitenissig."

„Hoe dan? Ik brand om hem te zien. In rok vond ik hem niet zoo bijster interessant."

„Dan zult u hem nu wel belangwekkender vinden. Hij heeft n.l. een blauw linnen broek aan, zooals Sijmen de badman, en een wit wollen trui."

„Afschuwelijk!"

„Och, kwestie van smaak. In ieder geval steekt z'n donkere lokkenpracht er wel aardig tegen af."

„Hoe oud zou ie zijn?"

„Stukken ouder dan u."

„We moeten kennis met hem maken. Zou ie getrouwd zijn? Wat zoo'n man hier zoekt? Ik kan er gewoon niet bij!"

„Voor dat het u geen lor kon schelen wie de nieuwe gast was, stelt u nogal belang in hem."

„Nou ja, Egon Peltz!"

„Ik ben benieuwd of m'n zuster hem ook zoo aanbidt."

„Goeie hemel, dat doe ik ook niet, en als ik den man nooit in m'n leven gezien had, zou ik er geen haar minder gelukkig om zijn geweest, maar nu hij

hier is, zoo'n beroemdheid, in hetzelfde hotel als wij...."

„Zoudt u eindelijk niet eens 'n beetje belang in mij willen stellen? u weet toch nog heelemaal niet of er niet soms een beroemdheid in mij verscholen ligt."

„Om zoo te zien niet!"

„Ai, die zit!"

„Weer goed maken? u moogt me vanavond „Dein ist mein ganzes Herz" voor Tauberen. In de conversatiezaal staat een aftandsche vleugel waarop ik u kan begeleiden."

„Hoe weet u, dat 't mijn cheval de guerre is? Natuurlijk van Mary.... dinges.... och, hoe heet ze ook weer?"

„Wel neen, ik ken geen Mary, die uw hart heeft."

„O, dan van Theda, Theda.... Berken.... neen, Wilgen...."

„Beuken misschien? of Linde? noemt U nu maar niet alle bijna half vergeten schoonen op, die u uw Herz in bewaring hebt gegeven. Ik weet het van Wim, niet zoo prettig hé?"

Het flonkerde in Chita's oogen, en Tom van Eerden, de held van alle roei-, zeil-, scherm-, dans- en tennis-clubs, keek in volle bewondering op naar het bekoorlijke, ondeugende gelaat met de spottende glinster-oogen.

„Wat een duivelinnetje," dacht hij en hij vond haar honderdmaal pittiger en aardiger, dan alle meisjes uit hun eigen kringen, de „tamme schapen",

zooals hij ze pleegde te noemen. „Laat haar familie dan 'n beetje bù zijn, zooals mama zoo heerlijk smadelijk kan beweren, in haar zit toch ras, meer dan in al die lieve dochters van mama's vriendinnen, met dubbele namen."

En van dit oogenblik af was Tom van Eerden „hardstikke verliefd", zooals hij zichzelf bekende.

De spelers hielden een pauze en zetten zich neer in het gras, bij Chita en Tom.

„Een koninkrijk voor een glas bier!" hijgde Wim.

„Al mijn gespaarde stuivertjes voor een glas lim!" vulde Eef aan.

„Ja, ik heb ook dorst," zei Titia.

„Dom, dat we er niet aan dachten iets drinkbaars mee te nemen."

„Ik loof een prijs uit voor den ridder, die ons drinks bezorgt; hij krijgt. . . ." vuurde Chita aan.

„Wat krijgt hij?" vroeg Tom en hij boog zich over Chita's stoel.

„Mein ganzes Herz!" zong ze theatraal. Waarop Wim en Titia in lachen uitbarstten, want ze kenden Tom's lijfdeun.

„Hé, jôh!" riep Tom naar het boerenjoggie, dat dienst had gedaan als ballenjongen. „Is er hier een café in de buurt, of een lunchroom?"

„'n Watte?"

Maar Wim vroeg:

„Is er daarginds op den hoek niet een kroeg?"

„Joa, bai Illes van Ari."

„Goed zoo, vriend. Loop jij daar dan als de wind

naar toe en haal een syphon met vijf glazen en twee fleschjes bier. Maar koud, hoor! en laten de jongens die buiten 't hek staan je maar helpen dragen. Toe, vlug!"

Het jog holde weg, maar practische Eef riep hem terug.

„Weet je nou wat je halen moet, Sympie?"

„Wel ja-e! twee flessies bier, enne.... vaif gloaze."

„En dat andere dan wat meneer je vroeg?"

„Ik wist bot nie' wa' die vent zai!"

Ze proestten het allen uit.

„Dat dacht ik wel. Nou, neem dan ook een flesch spuitwater mee."

Sijmpie knikte begrijpend.

„Van da' prikkelwaoter in 'n psscht-flesch."

„Juist. Je hebt 't gesnopen. En nou vlug, hoor!"

Hij holde naar z'n kameraadjes, waar ie even mee smoesde en toen trok 't heele stel dorpwaarts.

„'n Leuk jog," vond Titia. „Dat stroo-blonde haar bij dat verbrande snuitje en de hel-blauwe oogen staat zoo grappig."

„'t Is een kleinzoontje van de badvrouw," wist Eef te vertellen. „Eén van de vierendertig kleinkinderen!"

„Eef is op de hoogte van de familierelaties van de geheele bevolking," spotte Chita.

„Nou, zeg, we komen hier al zes jaar," verdedigde Eef zich.

„En wij vier! maar denk je, dat ik één zoo'n boerenstoetel bij name ken?"

„Ook niets voor jou," zei Wim, die in Chita's woorden een geringschatting voor Eef meende te voelen. „Jij hebt veel te veel tijd voor je toilet nodig om nog aan iets anders te kunnen denken."

„Zeg," lachte Eef, „er is lang vrede geweest. Die Weldammetjes zijn zulke geboren kibbelaars; als je niet oppast, zitten ze elkaar om de vijf minuten in 't haar. Zijn jullie ook zoo ruzie-makerig?" dit tegen Titia.

„Welneen," er klonk, dacht Chita iets kleineerend's in Titia's stem. „Stel je voor! we zijn toch geen kleine kinderen."

„Och," Chita nam het kleine sigarettenkokertje uit haar tasch, stak een sigaret op, en terwijl ze den blauw kringelenden rook peinzend na keek, zei ze: „Zoo'n beetje wrijving van gedachte is wel prettig. Ik vind menschen, die zoo op alles ja en amen zeggen, onuitstaanbaar. En ik heb liever te doen met iemand, die me fiks den mantel uitveegt, dan met een, die zich keurig weet te beheerschen als ik iets doe wat 'm niet bevalt, maar stiekem allemaal leelijks van me denkt. Wat niet wegneemt, dat m'n lieve broer 't wel eens overdrijft, want die vindt ieder woord wat ik zeg dwaas, iedere handeling à priori verkeerd, niet broerlief?"

„Ik ben het tegengif voor alle bewierooking van buiten af, laten we het zoo zeggen," zei Wim plechtig.

„Nou, zoo'n beetje tegengif kan geen kwaad voor donna Conchita," plaagde Eef.

„'n Alleraardigste naam heeft u," vond Tom. „Zoo ongewoon."

„M'n grootmoeder heette Corry, daar ben ik eigenlijk naar vernoemd. Ze was een Zeeuwsche en had een sterk Spaansch type. Een portretschilder, die haar zag, noemde haar Conchita en vandaar, dat haar kleindochter deze schoone naam is toebedacht. Intuschen ben ik daar heel blij mee, want Corretje is me een gruwel."

„Conchita! een schoone naam, passend bij het schoone geheel," zei Tom galant. „Ja, van namen gesproken, zouden we elkaar maar niet allemaal bij den naam noemen? We zijn vier weken op elkaar aangewezen en 't is vervelend om mekaar dan te blijven juffrouwen en meneeren. Vrede mee?"

Niemand had er iets tegen, schoon Titia dacht, dat Tom wel een beetje hard van stapel liep. Maar ze was niet gewend zich te kanten tegen iets wat Tom voorstelde. Want deze broer, schoon één jaar jonger dan zij, was haar een beetje den baas en wat hij deed was in haar oogen volkomen goed.

Sijmpie en z'n kameraden kwamen terug met de drinkwaren.

„Je motte stoangeld betoalen," schreeuwde hij al uit de verte."

„Toe maar," lachte Tom. „Hoeveel is het?"

„'n Doalder voor de pschtflesch. Kraige je temet weer t'rug."

„Hier, vang!" Tom wierp hem twee gulden toe.
„Voor de rest mogen jullie kaneelhompers kopen."

„K'neelhompel!" schaterde Sijmpie.

„An me! we koope d'r taai veur man! je wor bedankt!"

„Nou, afgeblazen! en de boel brengen we zelf wel terug. Eef, jij weet natuurlijk wel waar de kroeg van skele Joapie van manke Hannes is."

Sijmpie bulderde.

„Skele Joapie! Och man, skiet op! Bai Illes van Ari mo'je zain. Nou, morri, hoor!" en Sijmpie en z'n kameraden verlieten het terrein.

„Het bier is warempel niet kwaad," verwonderde Tom zich. „En het pschtwater laat zich ook drinken, merk ik."

„Eef!" riep Chita, terwijl ze zich levendig oprichtte. „Weet je wie in het hotel logeert? Egon Peltz!"

„Is dat niet die bekende vliegenier?" vroeg Eef nuchter.

Allen schaterden ze het uit, en Eef zei goedmoedig:

„Heb ik weer eens een bok geschoten?"

„Eef, Eef," beknorde Chita haar. „Je hebt hem zelf verleden jaar met ons gehoord. Weet je niet meer? dien schitterenden violist?"

„O, ja," zei Eef, wier geheugen plotseling opfrischte. „Hij speelde dat vreeselijke vlugge ding."

„Boter aan de galg gesmeerd," zuchtte Chita. „Als er een tennis- of hockey-held was afgestapt aan ons hotel zou de naam haar meer zeggen."

„In ieder geval zou ze niet zoo opgewonden doen als jij,” kapittelde Wim z'n zuster.

„Hij komt natuurlijk hier, omdat Kurt Fischer er ook is. Dat zijn immers boezemvrienden,” bedacht Titia plotseling.

„Kurt Fischer? Is dat niet die Berlijnsche pianist dien we in Gstaad ontmoet hebben?” vroeg Tom. „Is die hier?”

„Ja, die woont met vrouw en zoontje in Caprice, die kleine villa tusschen de duinen. Moeder en ik herkenden hem direct, toen we hem in de veranda zagen zitten. Weet je wel, dat hij het vaak had over zijn Dutzfreund, den Egóón?”

„Ja, waarachtig!” lachte Tom. „Een eenige kerel, die Fischer! en een kei van 'n ski-er. Weet je nog, hoe bang dat kleine vrouwtje van hem was, als hij de Telemark maakte?”

„Ja, en dan zei hij heel geruststellend: „na, sei ruhig, Friedel, meine Hände sind versichert.”

„'n Zalig oord, Gstaad,” vond Chita. „Twee winters terug waren we er ook.”

„Ski je?” vroeg Tom vol belangstelling, en hij stelde zich al wintersche ski- en bob-geneugten voor met het meisje, dat hem hoe langer hoe meer begon te boeien.

„Dat wil zeggen,” zei Wim, „ze gaat naar Gstaad om in een allernodernst ski-pak rond te dazen, maar het skiën zelf is haar te vermoeiend. De ski-leeraar doet de wanhopigste pogingen om haar wat uit d'r indolentie te klijrgen, zonder eenig resultaat.

En 't zou juist zoo goed voor die bleekneus zijn."

„Wacht maar, van den winter gaan we allemaal samen," zei Tom hoopvol. „Zal ik eens kijken, of ik haar niet tot skiën krijg."

„Ja, zeg, een idee!" vond Wim. „We maken dat zaakje nu al bij de oudelui in orde."

„Als jullie niet naar zoo'n erg duur en mondain oord gaan sluit ik me aan," zei Eef. „De Marsman-sche finantiën laten geen extra weelderige uitgangetjes toe. Maar veertien dagen in een van die eenvoudige hotelletjes boven op een berg, daar ben ik voor te vinden."

„We hoeven toch niet in een van die mondaine wintersport-oorden," vond Titia. „Wat komt 't er op aan, hoe de plaats of het hotel is, als het skiterrein maar geschikt is."

Chita keek haar verwonderd aan.

Dat was nu de rijke erfdochter, zooals Wim's vrienden haar noemden. Wat was ze eigenlijk verbazend eenvoudig. Goeie hemel, als vader zoo rijk was als de Groot-Industrieel van Eerden, dan zou zij, Chita, een eigen two-seater moeten hebben, en een rij-paard en hemeltje, ze zou er niet over denken om zich te begraven in een derde rangs sportplaats, zelfs niet ter wille van Eef, die ze toch heusch heel graag mocht, al kon die dan ook vaak erg onmogelijk doen."

„Wat gaat er in dat kleine hoofd om? Waar peist zij over?" vroeg Tom, die Chita's gelaat bestudeerde.

„Ze mediteert!" spotte Eef.

„Welneen, ze denkt na over een hoofdstuk uit

Kant!" lachte Wim. „Misschien wel over een robe van kant. Licht in ieder geval meer in haar lijn."

„Reuze-geestig!" vond Chita. „Alleen jammer, dat het altijd ten koste van mij gaat."

„Ze heeft gelijk," zei Tom. „Probeer 't eens mij te hoonen! eer je het weet heb ik je tot moes gestampt."

„Een partijtje knokken?" inviteerde Wim, z'n hemdsmouwen opstroopend.

„Te warm," lachte Tom. „Maar beter je leven en kies een ander slachtoffer voor je spot."

„Ik werk aan haar opvoeding. Naderhand zal ze me dankbaar zijn."

„Spelen we nog een set?" vroeg Titia.

Chita, alsof ze Wim's beweringen van daareven wat betrof haar sport-luiheid wilde logenstraffen, veerde op uit haar stoel en zei:

„Ik wil nu graag spelen. Wie doet mee?"

„De nederigste Uwer dienaren!" Tom sprong op, pakte haar racket op.

„En wie meer? jij Titia? Eef en Wim kunnen dan rustig roddelen over m'n spel," spotte Chita.

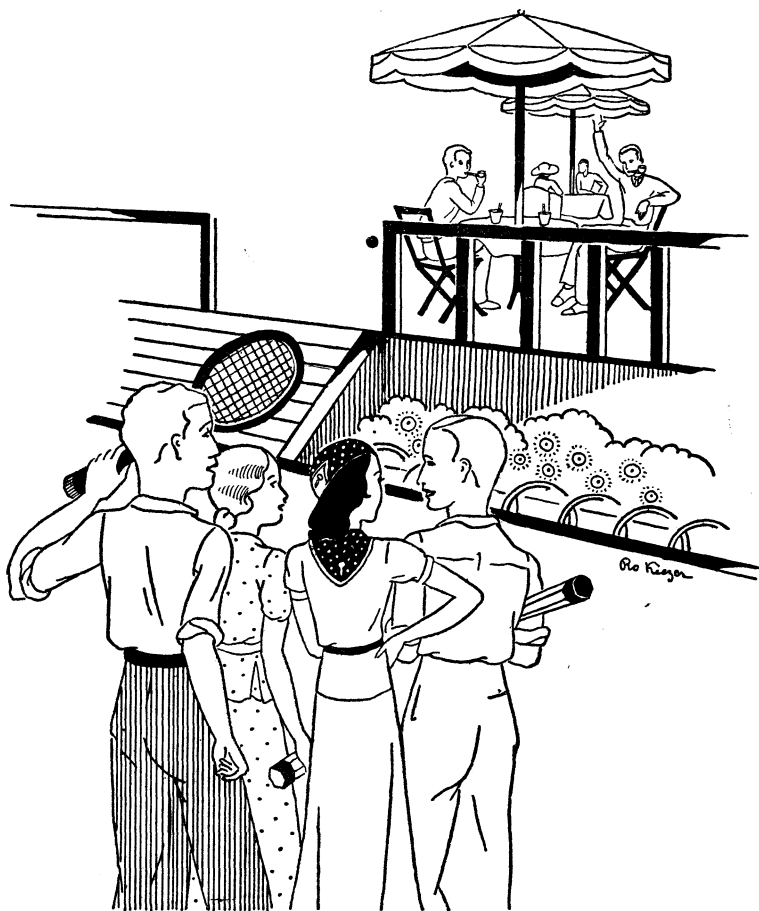
„Laten we tossen wie mee doet," zei Eef, die Chita's aantijging in het minst niet kwalijk nam.

Het lot wees Chita aan om te spelen en Wim zou ballen rapen.

Het werd een goed gespeelde partij en Tom zoowel als Titia waren verbaasd over Chita's spel-capaciteiten.

„Het nest," dacht Eef. „Als ze maar wil, dan blinkt ze boven ieder ander uit," en vol bewondering

keek ze op naar de vriendin, die — schoon weekheid niet in Eef's aard lag — al een bijzonder week plekje in haar hart had.

„Kranig gespeeld!" zei Tom, toen de set glorieus door Chita en hem gewonnen was.

„Maar nu snel ik naar huis, want ik moet me nog

dressen for dinner," en schoon ze eigenlijk heel moe was, stapte Chita veerkrachtig het tennisveld af, alras gevolgd door de anderen. Eef nam afscheid, met de belofte 's avonds terug te komen voor een geïmproviseerden dans-avond.

„Breng Jan mee!" riep Wim haar nog na.

„Als ie zin heeft in hupsen! Bye, bye!"

Toen het viertal bij het hotelterras aankwam, zagen ze aan een tafeltje vlak bij den ingang het vriendenpaar zitten, waarover ze nog kort geleden zoo druk gesproken hadden.

„O, kostelijk!" riep Tom. „Ze lijken wel tweelingen! Allebei in blauwe broeken en wollen truien. En ze hebben waarachtig dezelfde trombone-pijpen in hun mond. Zie je dat, Titia? de onafscheidelijke pijp van Kurtel! Ik geloof waarachtig, dat hij met dat ding tusschen z'n lippen gaat slapen. Je ziet er hem nooit zonder."

„'n Beetje aanstellerig," vond Chita. „Zoo allebei dezelfde plunje en pijp. 't Kan dunkt me, niet opvallender."

„Och, artisten. . . ." zei Titia vergoelijkend.

Het plotseling verschuiven van een stoel op het terras en dan een vroolijke stem, die galmde:

„Aber nein, das ist doch einfach. . . ." en Kurt Fischer stormde op Titia en Tom af, drukte hun handen in knellenden greep.

Het was een vroolijk weerzien en oude herinneringen aan den prettigen wintertijd in Gstaad werden opgehaald.

„En nu zullen we dus allemaal samen een vroolijken zomertijd hebben. Ach, wat zal mein Friedchen daarvan zeggen! En mag ik U even mein groszen Freund und College Peltz voorstellen?" vroeg Kurt Fischer.

Waarop wederom vele handdrukken gewisseld werden en Tom de gelegenheid waarnam Chita en Wim aan de twee beroemde artisten voor te stellen.

„Sie sind Italienerin?" vroeg Egon Peltz, Chita's donker type met welgevallen in zich opnemend.

En hij was zeer verbaasd te vernemen, dat Chita een geboren Hollandsche was.

Er werden afspraken gemaakt om samen te baden en te tennissen en de vriendschapsbanden, in Gstaad aangeknoopt, te hernieuwen.

Toen weerklonk met vervaarlijk gelui de gong uit de hotelhall, en stoof ieder naar zijn kamer, teneinde zich te kleeden voor den maaltijd.

„Wiedersehen! Wiedersehen!" klonk Kurt Fischer's opgewekte stem. „Heut' abend bring ich Ihnen meine Friedel!"

HOOFDSTUK III.

't Was vol seizoen en het groote hotel aan zee leek een overvulde bijenkorf, waar de bijen onvermoeid in en uit zwermde.

Chita Weldom behoeft niet meer te klagen over een tekort aan jongelui. De jeugd was in grooten getale vertegenwoordigd en Chita was het middenpunt van een troep pretzoekende jonge menschen, die elkaar in overmoed trachtten te overtroeven.

Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat klaterde de jool, werden er plannen gemaakt en ten uitvoer gebracht.

De twee groote artiesten, blij eens los te zijn van de beslommeringen en vermoeienis, die het steeds concerteeren met zich meebrengt, hadden zich gaarne gestort in deze zee van zomerpret en waren als een paar ondeugende bengels, die ontsnapt zijn aan het ouderlijk gezag.

En steeds was het Chita, die de plannen voor den dag maakte, en met zooveel vuur en animo, dat ieder zich gaarne schikte, al waren die plannen dan soms wat moeilijk uitvoerbaar.

Kano-tochten op zee, waarbij menig een nat pak haalde, nachtelijke wandeltochten, tennis-

matches, strand-feesten, kampeeren in de duinen; iederen dag stond er iets anders op het programma en iedere dag bracht nieuwe jool, nieuwe verrassingen.

Maar toen brak de dag aan, dat Chita niet aan het ontbijt verscheen met een nieuw plan, haar vriendenkring in verbazing bijeen zat op het hotelterras, en men zich afvroeg of Chita soms ongesteld kon zijn.

„We zijn als een schip zonder stuurman,” zei Tom en hij mikte van het terras af steentjes naar Chita's balconramen.

Waar Chita bleef, of ze soms ziek was?

Pim en Pol, die op het terras verschenen, werden geënterd.

„Weet ik 't,” zei Pim onverschillig. „Ze zal lui-bakken.”

En Pol, schoon ze Chita in geen velden of wegen gezien had, zei met een stalen gezicht:

„O, die is vanmorgen om zes uur gaan wandelen.”

„Zonder ons?”

Kreten van verontwaardiging over zooveel ontrouw gingen op.

„We blijven wachten tot ze terug komt.”

Ze zaten in een wijden kring op het terras, probeerden de stemming er in te krijgen, wat niet gelukte.

Mevrouw Weldam, die Mouche ging luchten, kwam de hoteldeur uit.

„Mevrouw, vertelt U ons toch waar Chita zoo vroeg naar toe gewandeld is?” vroeg Tom.

„Chita!" zei ze heel verbaasd. „Die is nog op haar kamer, ik was juist bij haar."

„O, die Poll! dat zal ze weten!" lachte hij.

„Wacht eens even!" Egon Peltz, die rustig had zitten dampen en zich behagelijk had laten doorzonnen, sprong op en een jonge man tegemoet hollend, die met een gitaar op den rug, uit de net aangekomen bus stapte, vroeg:

„Kunt u zingen?"

„Ik doe er althans m'n best voor," zei de ander, hem in onberispelijk Duitsch antwoordend.

„Wilt u dan voor dit raam een liedje zingen?"

„Met genoegen."

De kring juichte luid op. Wat een kostelijk idee van Herrn Professor!

De liederzanger stemde z'n gitaar.

Men had niet de minste verwachting van zijn kunnen, amuseerde zich al bij voorbaat met het jengelied, dat komen ging.

Maar dan klonk een sonore stem op, die met zachte begeleiding van de gitaar een levensliedje zong.

De balcondeuren werden geopend en Chita, in happy-coat, luisterde bekoord naar het geestig liedje.

„Ha!" brulde de kring, toen het liedje ten einde was. „Daar is ze, de ontrouwe! Waar blijf je, zeg? We zitten als uilen in doodsnood en wachten! zul je eindelijk eens beneden komen en zeggen wat er gedaan moet worden?"

Chita liet ze rustig brullen, boog zich over het balkon en tuurde naar de zee.

„Donna Conchita! waarom zoo pensief?" vroeg op hoogdravenden toon Tom.

Chita, zich losmakend van de zee, zei onverschillig:

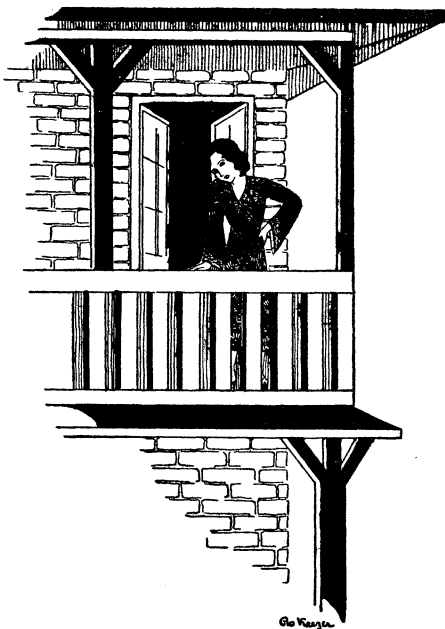
„Ik heb geen zin om eeuwig plannen voor jullie te maken. Verzin zelf iets en laat me met rust. Ik ga in retraite!" en met het gebaar van een vorstin trok ze zich in haar kamer terug.

„Een kippekuur van zuslief!" stelde Wim vast. „Heeft ze wel meer. Rustig laten doorzwemmen!"

„Eigenlijk heeft ze groot gelijk," zei Titia rustig.

„Ik heb haar bewonderd, hoe ze iederen dag weer iets nieuws wist te verzinnen. Nu is 't onze beurt."

„Makkelijk gezegd," pruttelde een jeugdige adelsborst. „We hebben alles gedaan wat er te doen valt.

Wie kan er nu nog iets nieuws verzinnen?"

Titia's klare, rustige oogen tuurden het zeevlak af, of ze daar iets kon vinden, wat die onstuimige, naar afwisseling hakende jongelui bevredigen kon.

„Ik weet wat," zei ze dan. „We hebben totnogtoe alles gedaan wat ons zelf plezier gaf. Laat ons nu eens iets doen wat anderen vreugde verschaft."

„O, hemel!" steunde Tom. „Daar komt mijn maatschappelijke zuster los! Ik doe niet mee, dat kan ik je wel zeggen. Wat moet er gebeuren? Bloemetjesdag? lezingen houden tegen alcohol-misbruik? Kinderen die op het strand zoek zijn geraakt, bij hun weenende ouders terug brengen?"

„Niets van dat alles," lachte Titia.

„Laat hooren," moedigde Wim haar aan.

„Nu dan," ze had even te kampen met de verlegenheid, die haar altijd beving als ze zich het middenpunt voelde. „Ik heb toevallig gehoord, dat hier verschillende vacantie-kolonies zijn, die geld noodig hebben. Als we nu eens een paar aardige avonden arrangeerden, waarvan we de opbrengst schonken aan die inrichtingen."

„Hoe denk je dat aan te leggen?" vroeg Eef, direct vol belangstelling.

„Ik dacht zoo: als we nu één avond vol schoone muziek gaven. . . ." ze keek Professor Peltz's kant uit. Hij verstond heel goed Hollandsch, maar nu deed hij toch of hij van al wat ze zei niets begreep.

„Ja," viel Eef bij, „als we nu Professor Peltz eens vroegen?"

„U zei s c h o o n e muziek, niet waar?" vroeg hij oolijk. „Geeft het hier dan geen schoone muziek? Men heeft toch een fanfarecorps, wie heet het ook weer? Neptunus. . . . wacht, daar komt der Kurtel, willen mal vragen of hij s c h o o n e muziek kan geven."

„Was ist los, Kinder?" vroeg Kurt, die met zijn Friedchen, een klein en gratieus vrouwtje, aangewandeld kwam.

Het was vermakelijk te hooren, hoe het drietal het Hollandsch radbraakte.

Door hun jaarlijksche concerten in Holland, en de vele kunstminnende vrienden aldaar verworven, konden ze althans heel wat ervan verstaan, en daar ze den moed bezaten een vreemde taal te spreken, al kenden ze er dan ook heel weinig van, wisten ze zich ook aardig verstaanbaar te maken. Wat niet wegnam, dat de meeste jongelui, ook al om te laten zien, h o e goed ze hun Duitsch machtig waren, hun in de eigen landstaal toespraken.

Professor Peltz maakte zijn vrienden bekend met Titia's plannen.

„Ganz famos!" vond Kurt. „Mijn nederige gaven stel ik in dienst van de Barmhartigheid. Ik stel echter één voorwaarde."

„En die is?" vroeg Titia gespannen.

„Dat ik op mag treden, zooals u mij hier ziet."

„Op die voorwaarde speel ik ook," zei Egon Peltz.

„Bravo! bravissimo!" joelde de kring het origineele plan toe.

„Ja, maar," Titia weifelde even. „In een concertzaal?"

„Juist moppig! Zul je het publiek oogen zien opzetten! Doen, doen!" juichte men het plan toe.

Maar Titia, indachtig aan het conservatieve deel der hotelgasten, zag den toestand niet zoo hoopvol in. Maar ze durfde er niet veel tegen in te brengen, waar ze het toch bijzonder op prijs stelde, dat de kunstenaars in hun vacantie voor een liefdadig doel wilden optreden.

Egon Peltz, die er een soort sport van maakte de uitdrukking op 's menschen gelaat te bestudeeren, had met aandacht naar de afwisselende aandoeningen op Titia's gelaat gekeken.

„Ze vindt het niet comme il faut," dacht hij, en hij had een binnenpretje, „maar ze durft niets te zeggen, omdat we het con amore doen."

Hij stak z'n geliefde pijp, die uitgegaan was, weer aan en even heftig trekkend, zei hij:

„Weet je, Kurtel, we kunnen ons concert geven in „Het Groene Duin"."

„In het café op den hoek?" vroeg Titia verschrikt. „Maar Professor, waarom niet in de concertzaal van het hotel?"

„Ten eerste," de pijp hing als een slap vaantje tusschen zijn lippen, en wapperde zachtkens heen en weer als hij sprak. „Als we in een concertzaal spelen, m o e t e n we ons in rok steken en we hebben een duren eed gezworen onze plunje deze vier weken n i e t te verwisselen voor een behoorlijk costuum.

En dan, we zijn niet geheel vrij, niet waar, Kurtel? we hebben ons woord al eerder gegeven voor een concert in „Het Groene Duin”."

„Ja, dat is waar ook," stemde Kurt toe en Friedel, een heimelijk lachje om de lippen zei:

„En het honorarium is van dien aard, dat de jongens het absoluut niet mogen afslaan."

Friedel Fischer sprak altijd over „de jongens" en 't was grappig haar dit te hooren zeggen, waar beide „jongens" een stuk ouder waren dan zij.

„Wel allemachtig!" viel Tom uit. „Kan die Groene Duin-waard zooveel geld missen? En wat een Frecheit van zoo'n vent om u te vragen in zijn café te spelen. Waar sprak U hem?"

„We spelen nogal eens een partij biljart bij hem," zei Egon Peltz. „Als we genoeg hebben van jullie geschreeuw en gelach, dan trekken wij ons terug in het Groene Duin en dan wordt er een serieuze partij biljart gespeeld. 't Was op een van die middagen, dat de Groene Waard, ach neen, de waard uit het Groene Duin ons vertelde, dat hij op een avond voor Kurtel's huis had staan luisteren toen hij en ik musiceerden."

„Wordt er dan wel eens muziek gemaakt? O, waarom mogen wij nooit eens luisteren? We voelen ons achteruit gezet! Wanneer was dat dan?"

„Kinderen, kinderen, seid ruhig! Als Kurtel en ik spelen, of liever gezegd samen studeeren, liggen jullie allang op één oor. Dan is de rust weergekeerd en in die Goddelijke Stilte is het een genot voor ons beiden nieuwe werken door te nemen."

„Brommen jullie maar niet,” lachte het blonde Friedchen, „dan word ik ook naar bed gejaagd. De jongens willen volkomen rust hebben als ze werken.”

De kring voelde zich weer in rechten hersteld door deze woorden.

„Die Groene Waard is een kòlossaal kunstminnend man,” lachte Kurt. „Hij heeft tot 's nachts drie uur op het walletje voor ons huis gezeten en geluisterd. Egon moet maar vertellen wat hij ons den volgenden dag zei.”

„Ja, dat was zeer komisch. Hij maakte ons dan zijn compliment over ons spel en zei, dat hij er nog meer van genoten had dan van een uitvoering van . . . na ja, hoe heet dan dat ding, dat fanfare-corps . . .”

„Neptunus,” zei Eef prompt.

„Ja, juist, Neptunus. „Ik wou, dat u maar eens bij mij kwam spelen,” zei hij dan. „U zou eens zien, hoeveel publiek er dan zou komen.” Ik zei, dat we best in zijn zaal wilden spelen. Jullie hadden zijn gezicht moeten zien! hij schrok er van! „Maar . . . dat kan ik niet betalen!” zei hij. „Wat kost zooiets dan wel?”

„We waren in een malle bui, want we vonden dien Groenen Waard zoo komisch. Toen zei ik: nou, een rijksdaalder dan, niet Kurtel? en Kurtel vond ook, dat we daar rijkelijk mee betaald waren. Enfin, um die Sache kurz zu machen, we hebben hem, die groene waard is een leeperd! — zwart op wit moeten geven, dat we in zijn zaal spelen voor twee gulden en vijftig cent.

„Maar verder zijn alle rechten aan onzen kant. Hij mag geen entrée heffen en alleen maar verdienen aan wat het publiek blijft te drinken. Je ziet dus, Kinder, we zijn gebonden."

De kring was gewoon paf! Die twee kunstenaars — ze hadden wel eens hooren vertellen, dat ze duizend gulden per avond verdienden, — zouden in dat café gaan spelen voor een rijksdaalder!

't Was.... 't was.... och, eigenlijk lag 't heelemaal in hun lijn. Waren het geen eenige lui? zoo eenvoudig, zoo uitgelaten en jolig, zoo gewoon met hun troepje, of ze een van de hunnen waren. Als er van afstand bewaren kwestie was, dan kwam die nooit van hun kant, maar altijd van hun eigen kant. Want in allen jool bleef toch het diepe respect van den kring, die maakte, dat ze den afstand niet uit het oog verloren.

„Professor, het is gewoon kapitaal!" bulderde Tom. „Etwas noch nie dagewesenes!"

„En weet je," ging Egon door, „het is zoo mooi te combineeren met Titia's plan. Jullie moogt, nietwaar, Kurtel? zooveel reclame ervoor maken als je wilt en wat ons betreft entrée heffen, als wij maar in onze truien mogen blijven en de geheele avond in niets lijkt op een gewoon concert. Kurtel, heb je er vrede mee?"

„Zooals met alles wat jij vertelt, Eg   n!"

Toen stond de kring als één man op, en de rechterhand uitgestrekt, schreeuwden ze:

„Hiep hoj! hiep hoj! hiep hoj!"

Chita hoorde op het balcon van haar kamer het uitbundig geschreeuw en terwijl ze zich in den fauteuil waarin ze zat te lezen, dieper nog nestelde, dacht ze met stille vreugde, dat ze nu lekker met al dat gejuich en gejoel niets te maken had.

„Ze zijn zeker plannen aan het beramen. Mij best! O, wat verveelde me al die opgeschroefde pret! of eigenlijk voelde ik alleen het maar als opgeschroefd, die anderen joelden en pretrokken van ganschen harte. Hoe k u n n e n z e ! We hebben van alles en nog wat gedaan en ik heb er niets anders van overgehouden, dan een akelig, leeg gevoel, net als een pop, waar het zaagsel uitgelopen is en een groot verlangen naar iets. Waarnaar weet ik eigenlijk zelf niet. Ik wou maar dat er iets gebeurde. Voor mijn pàrt iets tragisch! maar iederen dag dat plannen maken, en dan maar hollen en draven en baden en flirten, en dansen en mekaar in de haren zitten, bah! ik heb er driedubbel genoeg van. En dan al die verliefde joggen! Er is er niet één bij, dien ik de moeite waard vind. Vroeger dacht ik wel eens: ik wil een man hebben, die me een rijpaard kan geven. Nou, Tom z o u me een rijpaard kunnen geven, maar met een heele stoeterij, zou ik Tom nog niet willen hebben! En Henk van Tiele? Ook al zoo'n verwend jog, opgevoed door een rijke Grootmama. Ik vond hem eerst wel bar aardig, maar toen zag ik opeens, dat hij eigen gebreide sokken droeg! Stel je voor! een man met twee recht, twee averecht sokken!

Hij kan geen goed meer bij me doen. O, wàt is

dat toch in me, dat kleinigheden, echt uiterlijkheden, me zoo geweldig kunnen irriteeren? Ik weet zeker, dat ik nooit van een man zou kunnen houden, die er niet tot in de puntjes verzorgd uitzag. Tom is wèl een gesoigneerd type en een echte gezelschapsman, maar, o neen, hij is zoo . . . zoo leeg, zoo'n vreeselijk fuifnummer en niets meer.

Ben ik zelf eigenlijk wat anders? Och neen, maar de man waar ik mee wil trouwen, zou toch anders moeten zijn. Ook niet zooals Henk van Tiele, die erg veel weet, maar zoo vreeselijk betweterig en hoog kan doen. Zooiets van: nou ja, je bent een aardige pop, en je ziet er wel leuk uit, maar als ik over literatuur of m'n studie spreek, moet je maar niet meepraten, daar kun je niet bij." — Onuitstaanbaar! Dat jog, met z'n gebreide sokken, kan me groen ergeren en ik geniet als ik hem jaloersch kan maken, wat ik dan ook lekker doe, met het gevolg, dat die andere joggen denken, dat ik weg van hun ben! Ik heb zóó verlangd, dat er jongelui in het hotel zouden komen, en nu ze er zijn heb ik volledig genoeg van het heele stel.

Waarom zouden ze zoo joelen daar beneden? Ze schijnen alweer over hun teleurstelling heen te zijn, dat ik niet bij hen kom. Nu hebben Eef en Titia zeker de leiding. Die twee zijn tegenwoordig verknocht aan elkaar en Titia schijnt zich in den huize Marsman erg op haar gemak te voelen, en het gezin aanbidt haar. Gek, ik heb me er nooit thuis gevoeld.

Moe Marsman kan zoo ironisch zeggen: „Zoo, prinses, doe je ons de eer weer eens aan?" Of: „Ha! Chita komt ons helpen groente schoonmaken!"

Ik heb soms het gevoel, of er bij de Marsmannen den geheelen dag door afgewasschen en groente schoongemaakt wordt. Die menschen zijn van een hinderlijke huishoudelijkheid. Dat Titia zich daar thuis kan voelen is mij een raadsel. Ze heeft laatst een heelen middag helpen strijken, vertelde Eef. Is dat nu aanstellerij, of voelt ze echt voor dit warme, ongezellige werk? De tweelingen zijn ook al zoo dol op haar en Pol beweerde laatst, dat ze Titia heel wat liever tot zuster zou hebben, dan mij. Wat is 't toch gek, dat ik eigenlijk alleen maar in den smaak val van jongens. De meeste meisjes en vrouwen doen hatelijk tegen me. . . ."

Zoo ver was Chita met haar overpeinzingen gekomen, toen de balcondeuren van de kamer naast haar open gedaan werden en mevrouw van Haren, een boek in de handen, naar buiten trad.

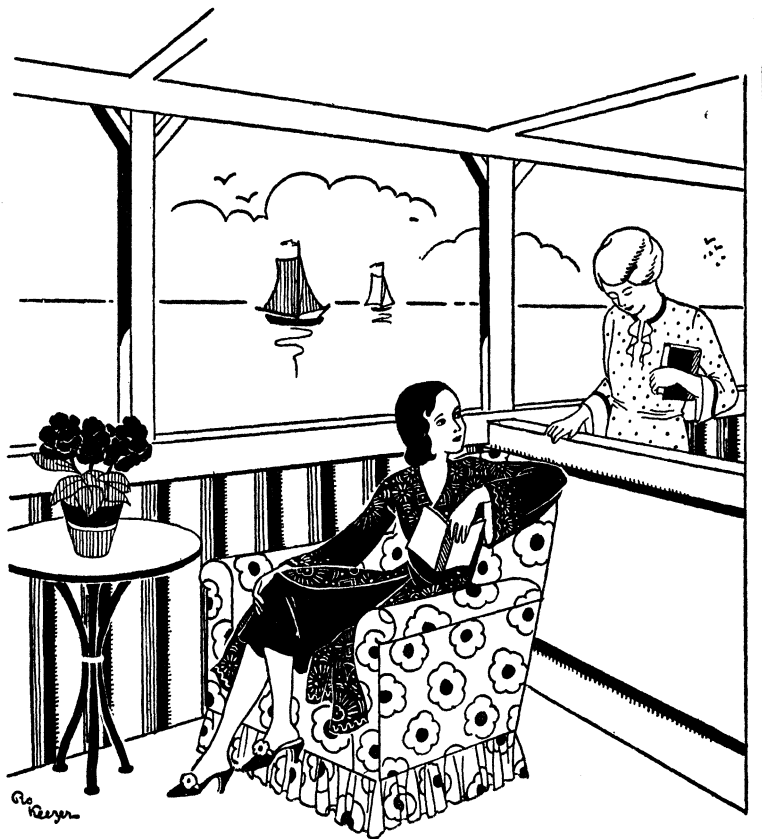
De breede balcons waren gescheiden door een laag houten schut en men kon, ieder op het eigen balcon zittend, genoegelijk met elkaar kouten.

Maar Chita had hierin niet den minsten lust en ze dacht er even over, zich slapend te houden.

Mevrouw van Haren riep haar echter al opgewekt een morgengroet toe.

En terwijl Chita haar een vriendelijken weder-groet gaf, dacht ze, dat die mevrouw van Haren eigenlijk van een storende opgewektheid was.

„Dat mensch heeft zeker nooit een melige bui! altijd die opgewekte stem, net of iedere dag haar de honderdduizend brengt!”

„Jij hier in je eentje?” vroeg mevrouw van Haren verbaasd.

„We verkeeren in hetzelfde geval, mevrouw,” zei Chita een beetje geprikkeld.

„Ja, ik heb ook de eenzaamheid gezocht, dat is waar, maar bij mij is het een meer voorkomend geval en bij jou. . . . 't is geloof ik de eerste keer sinds je hier bent, dat ik je zonder gevolg ontmoet."

Chita lei met een zucht haar boek neer.

't Was al weer uit met haar rust. Mevrouw wenschte te praten. Vooruit dan maar!

„Ik ben in een landerige bui," liet ze zich ontval-
len, en ze dacht, dat mevrouw nu wel zou zeggen:
„Kom, kom, daar heb j ij nu toch geen reden voor."

Maar mevrouw keek haar eens onderzoekend aan en zei dan langzaam:

„Ja, dat moest wel komen."

„Hoezoo?" vroeg Chita wat kort-af, want ze vond dit zekere weten van „dat mensch" onuitstaanbaar.

„Och, als je veertien dagen lang niets anders doet dan pret zoeken. . . ."

„Die anderen toch ook."

„Die zijn geen Chita."

Het meisje keek even verbaasd op. Spotte het mensch nu? Wat bedoelde ze?

„Ik ben heusch dol op pretjes en uitgaan."

„Ja zeker, dat ben je ook. En tòch bevredigt het je niet. Je kunt alleen niet goed hebben, dat een ander uitsprekt, wat jij toch heel sterk in je bin-
nenste voelt."

„Och. . . ."

„Wees eens eerlijk, Chita, voel je nooit behoefte je leven wat anders in te richten, dan je het tot nu toe deed?"

„M'n leven van nu bevalt me best, ik geloof niet, dat er iets aan ontbreekt. Nu ja, landerig is iedereen wel eens.”

Mevrouw lachte fijntjes.

„Misschien ga je pas veel later voelen, dat er nog wel iets beters te doen valt, dan uitgaan en pret maken, aan mooie kleeven en weelde denken.”

„Wat zou u dan willen, dat ik deed? Net als Titia, maatschappelijk werk? of zooals Eef, ploeteren in het huishouden en een meid uitsparen? Er valt buitendien bij ons niets te werken, alles wordt voor ons gedaan. En dan, ik werk toch voor m'n Engelsch! Alle menschen denken maar, dat ik eeuwig lui. Hemeltjelief, 't is nu toch vacantie! Ze voeren geen van allen iets uit.”

Mevrouw van Haren wachtte even met haar antwoord, dan zei ze, en in haar stem was iets onzegbaar liefs:

„Ik weet wel, Chita, dat je als de vacantie om is, weer aan het werk gaat, en ik vind je heelemaal niet lui, alleen, en dit vind ik zoo jammer, je werkt zoo weinig aan je zelf. Je vindt het misschien héél bemoeiziek en heel onaangenaam, dat ik je dit zeg en ik zou het zeker niet gedaan hebben, als je me hoegenaamd geen belang inboezemde. Maar de Chita van nu is een bijzonder knap en elegant meisje en voor den oppervlakkigen toeschouwer een allercharmantst . . . niemendalletje, terwijl — noem me gerust pedant — ik me sterk maak, dat in diezelfde Chita eigenschappen sluimeren, die haar kunnen

maken tot een vrouw, die op heel wat hooger plan staat, dan het flirtende, grillige weeldepopje nu doet."

Chita steigerde inwendig. Waar bemoeide dat mensch zich inderdaad mee. En ze deed of ze haar, Chita, al jarenlang kende. Allercharmantst niemen-dalletje! Eer ze zoo'n stijve hark werd als die mevrouw van Haren, kon ze lang wachten! Want met al haar weldadigheid en belezenheid en zich interesseeren voor politiek, was ze toch maar een buiten-models tante. Bah! ze wou, dat het mensch opvloog. Zoo'n werelddhervormster! onverdragelijk, zulke menschen, die iedereen willen verbeteren. Gelukkig, daar stapte haar man het balcon op. Zou die haar ook gaan kapittelen?

O, hij kwam vragen of vrouwlief mee ging wandelen, moeder zou ook meegaan. Wat een sympathie voor moeder! ze lieten vader zoo'n beetje links liggen. Eigenlijk karakterloos van moeder om dan zoo dik met hen te zijn.

Maar och, vader moedigde die vriendschap zelf aan. Natuurlijk! connecties! hij was maar niet in zijn nopjes, dat Wim en zij zoo chaud met de van Eerden-telgen waren. Wim kreeg waarachtig z'n veelbegeerden cigarettens-koker.

Als zij zich met Tom zou verloven gaf vader haar grif een two-seater. Poeh! kon ie denken! voor geen tien two-seaters! O, de van Haren's hoepelden gelukkig op. Dag mevrouw, dag meneer, plezierige wandeling! Het mensch denkt nu natuurlijk, dat ik

na blijf suffen over haar zedenpreek. Zal haar niet glad zitten! ga me fijn aankleeden en naar beneden, kijken of de lui er nog zitten.

Met zorg koos ze een jurk uit, die men nog geen enkelen keer van haar gezien had, en toen ze in de aardige japon van gebloemde, dunne stof stak, den grooten stroohoed met de guirlande van donkerroode rozen opzette, en haar spiegelbeeld toelachte, zei ze — en in haar stem was een mengeling van overmoed en bitterheid —: „Zoo, nu heeft Chita aan zichzelf gewerkt.”

Er ging een luid hoera op, toen ze op het terras verscheen, waar de heele kring nog bijeen zat.

„Wat zie je er beeldig uit!” riep Eef en ze beaamden het allen.

„Ga je uit?”

„Weet ik nog niet. Wat doen jullie?”

„Luierend genieten.”

„Zijn er al plannen gemaakt?”

„Vele, maar niet voor vandaag.”

„Kijk eens!” riep Wim. „Daar komt onze troubadour weer aan. Leuken kop heeft die kerel wel. Hij moest nog een liedje voor ons kweelen.”

De jongeman met de gitaar, die kort tevoren voor hen gezongen had, kwam voorbij en werd aangeklampt.

„Zeg we kunnen hem voor onzen cabaret-avond vragen,” zei Titia.

„Een idee!”

„Wat voor 'n cabaret-avond?” vroeg Chita.

„Geheimenis!" plaagde Wim.

„Ik zal 't je wel vertellen," bood Tom bereidwillig aan.

„Kan me al geen lor meer schelen. Ik ga wandelen." Chita wilde opstaan, maar minstens zes armen hielden haar tegen en ze werd gedwongen weer te gaan zitten.

Intusschen had Titia den liedjeszanger gevraagd wat zijn honorarium moest zijn, als hij op hun cabaret-avond zou zingen.

„Is het voor een liefdadig doel?" vroeg hij.

„Ja, ten bate van de Vacantie-kolonies, die noodlijdend zijn."

„Dan bied ik u mijn diensten voor dien avond aan," zei hij en allen begrepen ze — wat ze eigenlijk al direct gevoeld hadden, toen hij voor de eerste maal voor hen zong — dat ze hier niet te doen hadden met een gewonen liedjeszanger.

„Komt u hier even bij ons zitten," noodde Egon Peltz joviaal. „Hoe is uw naam?"

„Kees Vernout."

„Heelemaal geen naam voor een troubadour," liet Chita zich ontvallen.

Hij keek haar even doordringend aan en er was een lichte spot in z'n oogen.

„Och, what is in a name!" zei hij achteloos en hij zette zich neer aan hun tafeltje, weigerde de sigaret, die Tom hem aanbood, en vroeg verlof z'n pijp te mogen aansteken.

„U heeft een mooie stem," prees Egon Peltz.

„Het doet me goed, dit van Professor Peltz te mogen hooren."

„Kent u mij?" vroeg deze verrast.

„Ik hoorde u eenige jaren geleden in Londen."

„U reist?"

„Heel veel. Ik kom nu uit Canada."

„Interessant," vond Tom. „Vertelt u ons eens iets uit uw leven. Ik heb 't gevoel, dat u hoopen kunt vertellen en 't is"

„Misschien net een goede tijdpassieering voor uw ochtend," zei Kees Vernout, en z'n oogen dwaalden even langs den kring van verwende rijkelui's spruiten, zooals hij ze in gedachte noemde, bleven rusten op den sprekenden kop van Egon Peltz.

„Hoe heeft hij er zin in, om bij al die onrijpe blagen te zitten," dacht hij en hij vergat, dat het nog niet zoo lang geleden was, dat hij een even overmoedige opschepper was geweest als de jongelui, waarop hij nu met iets als minachting neerzag.

„U is toch een Hollander?" vroeg Kurt, die meer wilde weten van den man met de gitaar.

„Een geboren Hollander, met een aangeboren hang naar het buitenland," zei Kees Vernout. „Ik heb het voorrecht — tenminste ik moest het als zoodanig beschouwen — een oom te bezitten, die" hij keek even spottend naar de van Eerden's — „in Engeland een Groot-Mogol in het Bankwezen is. Deze oom — een broer van mijn moeder — liet me naar Londen komen en daar, onder bescherming

van zijn wel zeer hooge persoonlijkheid, zou ik opklimmen tot de bovenste trap der Engelsche society. Ja," hij keek licht ironisch den luisterenden kring rond, „U moogt zich vrijelijk verwonderen — 't is geen fantasie, mijn oom is Sir Mason."

„Alsjeblieft!" zei Tom, „nogal geen „hooge Oome"! ik heb de Pipa wel eens over dezen beurs-magnaat hooren praten."

„Van society-man tot troubadour!" spotte Chita. „Prachtige stof voor een roman."

„Inderdaad," gaf Kees Vernout toe. „Als ik u van dienst kan zijn met stof?"

„Dank u, ik schrijf niet."

„Dan kan ik die beter gebruiken voor mijn mémoires, als ik m'n koperen troubadourschap vier," spotte hij terug.

„Maar hoe is u eigenlijk hiertoe gekomen?" vroeg Egon Peltz, die „het geval" buitengemeen interessant vond.

„Wel, ik ben m'n leven lang een zwerver geweest. Als kind van drie jaar liep ik van huis weg, en nu loop ik nòg uit elk huis weg. Ik kan nergens lang blijven en voel me het gelukkigst als ik van de eene plaats naar de andere kan trekken. Ik ben dan ook de wanhoop van m'n familie, die me heel wat liever onder protectie van Sir Mason zag, dan als Volendammer op klompen in Amerika."

„Had u daar succes?" vroeg Professor Peltz.

„Och, iedere Volendammer op klompen heeft er succes, ze zijn nu eenmaal verzot op het costuum en

de klompen. Met hoeveel dollar-prinsesjes ik er gekiekt ben, weet ik niet!"

„Verdiende u er veel geld?" vroeg Kurt belangstellend.

„Meer dan ik had kunnen droomen. Maar het meeste geld heb ik in Florida verdiend, waar ik in de groote hotels drie liedjes — niets meer en niets minder — mocht zingen, waar ik vijftig dollar voor kreeg. In die dagen voelde ik me een . . . Sir Mason!"

„Dan had ik er maar rustig gebleven," zei Chita snibbig.

„Och, i k geef niet veel om geld! Ik was al heel gauw beu van alle weelde en luxe-vertoon in Florida en ik ging weer zwerven, van het eene land naar het andere, soms sans le sou maar geen haar minder gelukkig dan in het protzige Florida!"

„En begon u toen weer te verlangen naar het vaderland?" vroeg Egon.

„Misschien! ik weet het niet. Ik voel wel, dat ik hier ook niet lang zal blijven! Het badplaatsen-gedoe is ook niet aanlokkelijk. Maar ik haal in ieder geval aardig m'n kostje op! Van de opbrengst neem ik eenige weken vacantie. Ga ik heerlijk op de hei liggen, naar de lucht kijken!"

„Een eigenaardig bestaan," vond Tom.

„Tja, daar kunt u niet zoo inkomen, dat kan ik me voorstellen."

Was er sarcasme in zijn toon? dacht Tom. In ieder geval een vreemdsoortig heerschap en hij keek op onbeschaamde wijze naar Chita.

„Het publiek houdt van dergelijke mal-doenerijen," bespote Kees Vernout zichzelf. „U moet Zondags eens op Heidemeer komen kijken. Dan roei ik in een kano aan wal en zing een Spaansche serenade, die uitstekend past bij m'n breed geranden hoed. Alle dames willen me kieken en het geld tinkelt genoegelijk neer in m'n hoed!"

„Toe, zingt u die serenade eens voor ons?" vroeg Eef.

„Het décor ontbreekt," scherp zei Chita het en er was een hoogmoedige trek op haar gelaat.

„Eef is mal," dacht ze. „Om zoo verrukt te doen van dien aanstellerigen knaap, die, au fond, een groote luilak is, die het gemakkelijker vindt z'n hand op te houden net als de eerste de beste bedelaar, dan zich, als de gelegenheid hem dit biedt een positie te verwerven." Ze verschoof wat bruusk haar stoel en ging het hotel in.

In de hall zaten, terug van hun wandelingetje, als parkieten, haar moeder en mevrouw van Haren.

„Chita, wie zingt daar zoo mooi?" vroeg mevrouw van Haren. „Vanmorgen hoorde ik die stem ook al."

„O, dat is het neefje van Sir Mason! Ze zijn daar allemaal weg van hem! Hij haalt z'n kostje op met liedjes zingen! Moeder, geef me even een gulden, ik heb m'n portemonnaie vergeten!"

Mevrouw Weldam gaf haar gedwee het geld, vroeg niet eens waar ze dit voor nodig had.

Chita, om haar mond het hatelijke trekje, dat dezen zoo kon misvormen, begaf zich naar de hoteldeur,

wachtte tot de Spaansche serenade ten einde was. Dan slenterde ze het terras op, tot waar Kees Vernout zat en smeed den gulden op tafel.

„Chita!" 't Was Wim, die het verontwaardigd riep en hij was niet de eenige, die Chita's onkiesch gedrag hinderlijk vond.

Maar Kees Vernout lichtte met zwier zijn sombrero, en den gulden met overdreven gebaar aan z'n hart drukkend, zei hij met een stem waaruit spot en kwasi dankbaarheid sprak:

„Le doy mil gracias, Senorita."

HOOFDSTUK IV.

Toen de badgasten, die in het dorp woonden, zich op dien zonnigen morgen naar het strand begaven, zagen ze voor alle winkelruiten groote witte plakaten hangen, welke ook al voor de ramen van het Bureau voor Vreemdelingen Verkeer hingen en in het kastje op het terras van het Bad-Hotel, waar alle publieke vermakelijkheden in vermeld stonden.

„Alweer strandfeesten?" vroeg men zich af.

En dan verheugd: „O, hoe eenig! daar gaan we heen, zeg!"

Want op dien avond zou het concert plaats vinden, waarop Egon Peltz en Kurt Fischer, de groote artisten, zoo bekend bij het kunstminnend publiek, op zouden treden in „het Groene Duin". Men vond het vreemd, dat dit optreden niet plaats zou hebben in de concertzaal van het hotel, maar men verdiepte er zich verder niet in.

Wel informeerden de hotel-gasten bij den Gérant, maar deze lachte eens, en zei, dat ze vooral naar het concert moesten gaan, want, niet waar, het ging toch om het goede doel. Dus dromden dien avond alle badgasten naar „het Groene Duin", waar aan den ingang van de groote café-zaal Titia van Eerden en Eef zaten, die kaarten verkochten.

In de zaal was alles als op andere avonden, de tafeltjes met de stoelen erom heen en in het buffet de blozende kasteleinsvrouw met haar dochttertje. Alleen was er minder tabakswalm dan op de gewone avonden.

Een zeer gemêleerd publiek stroomde naar binnen, zette zich neer aan de tafeltjes. De buitenlandsche gasten uit het Bad-Hotel hadden zich, niettegenstaande de Gérant hen gezegd had, dat avond-toilet overbodig was, in groot gala gestoken, terwijl een ander deel van het publiek in strandtoilet was verschenen.

Chita, Tom en Wim, verkochten programma's, en Chita, die een van haar „fluweelen buien" had, zooals Eef die pleegde te noemen, wist met liefvalligheid het publiek te bewegen tot duur betalen van de programma's.

De café-houder en twee kellners liepen — zeer tot bevreemding van de aanwezigen — rond, om de bestellingen op te nemen.

„Stel je voor," zei Papa Weldam afkeurend tegen z'n tafelbuurman van Haren, „bediening bij een concert!"

„Origineel," vond meneer van Haren en hij bestelde genoegelijk een biertje, waarop Papa Weldam, die slaafsch volgde al wat de heeren van Haren en van Eerden deden, er ook een bestelde.

Hij was overigens in een aanminnig humeur, want het zitten aan één tafel met den bekenden Groot-Industrieel was hem zeer naar den zin. Zijn oogen

volgden goedkeurend Chita, die met Tom aan haar zij door de zaal ging.

„Wat zag ze er weer beeldig uit, zijn meisje,” dacht hij in verteederling. „Het zou wel niet lang duren of. . . .”

Hij werd in zijn gedachtengang gestoord door een hevig applaus, dat overging in een ware ovatie, toen de beide artisten op het podium verschenen in de plunje waarin men hen iederen dag kon bewonderen.

De kellners, die nog aan het bedienen waren, keken even hulpeloos rond en reeds werd er van alle kanten om stilte geroepen.

Maar Egon Peltz, z'n kostbaar instrument op het klavier leggend, protesteerde:

„Neen, neen, dat is niet in het belang van de zaak. Wacht even, we helpen wel.”

En Kurt met zich meetrekkend sprong hij van het podium en de lachende kasteleinsvrouw een juist door haar klaar gemaakt blad met koppen thee en koffie uit de handen nemend, baande hij zich een weg tusschen de tafeltjes, roepend:

„Wie heeft koffie, en wie heeft thee besteld?”

Achter hem kwam Kurt met een blad vol bier en limonade.

Het publiek was opgetogen over dezen origineelen inval en ieder wenschte bediend te worden door de groote artisten.

„U mag betalen wat u wil, hoe meer hoe liever!” noodde Egon. „De Groene Waard krijgt een beetje

meer dan anders voor de herrie en de rest is für die Arme Kinder, nicht? Na, wie finden Sie, das ich den Kellner mach? Famos, was? Haben die Gnädige Frau thee bestellt?"

Of ze hun leven lang niets anders gedaan hadden, zoo handig manoeuvreerden Kurt en hij met de bladen vol consumptie.

De café-houder glunderde. Dat avondje zou hem geen windeieren leggen!

Maar toen, nadat de beide kunstenaars op het podium hadden plaats genomen, Egon Peltz z'n viool gestemd had, trad een diepe stilte in.

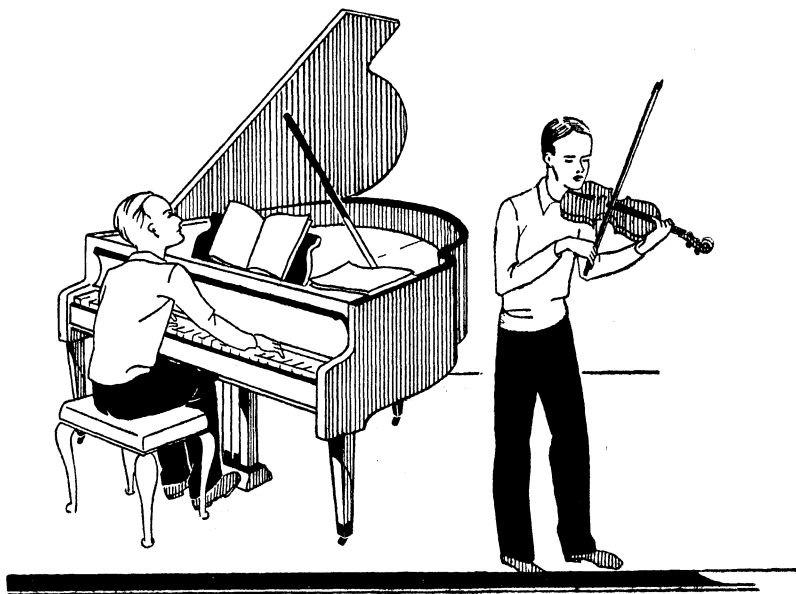
Daar ruischten de eerste tonen van Beethoven's viool-concert reeds door de zaal en hielden de twee kunstenaars het ademloos luisterend publiek als in een ban gevangen.

Wie zag er nog de witte truien, de blauwe broeken? Wie was er zich van bewust, dat hij zat in „het Groene Duin" met voor zich een consumptie?

En het waren niet alleen de kunstminnenden, zij, die gewend waren de concerten in de groote steden te bezoeken, die ontroerd waren over het geniale spel der beide kunstenaars. Achter het buffet pinkte de blozende kasteleinsvrouw een traan weg en haar man vergat te kijken of er wel genoeg gedronken werd.

Achter in de zaal, door niemand gezien, zat de troubadour, Kees Vernout, het gelaat in de handen, gebukt.

En weer, zooals toen hij Egon Peltz in Londen

gehoord had, kwam over hem, het gevoel van kleinheid, van ontmoediging.

„Zóó te kunnen spelen, zoo'n kunstenaar bij God's genade te zijn! Ik moet hier gauw weg, het doet me geen goed, een man als Egon Peltz te hooren. Dan ga ik twijfelen, dan komt de angst, dat ik mijn leven tòch verknoeid heb. Ach wat! ik zou 't niet gekund hebben, zooals hij, avond aan avond te concerteeren, in rok! Zit eigenlijk niet in ieder mensch de geboren zwerver? Waarom voelen Egon Peltz en Kurt Fischer de behoefte zich tenminste één maand van het jaar te kleeden als een doodgewone arbeider. Nu gaan ze nog naar een tamelijk rustige badplaats, maar de tijd zal komen, dat ze de eenzaamheid zoeken en

zelfs dit hen nog teveel herinnert aan de masquerade van elken dag. Ik heb het beste deel gekozen. Mijn natuur komt in opstand tegen al wat regel, wat gewoonte is. Ik haat vormen, ik voel me in huiskamers als in een gevangenis, heb altijd het gevoel dat de vier muren van een huiskamer naar me toe komen en me dood drukken."

Ongemerkt, zooals hij gekomen was, verliet Kees Vernout de overvolle zaal en de groote donkere cape achter zich aanfladderend, holde hij in één ren het nooge groene duin op, dat achter het café lag en van waar af hij de zee kon zien.

De maan scheen op het enorme donkere watervlak, waarvan de somberte telkens even gebroken werd door het zoeklicht van den vuurtoren.

Kees Vernout liet zich neervallen op den behelmden duinkop en hier hoorde hij in gedachte weer, intenser nog dan straks, de viool zingen van Egon Peltz, het muzikale klavierspel van Kurt Fischer.

„Ik hoor niet

onder menschen," dacht Kees Vernout bitter.

„Ik had hun uitnoodiging niet moeten aannemen. Om het kind, met haar mooi, hooghartig gezicht te ergeren, ben ik gekomen. En toch. . . . als ik me niet bedrieg, voelt dat kind zich net zoo min gelukkig in die kliek als ik het doe. Ik zal hier nog één keer komen, om op hun cabaret-avond te zingen en dan, weg! weg! niets meer zien van al het onechte, opgeschroefde gedoe, van al wat ik ontvlucht ben en waarin ik niet terug had moeten keeren."

En Kees Vernout hield woord. Op den cabaret-avond, die dezen keer gegeven werd in de concert-zaal van het Bad-Hotel, verscheen hij klokslag acht uur in het eigenaardig costuum, waarin hij gewend was te zingen.

Van zwart laken, met Russisch buis, waarop hel-rood-zijden borduursels en zilveren knoopjes, maakte dit costuum een heel apart effect. „Finaal eenig ziet hij er uit," vond Eef, maar Titia zei, dat ze zich best kon begrijpen, dat iemand, die z'n leven zoo ingericht had, als deze troubadour, zich niet gemakkelijk meer thuis kon voelen onder vroolijke badgasten.

„Wat ben jij toch een begrijpende ziel!" spotte Chita.

„Och, ik doe mijn best iets van anderen te begrijpen en ben daardoor ook niet zoo gauw met mijn oordeel klaar."

„Die zit!" juichte Wim, en hij keek plagend naar Chita.

„Ik meende er geen hatelijkheid mee, Wim," zei

Titia rustig. „Het heeft me heusch moeite genoeg gekost om dit kleine beetje te bereiken. Ik was net zoo gauw tot critiseeren, tot bespotten klaar als . . . eigenlijk als alle jonge menschen. Een oudere vriendin heeft me leeren inzien, dat het beter is, ieder mensch te leeren begrijpen, en niet te snel te oordeelen."

„Mevrouw van Haren, natuurlijk!" schaterde Chita hel op, maar in haar lach was een schrille klank.

„Ja," zei Titia en haar klare oogen keken Chita vast aan.

„Mevrouw van Haren; en ik kan je zeggen, dat deze moederlijke vriendin me de wereld van een heel anderen kant liet zien en ik héél dankbaar ben, haar ontmoet te hebben."

„'t Is een wereld-hervormster," spotte Chita. „Ze moest gaan preeken in de Parken en op Pleinen! Zou je eens zien wat een volgelingen ze zou krijgen!"

Egon Peltz, die, z'n onafscheidelijke pijp bekauwend, in een hoekje van de hall zat, luisterde met aandacht naar het gesprek van de meisjes, keek naar Chita's spottend- en naar Titia's rustig gelaat.

En toen deed hij iets, wat hij niet vaak deed, hij legde de pijp neer, vouwde zijn handen in een en bleef turen naar Titia.

„Ze is één van de weinige vrouwen, die ik in mijn leven ontmoet heb, welke ruim denkt en een helder oordeel heeft," dacht hij en hiermee velde hij een weinig vlelend oordeel over het grootste deel der vrouwen.

Daar kwamen Kurt en zijn Friedel de hall binnen gestapt.

„Vanavond is het jouw avond, Friedchen,” zei Egon Peltz, het kleine vrouwtje hartelijk begroetend. „Ben je goed bij stem?”

Friedel had op aandringen van Egon en Kurt, beloofd, dat ze eenige liederen zou zingen.

Vóór haar trouwen was ze een zeer bekende en geliefde zangeres geweest, maar toen Klein-Kürtchen geboren werd, had ze haar muzikale loopbaan er aan gegeven.

Nu trad ze alleen nog maar voor liefdadige doeleinden op.

„Friedel,” zei Egon, „vanavond geef je, speciaal voor mij „Darf' i, darf' i” toe. Ik heb het in zoo langen tijd niet gehoord en het herinnert me aan onzen gezelligen tijd in Tirol.”

„Ik belooft niets! misschien heb ik zoo weinig succes, dat ik een toegift kan sparen,” zei ze lachend en ze liep naar de jonge meisjes toe, die haar meenamen om te zien, hoe gezellig de concertzaal er uit zag.

„Wat een verschil met dien avond in het Groene Duin,” bewonderde Friedel, toen ze de zaal aanschouwde, die het intieme karakter had gekregen van een cabaret-zaal.

„Allemaal geleende waar,” zei Eef en ze wees op de Perzische tapijtjes, de lampjes op de tafels, de antieke doeken, de bloemen in artistieke pullen.

„Is de vleugel gestemd?" vroeg Kurt, die achter hen aan kwam.

„In orde, Professor!" zei Wim.

Om half negen begon de zaal zich te vullen en om kwart voor negenen was er geen plaats meer onbezet.

Tom, als conférencier, heette het publiek hartelijk welkom, hield een geestig toespraakje, tapte eenige moppen, die insloegen en introduceerde de beroemde zangeres, Friedel Fischer, „die U wel zoo vriendelijk wilt zijn met een hartelijk applaus te begroeten."

Kurt zette zich aan den vleugel en begeleidde op de hem eigen muzikale wijze Friedel's zang, die meesleepend was en van overgroot talent getuigde.

Er kwam schier geen einde aan het applaus en midden in de zaal stond Egon Peltz, die op stormachtige wijze in de handen klapte, waarop Kurt hem van het podium af toeriep:

„Laat maar, Egóón, claue overbodig!"

Waarbij het publiek in lachen uitbarstte en Egon verontschuldigend zei:

„Men kan het niet vooruit weten, was?"

Het werd een alleraardigste avond en de verschillende nummers, waaronder een amateurgoochelaar, die zich meten kon met iederen beroepsgoochelaar, een imitator, die verschillende acteurs en actrices schitterend imiteerde en een snelteekenaar, die Papa Weldam in al z'n zelf-verwaten protzerigheid zóó uitmuntend weergaf, dat men zich moest inhouden om niet in lachen uit te barsten.

Maar het meeste succes hadden toch Friedel Fischer en Kees Vernout.

En toen Friedel, als toegift, het schelmsche Tiroler liedje ten beste gaf: Darf' i', darf' i' Dirndl' lieben? dat zoo bijzonder guitig van voordracht was, toen scheen er aan het applaus geen einde te komen en moest ze het tot drie keer toe overzingen.

„U is niet zoo gul met toegiftjes,” verweet Chita Kees Vernout.

„Maar Chita!” berispte Titia haar. „'t Is toch al mooi genoeg, dat onze Troubadour geheel belangeloos optreedt.”

Maar Kees Vernout zei, dat hij, als hij voor den laatsten keer zou zingen, zeker niet na zou laten een toegift te geven.

Toen hij dan ook dien avond zijn laatste levensliedje ten beste gaf — 't was een sentimenteel Italiaansch liedje en het publiek vroeg steeds om meer, toen trad hij wat naar voren, en zijn bleek, sprekend gelaat naar het publiek gekeerd zei hij:

„Ik zal dan als afscheidsgroet, het liedje geven, dat onze onvergetelijke levenszanger Jean Louis Pissuisse, zoo vaak voor u heeft gezongen: „Pour les Pauvres”.

Snepend, bijna als een aanklacht, slingerde hij het „Pour les Pauvres” door de zaal en zijn oogen gingen naar Chita, naar Tom, naar Henk, naar allen, waarvan hij wist, dat ze zich in schijn opwierpen „Pour les Pauvres”, maar zich dien avond zouden amuseeren en flirten en dansen en champagne drinken

en — zooals hij smalend dacht — van binnen armer waren, dan de armen waar ze liefdadigheid voor pleegden.

Maar toen hij van het podium terug kwam en Titia en Eef zag staan, drukte hij hen stevig de hand.

„Wanneer ik wéér in het land ben en iets kan doen voor u w e armen, dan graag,” zei hij en z'n gitaar opnemend verdween hij, vóór dat ze nog den tijd hadden hem te bedanken.

Eenigszins beduusd keken de beide meisjes elkaar aan.

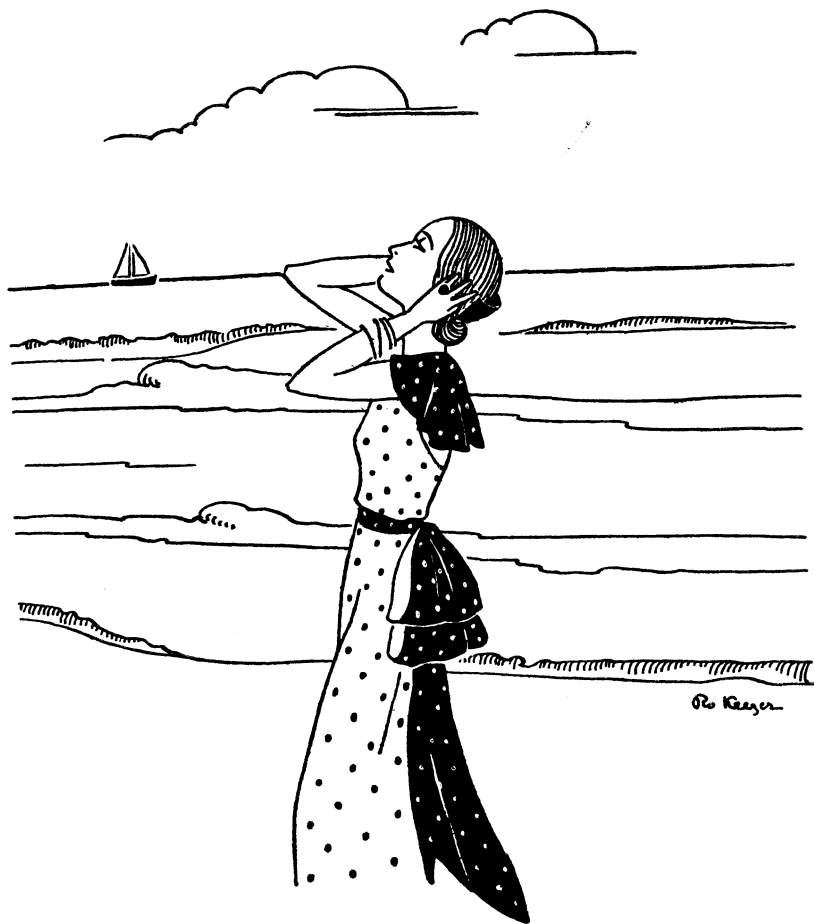
„Een vreemde vogel!” vond Eef.

„Een eenzame,” zei Titia zacht. „Maar een, die de menschen niet noodig heeft en durft te leven zooals 't hem goedgebeurt. Dat laatste liedje was wrang, hè? maar waar! Ik voelde me ineens beschaamd.”

„Dat hoef jij niet te zijn, Titia,” zei Eef. „Jij m e e n d e het, toen je in dezen tijd van pret maken iets wilde doen voor anderen en je hebt er meer voor gedaan, dan één van ons allen. Hoor eens, hoe ze binnen joelen! Ze gaan dansen. Ga je mee?”

„Ik kom straks. Eef, vind me niet aanstellerig, maar ik kàn nu niet gaan dansen: pour les pauvres! Ik ga even aan het strand een frisschen neus halen. Tot straks, hoor!” En terwijl op het podium Wim een speech afstak om allen te danken, die medegewerkt hadden om dezen avond te doen slagen en hij Titia van Eerden een speciale hulde bracht, die de idee geöpperd had en er eigenlijk van hun allen het meest voor gewerkt had; toen Titia's naam van mond tot

mond ging en Egon Peltz haar ging zoeken om haar op het podium te brengen, liep het meisje op het een-

zame strand en liet den koelen zeewind spelen langs haar slapen.

„Heerlijk, je zoo even te kunnen afstappen,” dacht

ze. „Wat is 't hier rustig. Heel wat rustiger dan in m'n binnenste. 't Was weer niets vanavond. Zoo duidelijk heb ik weer de onmacht gevoeld van mijn pogen iets voor anderen te doen. Tante Miep heeft gelijk. 't Is zoo heel moeilijk voor ons om iets werkelijk goeds te doen. We liefhebben maar zoo'n beetje in liefdadigheid en ach, we geven zoo weinig van onszelf. Maar eens komt misschien de tijd, dat ik meer en beter zal kunnen geven. Het moet groeien en ik mag het niet overhaasten. Verleden jaar nog zou ik heel tevreden zijn geweest over een avond als dezen, nu weet ik, dat het au fond niets was! Wie komt daar aan? Ik geloof warempel, dat het Professor Peltz is."

„Titia, waar zit je toch? Iedereen roept 'om je en toevallig wist Eef me te vertellen, dat je naar het strand was afgezakt. Waarom ben je weggelopen, meisje?"

Titia antwoordde niet. Ze kon hem niet vertellen, waarom ze weg was gegaan. Hij zou haar aanstellerig vinden.

Egon Peltz stak zijn arm door haar arm en dan zei hij langzaam:

„Trek het je niet aan, Titia. Wat jij deed „pour les pauvres" was echt."

Ze keek verrast naar hem op.

„Hoe weet u . . . ?"

„Feeling, meisje! Onze troubadour, die met z'n vlijm-scherpe voordracht menigeen een keurig lesje gaf, heeft, ik ben er in mijn ziel van overtuigd, daarbij

niet aan jou gedacht. Vooruit, m'n kind, we gaan terug, we moeten dansen voor het goede doel!"

Hij trok haar mee door het mulle zand, schoon hij honderdmaal liever langs de zee geloopt had en ernstig met haar gepraat, dan nu terug te gaan naar het rumoer van de in danszaal herschapen Cabaret-zaal.

„Een kwartje voor een dans, m'sieurs, dames!" toeterde door een megafoon Tom door de zaal. „Een slow-Trott!"

„Daar waag ik me aan!" lachte Egon Peltz en hij offerde gedwee z'n twee kwartjes en trok Titia mee tusschen de dansende paren.

„Waar heb je gezeten?" riep Wim, die met Eef in zijn arm voorbijschoof naar Titia. „Ik heb je bespreekt, maar je was er niet."

„Het gevonden kind!" hoonde Chita en haar cava-
lier, Henk van Tiele, gichelde:

„Professor Peltz heeft dienst gedaan als strand-Schupo!"

Allen riepen ze wat en Titia liet de plagerijtjes rustig over haar hoofd gaan.

Het was reeds ver na middernacht toen joelend, en zingend een heele troep jongelui Kurt Fischer en z'n Friedel naar huis begeleidden.

„Ga mee, Titia!" riep Eef, die, aangestoken door den algemeenen jool aan geen naar huis gaan dacht, schoon ze 's morgens vroeg weer op het appèl moest zijn.

„Geen zin," zei Titia en ze liet den heelen uitge-

laten troep langs zich heen gaan en bleef op het hotelterras turen naar het machtige duin, dat als een dreigend gevaarte stond tegen den helderen maannacht.

Egon Peltz, die den geheelen avond het gemis had gevoeld van zijn dierbare pijp, stak deze met een zucht van welbehagen op en liet zich nog een wijl neerzakken op het terras.

„Wat een kostelijke nacht. Eigenlijk dood-jammer om nu naar bed te gaan. Blijf me nog even gezelschap houden, Titia. Of ben je moe?”

„Heelemaal niet,” ze zette zich naast hem neer.

„Ik dacht dat je met hen mee zou trekken. Toen ik jong was voelde ik op zoo'n dollen avond als dezen ook altijd nog de behoefte om „mensen weg te brengen”, net zoolang tot je met een gezelligen kornuit overbleef en dan zette je een zwaren boom op over een of ander gewichtig onderwerp.”

„Dan verbeeld ik me nu maar, dat ik „mensen weggebracht heb en . . .”

„En ik de gezellige kornuit ben. Ik voel me geveleid, meisje. En dan gaan we, om ons aan het programma te houden, een boom opzetten. Niet over een zwaarwichtig onderwerp. Ik wensch mijn nieuwsgierigheid te bevredigen en wil weten, waarom je niet met die vroolijke bende meetrok?”

Titia zweeg even, dan zei ze langzaam:

„'t Is zoo gek, we zijn van denzelfden leeftijd, en toch heb ik het gevoel of ik te oud ben voor hen. Vooral op zulke avonden voel ik het zoo sterk. Ik kan niet van harte meedoen en voel me een houte-

rige, saaie sijs. 't Is eigenlijk al begonnen op de eerste dansles, die ik kreeg. Zoo dood, dood-ongelukkig en verlegen voelde ik me tusschen al die uitgelaten, vroolijke meisjes en jongens. Toen was het ook, dat ik voor de eerste maal Chita ontmoette. Chita, die zoo'n zelfbewust, klein meisje was, zoo pittig en heelemaal niet verlegen. Met bewondering keek ik naar het mooie, kleine meisje, en ik voelde, dat ik wel een erg stakerig, onhandig wezen moest zijn naast haar."

Titia zweeg even, en Egon Peltz wachtte rustig tot ze verder zou gaan. Maar toen ze bleef zwijgen, moedigde hij aan:

„Toe, ga door, ik vind het zoo prettig naar je te luisteren."

„En ik vind mezelf zoo dwaas, dat ik u al die onbenulligheden vertel, maar . . ."

„Maar 't is toch wel prettig je eens te kunnen uitspreken, al is 't dan maar tegen zoo'n ouden heer als ik."

„U, oud?" lachte ze helder op. „U is nog jong."

„Een mensch is net zoo oud, als hij zich voelt. Nu, dan ben ik . . . een stevige veertiger. Het reizen en trekken maakt moe en ik heb jaren van héél hard werken achter den rug."

„Maar het was het werk, dat u liefheeft."

„Ja dat is zoo, en dan valt het zwoegen lichter. Wat niet wegneemt, dat 8 à 10 uur viool studeeren per dag geen lichte kost is. En in m'n jeugd, Titia, was de boterham thuis dun en . . . zonder boter. Dat

zou hij thuis — bij mijn ouders in Oostenrijk nòg zijn, als ik niet zoo hard gewerkt had. Ach, Titia, mijn arm land, mijn geboortestad Weenen, je hebt er geen idee van hoe groote armoede er is. Wat geeft het, of wij kunstenaars, werken voor het geliefde land, de armoede is zoo groot, het verval zoo enorm.... Ach....!"

Nu zweeg ook hij en z'n gedachten gingen uit naar het Weenen van vroeger, toen alles nog was in de oude schittering, toen Weenen, het middenpunt van Kunst, beroemd was om zijn concerten, opera's. Nu was er geen geld meer, nu moesten de kunstenaars zwerven van het eene land naar het andere, met zich meedragend het groote heimwee naar het Weenen van weleer.

„Neen," ging hij voort en er was een bittere klank in zijn stem, „jullie hier in Holland weet niet wat het zeggen wil te ontberen. Er is hier alles in overvloed. Gott sei dank, ben ik in staat voor mijn familie te zorgen, maar toch, als ik denk, aan de vele families, vrienden en bekenden, die hun zorgenvol bestaan voortsleepen, dan, ach, dan kan ik niet zoo van gansch harte vroolijk zijn. Maar, genoeg over mij. Vertel me eens iets van jezelf, van je leven in stad?"

„Daar valt weinig van te vertellen wat de moeite waard is. Ik heb de H.B.S. afgeloopen en toen ben ik een jaar in Engeland geweest in een soort meisjespensionaat en toen wilde moeder graag dat ik thuis kwam. Weet u, bij Moeder thuis zijn is jours na-loopen, verjaarsvisites, recepties, trouwpartijen.

Verder mee naar concerten, comedie, lezingen. Allemaal volgens recept en vooral niet anders dan alle andere moeders met groote dochters dit doen. Moeder is een schat en ze vindt het beste nog niet goed genoeg voor me, maar zoo heelemaal begrijpen wat ik het heerlijkst vind, dat doet ze niet."

Egon lachte fijntjes.

„Is dat eigenlijk niet de klacht van alle jonge meisjes. Mijn jongste zusje wordt óók niet begrepen door Mutter en haar vriendinnen ook niet. En Chita lijkt ook al een onbegrepen dochter. Wat is dat toch met jullie meisjes? ik hoor dat zoo vaak zeggen."

„Ja het is waar, het is de algemeene klacht," gaf Titia toe. „Misschien is het wel door alle eeuwen heen zoo geweest. De ouder wordende moeder en dochter groeien van elkaar af, inplaats van naar elkaar toe. Toch houd ik dolveel van Moeder en kan ik er niet aan denken, dat er eens een tijd zal komen waarop ze niet meer op haar gewone plaats aan tafel zal zitten, ze me niet meer met honderd en één bezorgde vraagjes zal bestormen, ze zich niet meer zal ergeren aan mijn onverschilligheid wat mooie kleeven en luxe betreft. Ik vind mezelf zoo'n onhartelijk wezen vaak, dat ik al die goede zorgen eigenlijk zoo weinig dankbaar aanvaard. Gek, dat Tom zoo heel anders staat tegenover moeder."

„In het hart van bijna iederen man is een apart en heel teêr plekje voor zijn moeder. Bij jongens is de vader de man waar je in je prilste jeugd bang voor bent, die naderhand je vriend wordt en nog wat later

je oudere broer. Maar moeder en zoon, neen, weet je, das ist doch etwas ganz anderes. Als je eenmaal weg bent uit het ouderlijk huis, ver, ver weg, ach, dan is het toch die Mutter die heel lange brieven schrijft, die kleine verrassingen onder in een kistje met linnengoed zendt, die nooit, nooit vergeet, dat haar jongen, al is ie nòg zoo oud, wel vertroeteld wil worden. En nu is het eigenaardige dat je dit wèl van je moeder kan hebben, maar zou je vader het doen, dan . . . dan irriteerde het je. Weet je, Titia, ik geloof dat dochters meer van vaders kunnen verdragen, zoons van de moeders. Gewoon sexe-verschil, dat is de heele kwestie."

„Ja, 't is zoo," gaf Titia toe. „Dat wil zeggen, 't is meestal zoo."

„Nou ja, uitzonderingen zijn er altijd."

„Bij ons zijn vader en moeder het zóó in alles eens, dat alle besluiten, alle uitspraken gelijkluidend zijn. Andere meisjes vinden nog eens een steun bij vader als moeder zich ergens tegen kant. Bij ons is daar geen kwestie van, moeder pleit niet voor Tom, vader geeft niet toe als moeder mij iets weigert."

„Maar lieve kind, dat is ideaal, zou ik zeggen. Eigenlijk moest het altijd zoo zijn."

„Behalve," lachte Titia nu hel op, „als het je hartewensch geldt!"

„Ach so! Is er een hartewensch? Wie is de h ij, naar wien deze wensch uitgaat?"

Nu lachte Titia nog hartelijker.

„Ach neen, zooiets is het heelemaal niet. Misschien

had ik dan nog meer kans van slagen, tenminste, als de „hij” aan alle eischen van standing, geloof, positie voldeed. Maar daar ben ik ver van af. Mijn harte-wensch geldt geen persoon.”

„Titia, vertel me ervan, het interesseert me.”

„Ik heb er, buiten m'n ouders, nog nooit met iemand over gesproken. Ach, u zult het ook wel heel belachelijk vinden, maar ik vind het wel erg prettig er met u over te praten.”

„Wacht er dan niet mee. Straks komt de jolige pan terug en dan is de tijd voorbij om over ernstige dingen te praten.”

Ze wachtte nog even. Het was zoo moeilijk erover te beginnen, het lag immers al zoo lang veilig en besloten in het diepst van haar denken.

Dan, zich vermannend, zei ze, en haar rustig gelaat werd bleek van emotie:

„Toen ik nog heel klein was en poppen had, ging mijn liefde altijd uit naar de leelijke, gebrekkige popjes, naar die, waarvan een arm of een been stuk, wiens kop beschadigd was. Nu nog gaat heel m'n hart uit naar wat gebrekkig is, naar wat lijdt. En vooral naar kleine kindertjes, gebrekkige stumperds, die missen moeten wat wij niet eens waardeeren te bezitten: Gezondheid, licht, lucht. En weet u, nu is mijn groote wensch om ergens buiten, een huis te hebben, waar ik kleine kinderen kan opnemen om ze te verzorgen tot ze flinker, gezonder zijn. Och, denkt u zich daar eens even in, van die kleine, bleekzuchtige baby's, die moederzorgen missen, die grootge-

bracht worden bij vreemde menschen die zelf licht en lucht missen...."

Het ernstige meisjesgelaat met de klare oogen werd overtoogen met een lichtschijn.

„Die te kunnen koesteren....! en dan de al wat grooteren.... met hen te spelen en ze te onderwijzen.... die zorgelijke oude mannetjes en vrouwtjes-gezichtjes te laten opleven.... Ach, wat zou het heerlijk zijn! ik zie het huis voor me en den tuin, waarin ze ravotten mogen naar hartelust, de eetzaal, waar ieder z'n bordje gevuld, z'n kroesje vol vindt...."

In verrukking had ze het gezegd, en haar stem, de kalme stem, had getrild.

„Ach, 't is maar een hersenschim, een fata morgana, een," ironisch klonk het: „ziekelijk denkbeeld!"

Ze zwegen beiden en Egon trok heftig aan de uitgegane pijp, niet eens bemerkend, dat z'n pogingen er gloed in te krijgen vergeefs waren.

„Waarom is 't een hersenschim, Titia?" vroeg hij dan. „Waarom zou het geen werkelijkheid kunnen worden?"

„Omdat.... omdat....!" ze kampte met haar zelfbeheersching, dan zei ze rustig:

„'t Is ook dwaasheid. Stel u nu voor, moeder, in al haar elegantie, moeder met het fijne markiezinnekopje op bezoek bij de arme baby's verzorgende dochter. En vader, door de zakenvrienden een beetje bespot om de dochter met de ouwe-juffertjes-bevlie-

gingen! Och neen, het g a a t niet. Vader heeft gelijk, dat hij me het geld ervoor niet wil geven en moeder is een schat, dat ze me tot een „gewoon” meisje wil vervormen. Een meisje, dat gelukkig is met een two-seater, buitenlandsche reizen en een man „uit onze kringen”! Ik zal mijn best moeten doen me aan te passen, 't zal niet zoo gemakkelijk gaan, want het opgeven van een ideaal valt niet licht. Ik heb 't fijn gevonden er met u over gesproken te hebben en nu ga ik naar boven, want ik hoor in de verte joelende stemmen. Goeden nacht, Professor en hartelijk dank voor het gezellige na-praatje.”

Hij hield haar hand langeren tijd vast, en er was een lichte trilling in zijn stem toen hij zei:

„Houd je ideaal vast, mein liebes Kind. 't Is zoo heerlijk een ideaal te hebben. Geloof aan de verwezenlijking ervan, en misschien komt het eerder dan je denkt. Schlaf wohl, mein Mädel.”

Toen zocht ook hij zijn kamer op en voor de open balcondeuren bleef hij staan, getroffen door de sereniteit van het slapende duinlandschap. En zijn gedachten gingen terug naar den tijd waarin hij zelf een ideaal had, een ideaal, dat dreigde net zoo min verwezenlijkt te worden als dat van Titia.

„Het kleine huisje en het hart, dat me begrijpt.” Jarenlang was dit zijn ideaal geweest. Vele malen, had hij gedacht het begrippe hart gevonden te hebben, maar even vaak was hem gebleken, dat de vrouw, die het kleine huisje tot een hemel zou maken, waarin hij na iedere afmattende tournée

terug zou keeren, dat d i e vrouw voor hem niet te vinden was.

Toen hij dien avond met Titia van het strand terug liep, had het even door zijn hoofd geflitst, dat het rustige, ernstige meisje misschien de vrouw was die hij zocht.

„Ze is te jong voor je, en ze is door opvoeding en geboorte niet de ware vrouw om zich te binden aan een artist. Zet er een streep onder, Egon, en geloof het dan toch eindelijk, dat de Kunst geen mededingster duldt. Of 't een of 't ander. De Vrouw en de Kunst, ze wenschen je beiden voor zich alleen.

HOOFDSTUK V.

„Chita, ga je nu tòch baden? Je bent zoo verkouden en 't is zulk guur weer!”

Mevrouw Weldam vroeg het bezorgd, want Chita was reeds eenige dagen aan het hoesten en zag er niet al te best uit.

„Hè moeder, doe niet zoo overdreven,” zei kortzellig het meisje. „De heele week heb ik niet kunnen baden, omdat het hondenweer was, en nu 't weer eindelijk wat beter is, ga ik!”

„Ik heb je den geheelen nacht hooren hoesten. Wees nu verstandig en ga niet in zee!”

„Gezanik altijd! u is zoo belachelijk gauw bang. Stel je voor, niet baden omdat ik een beetje hoest!”

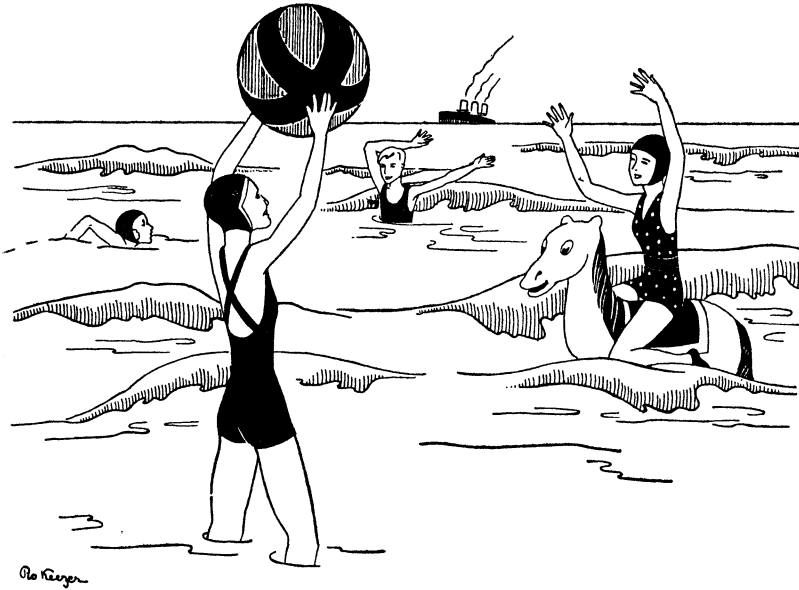
„Blijf dan niet zoo lang in het water,” vroeg de bezorgde moeder, toen ze zag, dat haar stijfhoofdige dochter, zooals gewoonlijk, toch precies deed wat ze verkoos.

Chita vond het niet noodig te antwoorden en haar bad-cape omslaande, daalde ze de trappen van het terras af, naar zee toe. Het was aan het strand toch niet zoo warm als ze gedacht had, de wind was koud.

Goed, dat moeder niet aan zee zit, dan zou het gezeur weer beginnen, dacht ze, toen ze de cabine instapte om te douchen. Lekker! die douche knapte

haar heelemaal op, want ze was warm van het loopen tegen den wind in. Nu gauw zee in, de anderen waren er al lang, ze dachten zeker, dat ze niet meer kwam, omdat ze vanmorgen zoo laat was. Door dat lamme gehoest had ze den halven nacht niet geslapen.

„Servus!” begroette Professor Peltz haar, die, met

klein-Kurtchen op z'n rug, door het water waadde.

Bèng! daar vloog de groote polo-bal haar kant uit. Tom mikte hem naar haar toe.

Chita, rap, pakte den bal beet, gooide dezen naar Friedel, die boven op een gummi zee-hond zat.

't Was het dulle spel van iederen morgen waarbij ze geen van allen aan den tijd dachten.

„Wat is de zee wild vandaag!” riep Titia.

Wending.

„Mij niet wild genoeg!" snoefde Eef, maar ze werd door een aanrollende golf omver gesmakt.

Chita was zich aan het oefenen op de „Crawl"?

„Lijkt er niet naar," zei Henk van Tiele, die haar leermeester was.

„Die Chita!" hoonde Pol. „Geen lor brengt ze er van terecht. Moet je mij zien!"

Pol zwom inderdaad bijzonder goed en crawlen was voor haar een klein kunstje.

„Chita zwemt als een juffershondje!" plaagde Pim, die als een visch door het water schoot. „Bange hufter! je durft niet eens zoo ver als wij!"

De badmeester floot.

„Hè, mispunt," zei Pol. „Als je even over het zwijn bent fluit ie al."

„'t Is maar wat je over het zwijn noemt!" lachte Henk. „Jullie gaan meestal te ver, kleine nesten."

„Kleine nesten!" gilte Pim tegen het donderend geraas van een tegen haar optornende golf in. „Zeg dat tegen Chita!"

„Pol!" waarschuwde de oudere zuster. „Ik zal vader vertellen hoe brutaal je bent!"

„Lekker! lekker! je doe maar, daar zwemt Pol!"

De tweelingen waren in hun gewone kleeën al moeilijk uit elkaar te houden, in badpak met dezelfde mutsen op was het ondoenlijk de eene ondeugd van de andere te onderscheiden.

Beleefden ze op school niet de grootste kluchten met hun frappante gelijkenis? zoo had Pol, toen Pim door ongesteldheid niet op school kon komen met een

stalen gezicht tegen de onderwijzeres — die er nog niet lang was — gezegd, dat Pol ziek was en niet op school kon komen. Ze had daarop rustig Pim's plaats ingenomen. Toen eenige dagen later de tweelingen weer samen binnen kwamen, zei de juffrouw vriendelijk:

„Zoo Pol, weer beter?"

„Ik was niet ziek juffrouw, Pim was ziek!"

„En Pim zei, dat Pol ziek was!"

„Neen juffrouw, heusch niet, Pol zei dat Pim ziek was," jokten onvervaard de klasgenootjes.

De juffrouw vond het beter er niet op door te gaan, ze zei alleen zuurzoet:

„We moeten jullie heusch nummeren."

En zooals het op school ging, zoo ging het thuis en overal waar ze kwamen en de twee deugnieten hadden door deze persoonsverwisseling al heel wat schik gehad.

Chita, in haar wiek geschoten door het hoongelach van de tweelingen om haar crawl-pogingen wilde eens even laten zien dat zij niet bang was voor een wilde zee, en geoefend zwemster als ze was, schoot ze de anderen een eind vooruit.

De badman liet eenige keeren achter elkaar het signaal hooren.

Chita stoorde er zich in het minst niet aan en zwom verder nog.

„Zeg, Wim!" riep Eef, die haar zag gaan. „Ze gaat te ver! hoor je niet hoe de badmeester toetert?"

„Malloot!" foeterde Wim. „Straks kan een ander z'n leven wagen, om die aanstelster te redden."

Met eenige flinke slagen was hij haar achterop gezwommen.

„Chita!" brulde hij tegen het bulderen van de golven in. „Ben je dol geworden? Kom terug, onmiddellijk! Toe nou!"

Hij wist haar te bewegen tot teruggaan, wat hem hoogelijk verwonderde, want hij had gedacht, dat ze nu juist door zou zwemmen.

Maar tam zwom ze met hem mee terug en het scheen of ze nu moeite had tegen de golven op te komen. Ze ging direct naar de cabine en daar viel ze buiten adem en heftig hoestend neer op een stoel.

„Jakkie, wat ben ik koud," dacht ze, toen ze klap-pertandend zich met het groote badlaken warm trachtte te wrijven.

Even schoot het door haar hoofd, dat moeder toch gelijk had gehad, maar ze zou er haar niets van zeggen. Dat gejeremiëer van: zie je nou wel, en, ik heb 't je wel gezegd, wenschte ze niet te hooren. O, wie klopte daar nu weer? „ja? wat zeg je? ja, graag!"

't Was Titia, wie het, gelijk met Chita uit zee komend, opgevallen was, hoe koud en bleek Chita er uit zag. Ze was aan de consumptie-tent een kop dampende koffie gaan halen, reikte die door een kier van de deur Chita toe.

„Erg lief," dacht deze en met welbehagen dronk ze de gloeiende koffie op. Toen deed ze snel haar bad-cape om en liep de trappen naar het terras op,

waar natuurlijk! moeder en mevrouw van Haren zaten.

„Kindjelief, wat zie je bleek,” schrok mevrouw Weldam.

„Ja, ik ben doodziek! is 't nu goed moeder?” lachte Chita en ze ging meteen naar haar kamer.

„Ik geloof, dat ze werkelijk niet goed is,” zei ongerust haar moeder. „Ze ziet er al een heel tijdje slecht uit. Vind je niet, Mies?”

„Och,” ontweek mevrouw van Haren, „ze is misschien wat moe van al het pret maken.”

„Maar ze hoest zoo vreeselijk. Ik maak me erg ongerust over haar.”

„Nu ja,” lachte mevrouw van Haren gemoedelijk, „jij bent nogal gauw ongerust. 't Zal zoo'n vaart niet loopen. En laat haar vooral niet merken, dat je in angst zit, dat kunnen meisjes van haar leeftijd heelemaal niet hebben. Geloof me, Coba, ze w i l l e n niet bemoederd worden, de moeders moeten ze wat weten los te laten.”

„En als ze nog niet in staat zijn om op zichzelf te passen?”

„Dan moeten ze zich net zoolang stooten en wonden tot ze het wèl kunnen. Ik geloof vast en zeker, dat Chita en jij elkaar veel nader zouden komen als je meisje eens een poosje in een vreemde omgeving zou zijn en niet zoo altijd onder moeder's beschermende vleugels.”

„Ze gaat het volgend voorjaar eenige maanden naar Engeland, voor haar examen, weet je. Ik kan

er nu al tegen opzien. Chita is zoo roekeloos."

„Maar je moet er n i e t tegen opzien, bange haas! Je was al zoo mooi op weg om wat flinker te worden, nu ga je weer alles bederven."

„Omdat m'n voor gevoel me zegt, dat . . ."

„Och, jij met je voor gevoelens! hecht daar toch niet zoo aan. Mijn voor gevoelens zijn nooit van z'n leven uitgekomen. Als d à t waar was, dan had ik nu een heelen troep kinderen en inplaats daarvan heb ik er geeneen. Neen, Coba, zeg nu maar niet: „die ze niet heeft hoeft 't zich niet te beklagen," want dat liedje hebben ze me al duizendmaal voorgezongen."

„Dat zou ik je heusch niet gezegd hebben. Want niemand voelt beter dan ik, dat al die roekeloze, eigenzinnige beter-wetende kinderen toch je heele rijkdom uitmaken. Met al hun gevit en gekibbel . . . ach neen, Mies, laten we over iets anders praten."

„Lief moederdier, denk je me te hinderen met je gedachten uit te spreken? Zeg het maar gerust, dat je je kinderen, al zouden ze ook nòg zoo slecht zijn, niet in je leven zoudt willen missen. Een huwelijk zonder kinderen is bijna altijd een half huwelijk. Het is geen honderd procent, Co, want het beste ontbreekt. Maar als man èn vrouw hun ouderliefde dan maar kunnen concentreeren op iets anders, dat óók de moeite van het liefhebben waard is, dan" . . . ze keek met volle liefde in haar oogen naar haar man, die met eenige heeren een eindje van hun afzat . . . „dan is ook een kinderloos huwelijk rijk gezegend."

„Jullie bent een paar prachtige menschen," zei met

volle overtuiging mevrouw Weldam. „Er gaat veel van jullie uit en men voelt, dat jullie helpt, waar je hand te helpen vindt. Ik heb in deze weken heel veel aan jullie gehad en als je me niet loslaat, zal ik zeker veel door je veranderen. Dit zal mijn gezin ten goede komen. Ik heb altijd gesnakt naar een vriendin. Nu is die gekomen en ik ben er dankbaar voor. Alleen Mies, dit vraag ik me telkens af, wat heb je er eigenlijk aan om met een vrouw om te gaan, die in beschaving, in ontwikkeling zoo ver beneden je staat?"

„Lieve, eenvoudige ziel," zei mevrouw van Haren hartelijk, „als alle vrouwen zoo waren als jij, dan zag het er nog niet zoo slecht uit. Je grootste fout is, dat je je te veel hebt laten neerdrukken, èn door je man, èn door je kinderen. Maar de schat van toewijding en onzelfzuchtigheid die in je is, hebben ze niet kunnen wegdrücken en 't is juist daarom, dat Bart en ik zoo veel van je houden. We zullen je helpen om flink te worden, een fiere vrouw en een verstandige moeder. Als we in stad terug zijn, Co, dan zullen we veel samen zijn en ik zal je meenemen naar al m'n menschjes, de oudjes en de jonkies, die . . . onze kinderen vervangen. Weet je, Co," ze drukte even de hand van de vriendin, „dit wil ik je nog zeggen, in antwoord op je vraag van straks. Weet je, dat ik me met jou zoo wonderlijk op m'n gemak voel? Jij hebt nooit spottend of minachtend gekeken naar m'n japonnen en hoedjes van eenige modes terug, terwijl je toch zelf zoo'n elegantje bent. Dat, Co, is de innerlijke beschaving die ik zoek bij een vriendin en die

ik niet vond bij de vrouwen uit onze kringen. Die schamen zich voor m'n ouderwetsche plunje, die vinden me mal, overdreven, omdat ik liever ons geld besteed aan de armen, dan aan mezelf."

Toen zei mevrouw Weldam — en 't was misschien in lange jaren de eerste keer, dat ze voor haar eigen meening durfde uitkomen: „Neen, Mies, ik heb er nooit mee gespot en je bent voor mij precies dezelfde, of je japon van drie jaar terug is of niet, maar, — je moogt me gerust kapittelen — ik vind wel, dat je voor hetzelfde geld, dat je nu uitgeeft aan stoffen, die onverslijtbaar zijn, aardige, moderne japonnen kunt hebben, die je meer flatteeren, dan die welke je nu draagt. Mag i k jou dan helpen bij het kiezen van je kleeen? Je ouwetjes en jonkies zullen er niets aan te kort komen, dat beloof ik je."

„Vooruit dan maar!" gaf mevrouw van Haren zich gewonnen.

„Maak dan maar net zoo'n ijdeltuit van me als je zelf bent. Misschien dat Bart dan niet zoo schoorvoetend behoeft te zeggen: „Miesje, zou je niet eens een nieuw jakje koopen?"

„Afgesproken, hoor! jij werkt aan mijn innerlijk, ik aan jouw uiterlijk," beloofde mevrouw Weldam.

Aan de lunch, dien middag, kwam Pol met het bericht aan tafel, dat Chita niet beneden zou komen, want ze had zoo'n hoofdpijn.

„Nogal geen wonder," bromde Wim, „heeft als razende Roel tegen de woeste golven ingezwommen."

„En ze was al zoo verkouden," voegde Pol er aan toe.

„Die kinderen doen a l t i j d stomme dingen," foeterde meneer.

„Meervoud"! fluisterde Pim tegen Pol.

Na de lunch, die naar haar zin veel te lang had geduurd, ging mevrouw Weldam direct naar de kamer van haar dochter. Chita lag te bed en zag er koortsig uit. Haar adem ging vlug en ze hoestte erg.

„Nu niet angstig doen," herdacht mevrouw Weldam de wijze lessen van haar vriendin.

„Ik heb zoo'n pijn met ademen," klaagde Chita.

„Ja, je hebt een kou te pakken. We zullen maar even een dokter laten komen, die schrijft je wat hoestpoeders voor, dan ben je er eerder van af."

Hoewel ze zich heel ziek voelde, verbaasde het Chita toch, dat er geen enkel verwijt kwam over het baden van dien morgen.

„Ik heb zoo'n dorst, moeder."

Mevrouw Weldam belde den kellner, bestelde een kwast. Dan telefoneerde ze den dokter, die beloofde gauw te zullen komen en zette zich oogenschijnlijk rustig neer.

In het bed woelde Chita onrustig heen en weer.

„'t Is hier zoo warm."

Mevrouw Weldam sprenkelde eau de Cologne op een zakdoek, verfrischte hiermee het warme gelaat.

„Lekker frisch, dank u."

Meneer Weldam kwam binnen.

„Wat is dat hier? ben je ziek, Chita? 't zou ook

geen wonder zijn! je lijkt wel stapelgek om met zulk weer te baden! Waarom trek je zoo'n gezicht? spreek ik te hard naar je zin? Ja, ja, eerst doen als een idioot en dan ziek! zulke kinderen heb je nog nooit bijgevoond!"

„Man, laat haar nu maar rustig liggen," zei met waren heldenmoed mevrouw.

„Jij geeft haar natuurlijk weer gelijk. Ik ben de hardvochtige vader en zij het slachtoffer. Gekkenboel hier! bah!"

Er werd aan de deur geklopt en meneer, die juist nijdig naar buiten wilde stormen, stuitte op den bad-dokter.

„Ik heb dokter Boomstra getelefoneerd," hielderde mevrouw op.

„Nonsens!" bromde meneer, alleen voor haar verstaanbaar en hij begaf zich naar de zitkamer.

Hier zat hij inwendig te foeteren over al het gezeur, dat hij altijd met z'n kinderen had en over de overdreven bezorgdheid van z'n vrouw, die voor een gevatte kou een dokter liet halen.

Toen na een tijdje zijn vrouw en de dokter binnen kwamen schrok hij wakker uit het aangename tukje, dat hij iederen dag na de copieuse lunch placht te doen.

Hij zag direct, dat de dokter ernstig keek en z'n vrouw angstig. Dit laatste was hij gewend en het baarde hem geen zorg.

„En . . . wat zegt u van ons meisje?" vroeg hij op den hem eigen klaroenenden toon.

„Ik vrees," zei de dokter langzaam, „bij uw dochter een longontsteking te moeten constateeren."

„Longontsteking!" schrok hij op. „Hoe zou ze daaraan komen? Een sterk gezond meisje! Dat moet een vergissing zijn! Misschien heeft m'n vrouw u angstig gemaakt. Die ziet de dingen al t i j d erger in, dan ze zijn."

De dokter stond op het punt kwaad te worden, maar hij was een gemoedelijk man, en daarom zei hij kalm:

„Uw vrouw heeft mij niets gezegd, het onderzoek wees uit, dat uw dochter — waarschijnlijk door een verwaarloosde kou — een longontsteking opliep."

De kalme toon miste de uitwerking niet en vader Weldam pakte in.

„Wat moet dat nu? Kan ze hier verpleegd worden? Longontsteking en dan in een hotel! dat gaat toch niet! Is er hier een goed ziekenhuis in de buurt?"

„Een ziekenhuis," zei verontwaardigd mevrouw Weldam. „Het kind blijft hier en i k zal haar verplegen."

Pa Weldam dacht dat de wereld onderste boven werd gekeerd. Was dat zijn lijdzame Co, die in alles z i j n meening vroeg en respecteerde?

Een dergelijke toon was hij niet van haar gewend.

„Mevrouw en ik hebben dit alles al besproken en geregeld. Bij een goede verpleging kan uw dochter hier rustig blijven, de kamer is aan den zonkant en ruim. Mevrouw, ik stuur u dan even de gewaste taf

en de poeders. Morgenochtend kom ik uw dochter bezoeken."

Toen de dokter weg was, woedde er een orkaan, want Pa Weldam, trachtend de oude macht te herwinnen, eischte heftig, dat eens en vooral besluiten door hem genomen zouden worden.

Maar zijn vrouw zette zich schrap, en bleef bij háár besluit om Chita zelf te verplegen.

„En denk je dan, dat ik maar geloof, wat zoo'n bad-dokter vertelt? Ik laat een long-specialist uit stad komen en daarmee basta."

Mevrouw Weldam, was toch wel blij met dit besluit, en toen ze haar man zei, dat ze het hierin heelemaal met hem eens was, luwde de storm en maakte hij zich op om te telefoneeren.

In de hall werd hij opgevangen door vele belangstellenden, want het gerucht van Chita's ziekte had zich als een loopend vuurtje verspreid.

De van Haren's, die dokter Boomstra heel goed kenden, zeiden dat Chita bij hem in de beste handen was, maar mevrouw van Eerden raadde een bekend specialist aan en dit gaf natuurlijk den doorslag.

Dus werd met dokter Boomstra geconfereerd, die gaarne bereid was in consult te treden met den specialist.

De kring zat baloorig bijeen.

„'t Is toch al zulk somber weêr," klaagde Tom, „en nu Chita ook nog ziek. Bah! wat een pech!"

„Voor haar toch het ergste," vond Titia.

„Wat zal mevrouw Weldam overstuur zijn," zei

Eef. „Nou, om je de waarheid te zeggen, ik zit ook niet op fluweel! Chita is zoo'n erg teer poppetje."

Eigenlijk was de heele stemming er uit nu het middenpunt van hun kring ziek was. Ze bungelden rond, hadden geen zin om iets te beginnen en klamp-ten iedereen aan, die berichten van de patiënte kon hebben.

Toen laat in den middag de auto van den specialist voor het hotel stilhield, loeide de storm om het huis en regenvlagen kletterden tegen de ruiten.

„Goeie hemel, wat luguber!" zei nerveus Tom, die nog niet van zijn plaatsje in de hall was weggeweest. „Die specialist kijkt ook al somber en dan dat gehuil van dien wind. Pim! hou toch eens op met dat gebal! telkens die tik op den vloer is om dol te worden!"

„Jakkie, zeg, wat moet ik dan doen," drensde Pim.

„Je gemak houden, zeg!" snauwde Wim, die — een gewoonte van hem als hij zenuwachtig was — hevig den binnenkant van z'n wang bekauwde.

„Toe, zeg, doen jullie niet zoo ongezellig," zei Eef, die maar bleef hangen om te hooren hoe het oordeel van den specialist zou luiden. „Kom hier, Pim, gaan we een spelletje doen."

In de hall, met alle terrasdeuren dicht, was het van een broeierige hitte en het leek wel of iedereen juist naar dit plekje trok.

„'t Lijkt hier wel een bijenkorf," bromde Henk van Tiele.

„Waarom plakt alles eigenlijk hier? Of er geen conversatiezaal bestaat!"

„Trek jij daar dan heen!" snauwde Tom, „en zit niet zoo op je stoel te wiebelen, je maakt me stapell Hemell wat gebeurt daar!" Een geluid van glasscher-ven, die neervielen. „De service-deur!" zei berustend de portier. „Dat is ieder jaar hetzelfde gezanik!" Tom zag bleek om z'n neus. „Scherben sind Glück!" Egon Peltz, die onverstoorbaar z'n pijp had zitten rooken, knikte Tom bemoedigend toe. „Gaan jullie mee een partij biljart spelen?" noodde hij dan.

Tom keek hem verwoed aan.

„Hoe kon die kerel nu aan biljarten denken, terwijl de specialist nog boven was," dacht hij nijdig.

„Je maakt Chita niet beter met zulke doodgravers-gezichten te zetten," lachte Egon Peltz. „Toe, kop hoog, boys, Chita is jong, en ze zal er heusch wel doorheen komen."

Tom trampelde, Wim kauwde, Henk wiebelde en ze maakten zich nijdig op dien harteloozen Profes-sor, die daar maar onverschillig zat te dampen.

Daar kwamen, in geanimeerd gesprek, de beide doktoren naar beneden.

De kring spitste de ooren, nu te kunnen verstaan wat die twee met elkaar smoesden!

Nog even bleven ze praten, dan drukten ze mekaar stevig de hand en weg reed de auto.

Wim, in z'n kwaliteit van broer van de patiënte, stond gewichtig op, stelde zich voor aan dokter Boomstra, vroeg uit naam van alle vrienden hoe het met zijn zuster ging.

„O, dat gaat best," zei opgewekt de dokter. „Ze

heeft een longontsteking met stevige koorts. Dat mag ik wel! ik houd niet van pneumonietjes met kwakkel-koortsjes. Meneer Weldam, tot genoegen."

„Zoo'n draak!" barstte Tom los.

„Zoo'n ongevoelig stuk dokter! Hij måg dat wel! Zou je den vent niet villen?"

Titia kwam van boven geloopt.

„Waar kom jij vandaan?" snauwde hij haar toe.

„Van Chita," zei ze kalm.

„Van Chita?" ze vroegen het in koor. Titia zette zich bij hen neer en vertelde, dat ze met dokter Boomstra had afgesproken, dat ze tezamen met Chita's moeder de verpleging op zich zou nemen.

„Gekkenwerk!" vond Wim, weinig dankbaar. „Waarom komt er geen verpleegster?"

„Zou jij het leuk vinden, als je in een vreemd huis ziek werd, door een vreemde verpleegd te worden?" vroeg Titia. „Chita vindt het wåt fijn, dat je moeder bij haar is en ze is ook blij, dat ik kom om je moeder af te lossen."

Eef zat sip te kijken en maakte zichzelf een verwijt, dat zij zich niet had aangeboden om Chita te verplegen.

„Ik heb hier niets te verzuimen," ging Titia voort. „Chita zou Eef natuurlijk nog liever bij zich hebben, maar we weten allemaal wel, dat Eef thuis niet gemist kan worden. Wat is er dus eenvoudiger, dan dat ik het doe."

„Vinden je ouders het goed?" vroeg Wim, wat ver-

legen met het geval, dat „de rijke erfdochter” bij hen voor verpleegster zou spelen.

„Natuurlijk. Stel je voor, als je mekaar toch kunt helpen” Wim dacht, dat z i j n vader in dat geval gezegd zou hebben: „je gaat er n i e t heen! Laten die menschen een verpleegster nemen!”

„De specialist heeft precies hetzelfde gezegd, wat dokter Boomstra al zei,” vertelde Titia. „Je ouders zijn nu heelemaal gerustgesteld. En laten we nu alsje-blijft geen van allen zoo tragisch doen; daar helpen we niemand mee.”

„Neen,” zei Eef en ze sprong op. „We lijken wel mal. Vooruit jongens, brengen jullie me een eindje op. Ik kom nooit door dien storm naar Villa Buk-je.”

Ze tornden met z'n vieren tegen den storm in, de oogen vol zand en met verwaaide haren. Maar 't was verfrisschend en goed, en toen de jongens in het hotel terug kwamen zagen ze de dingen niet zoo somber meer in en was hun eetlust niet minder groot dan anders.

Maar voor wie om Chita heen waren, volgden er angstige dagen, want steeds hooger steeg de koorts, steeds benauwder werd de patiënte.

Soms leek het of het teêre gestel niet bestand zou zijn tegen de felle koorts, het afmattende hoesten en zelfs dokter Boomstra, die al die dagen van een prettig optimisme was, twijfelde één dag of het uithoudingsvermogen van de zieke groot genoeg zou zijn.

Maar het bleek de crisis te zijn geweest en hoewel langzaam, trad hierna toch verbetering in.

„We beginnen te winnen,” zei dokter Boomstra blij. Hij knikte bemoedigend naar mevrouw

Weldam, die hem een van die dankbare blikken toezond waarmee ze zijn hart gestolen had.

„Word ik weer heelemaal beter, dokter?” vroeg

Wending.

Chita hem opeens. Het was de eerste keer, dat ze blijk gaf te beseffen hoe ziek ze was.

„Nog beter dan je was, meisje!" plaagde dokter. „Want je zult het voortaan wel uit je hart laten om onverstandige dingen te doen."

„Ja, dat denk ik ook. Ik zal meer naar moeder's raad luisteren, hè, moedertje?"

Mevrouw Weldam knipperde heftiger dan ooit met de oogen, om haar ontroering te verbergen.

Wat waren het door alle angst heen, gouden dagen voor haar geweest.

Ze had zich gevoeld, als toen Corretje klein was en bij het aanleggen van het waterverband, was het telkens weer geweest, of ze haar baby van toen verzorgde.

Of had ze zich niet rijk gevoeld, als Chita, in benauwdheid, geroepen had om háár. Had het schorre: „Moeder!" haar niet de tranen in de oogen gebracht? Maar flink was ze gebleven. Niemand had den name-loozen angst gezien, die haar schier verteerde, in de dagen toen ze allen vreesden, dat het jonge, bloeiende leven afgesneden zou worden.

En welk wonder was er gebeurd met haar man, haar Cor?

Was het de angst om Chita, die hem zoo zacht, zoo zorgzaam had gemaakt? Niet één keer, in al die dagen, had ze hem hooren mopperen. En telkens als hij in de ziekenkamer kwam, had hij een lieve verrassing gebracht, voor haar of voor Chita.

Ze wist niet, dat beneden, goede geesten waren

geweest, die gewerkt hadden, onvermoeid, om haar man weer wat genietbaarder te maken. Ze hadden zijn oogen geopend voor de eenvoudige goedheid van zijn vrouw, het zich wegcijferen, haar onvermoeid zorgen voor het zieke kind. Toen hij zag, hoe hoog in aanzien dat eenvoudige vrouwtje stond bij de van Haren's en de van Eerden's, toen zwol zijn borst van trotsch en niets was goed genoeg voor zijn Coba.

Maar ook was het de angst Chita te verliezen, die hem kleiner had gemaakt.

Als hij het magere, bleeke meisjesgelaat in de kus-sens zag, de was-bleeke handjes, die soms gevouwen op het dek lagen, dan was het of er binnen in hem iets scheurde.

„O, als ik het kind verliezen moest!”

De angst maakte hem kleiner, minder hoovaardig op wat van hem was. Hoe weinig was er toe noodig om een mensch af te nemen wat hij bezat!

Als hij zijn vrouw of Titia bezig zag, om zijn kind te verzorgen, dan werd zijn hart week.

Titia, de dochter van den grooten van Eerden, die zoo eenvoudig-weg, zoo of het van zelf sprak, z i j n kind verpleegde. Het maakte hem tam tegenover allen en alles. Er kwam een angst in hem, dat nu zijn geluk van de laatste tien jaren wel eens keeren kon. En uit dien angst sproot voort een goed willen zijn voor anderen, als zou hij daarmee het noodlot kunnen bezweren.

„Als ze beter wordt. . . .” dit was het refrein, dat

steeds weer door zijn hoofd zong en hij deed zichzelf beloften, die hij zeker voor de helft niet zou nakomen. Intusschen liep het seizoen op z'n eind en reeds vertrokken er vele hotelgasten. Titia, die bij Chita's bed zat te handwerken, moest trouw verslag doen van wat er beneden gebeurde.

„Wat zal het vreemd zijn als ik beneden kom, dan zijn de meeste gasten al weg,” zei Chita. „Denk je, dat ik gauw op mag?”

„Ik vrees, dat het nog een poosje zal duren. Je was heel ziek! Dokter Boomstra zal wel erg voorzichtig zijn. Zou je lust hebben om op te staan?”

„Neen, dat niet. Ik heb soms het gevoel, of ik een heelen tijd in een afgrond heb gelegen en nu weer boven ben. 't Is zoo'n ijl, zoo'n vreemd gevoel. Soms is het ook of ik jullie stemmen op een afstand hoor. Wat is ziek zijn vreemd, Titia. Ik was geloof ik nog nooit ziek.”

„Dan heb je nu de volle portie gehad.”

„Zeg, Titia, weet je wat zoo gek was. Soms zag ik in m'n droomen dien Troubadour, weet je wel? En die grijnslachte zoo allerakeligst, dat ik het wel had kunnen uitgillen!”

„De brave knaap weet natuurlijk van den prins geen kwaad,” lachte Titia. „Die zit misschien in Spanje, of Italië en denkt niet meer aan ons kringetje, waarin hij zich, denk ik, niet erg thuis gevoelde.”

„Ik geloof, dat 't mijn kwade geweten was. Ik ben zoo onmogelijk tegen hem geweest. En ik weet waarachtig niet waarom. Of . . . ja, misschien toch, ik

benijdde hem z'n vrij-gevochten leven en ik wilde niet aannemen, dat het alles echt bij hem was. Als je zooveel tijd hebt om te denken, Titia, wat er dan alles door je hoofd gaat! ik heb me soms zoo allerevendigst gevoeld, zoo.... hemeltje, als je zoo dichtbij.... nou ja, ik heb heusch wel geweten, dat ik erg ziek was.... Titia, weet je waar ik zoo bang voor ben?"

Rustig ging de naald door het werk en de klare oogen keken niet op.

„Ik ben bang, dat ik nu nog inzie hoe niets m'n leven is geweest, dat ik nu nog vol goede voornemens ben, maar dat alles voorbij zal zijn als ik weer terug ben in stad en het gewone leventje van uitgaan en pretmaken weer gaat beginnen. Nu is alles zoo mooi. Nu koester ik me in al die goede zorgen van moeder en jou. Nu ben ik zoo dankbaar voor alle bloemen en vruchten, die de goede vrienden me zenden. Nu nog vind ik het zoo fijn als vader bij m'n bed zit en met me praat of ik een klein meisje ben. Maar naderhand, dan komt de zucht weer naar pret, naar mooie kleeren, naar behagen! Titia, denk je, dat het kan blijven zooals het nu is? Ik ben er zoo blij mee, en ik ben bang om naar beneden te gaan, bang, om het te verliezen."

„Je zult het niet hoeven te verliezen, Chita," zei de rustige stem, waarnaar de zieke zoo graag luisterde en die haar vaak gekalmeerd had als ze benauwd en opgewonden was. „Geloof maar gerust, dat je ziek-zijn je goed heeft gedaan. Het heeft, wat

in je sluimerde, wakker geroepen en geloof maar niet, dat je zoo gauw zult vergeten hoe dicht je was bij dat, waarvoor we, als het zoo onverwacht komt, nog lang niet klaar zijn."

„Ik was er niet klaar voor, Titia, zooveel anderen wel. Maar ik zal probeeren, er aan te blijven denken, zooals ik er in deze laatste dagen zooveel aan dacht. Telkens als ik weer terug val in m'n zelf-zuchtige, m'n dwaze, hoogmoedige buien, dan zal ik weer denken aan dat zwarte, diepe, waar ik bang voor was en"

„En nu ga je rusten. Ik ga de kamer donker maken en je krijgt je poeder. Ik ben een slechte verpleegster, 't is al tien minuten over je rusttijd. Hier meisje, slik in! een slokje water toe en nu slapen, hoor! Droom maar fijn, je hebt nu nog den tijd om te droomen."

Ze schoof de gordijnen dicht, en trok dan nog eens het dek behoedzaam over Chita's schouders.

„Titia!"

„Ja, babbelkous?"

„Ik ben je zoo dankbaar. Je hebt me zooveel goed gedaan. En ik ben zoo vaak leelijk tegen je geweest."

„Niets van gemerkt, hoor! Nacht, kleine donna, slaap lekker."

„Nacht!"

Met een zucht, deels van tevredenheid, deels van vermoeidheid vlijde Chita het donkere hoofd in de mollige kussens.

HOOFDSTUK VI.

Het seizoen was afgelopen en de kring, totnogtoe voltallig, begon ook dunner te worden en het meereendeel van de vroolijke jongelui waren terug naar hun woonplaats, waar de studie hen weer opeischte.

Dokter Boomstra had permissie verleend, aan de heel intiem, afscheid van Chita te nemen. Tom, die naar Delft, waar hij studeerde, terug moest, was een der eersten, die haar mocht bezoeken.

Met hunkering had hij uitgezien naar dit eerste bezoek, niemand had geweten, hoe hij Chita gemist had, Chita, die een veel grootere plaats in zijn hart had ingenomen, dan ooit eenig ander meisje gedaan had.

Ze zat in een diepen fauteuil, toen hij haar bezocht. Een teêr, bleek figuurtje, dat hem nog veel mooier toeleek dan toen ze nog in haar volle fleur was.

Heel lang hield hij het doorschijnende handje vast, dat zich zoo hartelijk naar hem uitstreckte.

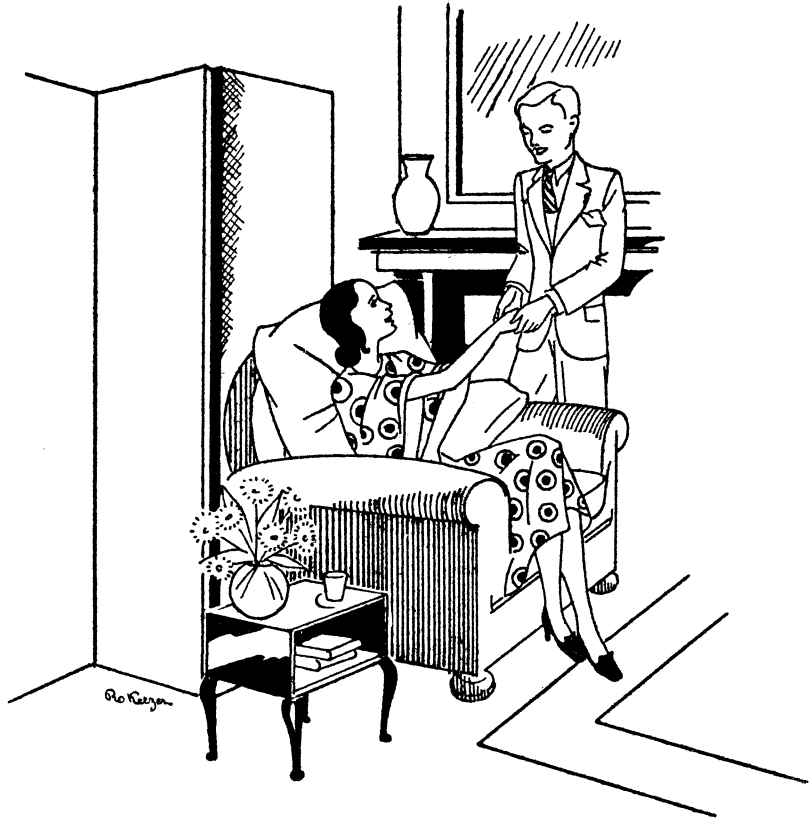
Hij zocht naar woorden, wist ze niet zoo gauw te vinden.

„Wat heb je me prachtige bloemen gestuurd, Tom,” zei ze, het zwijgen brekend. „En zulke heerlijke vruchten”

„Ik ben zóó blij, dat je weer beter bent. Chita”

Chita.... ik heb.... 't was zoo'n angstige tijd....
en nu je beter wordt moet ik weg.... Chita...."

„Jullie kunt me toch komen opzoeken zolang ik

nog hier ben," ze lei den nadruk op „jullie", maar het ontging Tom.

„Mag ik?" vroeg hij verheugd en dan, terwijl hij het teêre handje streelde, „Chita, zul je heel voorzichtig zijn en niet te gauw naar buiten gaan?"

„Och Tom, ik ben gewoon een lam. De schrik zit er zoo bij me in. Ik geloof niet, dat ik ooit meer domme dingen zal doen.”

„Ik heb je moeder moeten beloven, dat ik maar heel even zou blijven. Chita . . . mag ik vaak komen? Iederen Zondag? Toe, zeg jij het dan aan je ouders. Wil je, Chita?”

Ze keek hem ernstig, maar flink in de oogen, dan zei ze langzaam: „Tom, haal je geen verkeerde gedachten in het hoofd. Ik vind het fijn als jullie komen, jij en Titia en Henk en Eef en de zee-baby. Als ik ooit door m'n houding het idee gegeven heb, dat ik meer voor jou voelde, dan voor een van de anderen, dan vraag ik je daar nu excuus voor. Beschouw me als een zomer-vriendinnetje, waar je vroolijke, genoegelijke dagen mee hebt gehad en Tom, je mag zeker komen, maar alleen als een echte vriend. Dag Tom, dáág!”

Ze knikte hem zoo hartelijk toe en het witte handje wuifde hem na en hij zag opeens dat de uitdagende, de trotsche donna Conchita, die hem in zoo hooge mate had weten te bekoren, weg was en inplaats daarvan was er iets gekomen in haar wezen, dat misschien wel veel liever en veel zachter was, maar dat toch niet zoo goed meer bij haar paste, vond hij. Misschien . . . als ze weer heelemaal gezond was . . . zou de oude Chita weerkeeren. Eén voor één waren ze gekomen en allen hadden ze met verbazing gestaard naar de innerlijke verandering door het ziek zijn bij Chita teweeg gebracht.

Friedchen, het sentimenteele vrouwtje, was snik-kend naar beneden gekomen.

„Dat kan ja, niet goed zijn," had ze gezegd. „Die liebe Chita is zoo zoo ueber-irdisch, nicht?"

Maar Egon had haar uitgelachen en gezegd, dat herstellenden meestal te zwak zijn om zich te toonen zooals ze waren voor hun ziekte.

„Das Mädél moet lucht happen en stevig eten! één liter bloed meer und das ueber-irdische ist fort!"

Chita was geen charme van hem en dat ze hem die laatste weken nog van Titia's bijzijn beroofd had, vergaf hij haar heelemaal niet.

„Ik word een oude knorrepot," verweet hij zichzelf. „Maar, tenslotte zijn er niet zoo heel veel menschen waar ik om geef, en deze Titia heeft een apart plaatsje in mijn hart, al is ze er zichzelf in het minst niet van bewust. Ik hoop, dat ze haar huis krijgt en voor mijn part vijftig baby's erin om te verzorgen. Maar deze laatste dagen had ze zich wel wat meer om mij kunnen bekommeren."

Ze vertrokken tezamen, de Fischer's en Egon Peltz. Al wat er nog over was van de gasten zou hen wegbrengen tot het naaste dorp, waar ze op den trein zouden gaan.

In de hall was het een gegons of het hartje seizoen was.

„Frau Friedel," smeeke Wim. „Singen Sie uns noch einmal das, „darf'i, darf'i?"

Maar Friedel zei, dat ze niet zingen kon, want „ze moest tranen"!

„Titia?" vroeg Egon Peltz verwonderd, toen hij het meisje van boven zag komen.

„Ga jij niet mee ons uitgeleide doen?"

„Neen, Professor, ik blijf bij Chita. Mevrouw Weldom ligt wat te rusten, ze heeft zoo'n erge hoofdpijn. Ik kwam u juist even goeden dag zeggen en zal u uit Chita's ramen nawuiven. Toe, komt u allemaal nog even voor haar ramen staan?"

Toen drukte Egon Peltz met kracht haar beide handen en haar diep in de oogen blikkend, zei hij: „Grüsz Gott, Titia en mogen al je idealen verwezenlijkt worden."

Hij keerde zich snel af en even schoot het door aller brein dat: „de Prof" het te pakken scheen te hebben van Titia.

Titia voelde zich heel even verward en na een hartelijk afscheid van de Fischer's genomen te hebben, liep ze vlug naar boven.

Voor het raam van Chita's kamer stonden de beide meisjes en Titia had haar arm geslagen om Chita's tengere schouders.

„Daar komen ze," zei ze zacht.

Op het terras, in de nog koesterende najaars-zon stond het heele troepje bijeen.

Friedel trad naar voren en haar parapluie als gitaar gebruikend, zong ze guitig naar boven:

„Darf'i, darf'i, dirn'l lieben?" tot afscheidsgroet.

Egon en Kurt, de slap-gerande hoeden zwaaiend, riepen:

„Grüsz Gott, auf wiedersehen!"

En de meisjes achter het raam wuifden, wuifden, tot er niets meer te zien was van het vroolijke troepje, waar ze zulke gezellige dagen mee hadden doorgebracht.

Toen Chita — 't was op een zomersch-warmen dag in de helft van September — eindelijk voor de eerste maal beneden mocht komen, was er niemand meer over van de hotelgasten om haar geluk te wenschen met haar herstel.

Want het seizoen was geheel voorbij en de Gérant verbeide met ongeduld het moment waarop de familie Weldam zou vertrekken, waarna hij het hotel zou kunnen sluiten om den weldadigen winterslaap in te kunnen gaan.

Alleen het echtpaar Weldam en Titia waren met Chita achtergebleven. De tweelingen logeerden bij de van Haren's en Wim was de gast van de van Eerden's, net zoolang tot Chita weer zoover hersteld was dat ze naar huis terug mocht.

Het was een prachtige Septembermaand en Chita, die een huiskleur had gekregen, begon te snakken naar de buitenlucht.

Eindelijk daar kwam dan de specialist en tezamen met dokter Boomstra werd nu geconfereerd wat er met het meisje, dat, schoon geheel genezen, wat bloed-arm was gebleven, moest geschieden.

„Ik zou haar heel graag nog wat buiten houden,” zei de specialist. „De lucht hier is zuiver en sterkend. Maar daar valt me iets in! jij neemt toch herstellen op, nietwaar, Boomstra?”

„Ja zeker, collega."

„Maar dat is dan een prachtige oplossing. We laten deze bleekneus een half jaartje hier. Onder jouw toezicht knapt ze dan volkomen op."

„Maar dokter!" spartelde Chita tegen. „Ik hier achterblijven? Ik knies me hier dood!"

„Wat dacht je dan, meisje? dat we je meteen weer naar die stoffige, roezemoezige stad terug lieten gaan? Je hebt een stevig stootje gehad, juffertje, en het is hoog noodig, dat we wat kalm aan doen met jou. Dus geen tegengepruttel, maar rustig doen wat het beste voor je is. Trouwens, je zult het bij dokter Boomstra erg genoegelijk hebben. U is het toch eens met mijn voorstel, meneer Weldam? en u, mevrouw? U zult uw meisje dan voor een tijdje moeten missen; u moet maar denken, het had erger kunnen zijn, nietwaar? Dat is dus afgesproken. En nu maar zoo gauw mogelijk uit dit unheimische, leege hotel en onder de beschermende vleugels van dokter Boomstra en zijn vrouw."

Toen de doktoren weg waren, bleef Chita verslagen op den divan liggen. Het huilen stond haar nader dan het lachen.

Titia, die wat in de kamer opruimde, zag het bedrukte gezicht, maar vond beter nu niets ter opvroolijking te zeggen. Arm dier, 't was geen prettig vooruitzicht voor haar. Ze moesten haar maar allemaal met bezoeken en opgewekte brieven door dien eenzamen tijd zien heen te helpen.

„Titia," klonk het bedrukt van den divan. „Ik ver-

lang zoo vreeselijk naar de stad terug. Ik heb me zóó op m'n thuiskomst verheugd. Al de kennissen, de gezellige avonden, mijn eigen kamer, die zoo knus is, de concerten, o, Titia, ik kàn hier niet blijven, in dat akelige, stille zee-dorp, waar ik geen menschen. Ik doe het gewoon niet! Ik zal vader zeggen, dat ik niet wil! Niemand kan me toch dwingen! Titia, toe, help me vader te overreden? Als jij zegt, dat het hier onhoudbaar voor me is, dan neemt ie me mee naar huis. Ik zal heel voorzichtig zijn. Als het niet goed voor me is, zal ik voor mijn part den geheelen winter nergens heen gaan, niet dansen, niets!" een droge kuch belette haar het spreken.

„Chita wind je niet zoo op," kalmeerde Titia, terwijl ze haar wat melk met Emserwater aanreikte. „'t Is niet zoo prettig, dat moet ik je toegeven, maar als je nu weet, dat je daardoor weer heelemaal kunt herstellen, dan doe je toch verstandiger je er bij neer te leggen. En de winter op zoo'n kleine plaats heeft toch een aparte bekoring. Je zult eens zien, hoe het je mee zal vallen."

„Moeder zal het ook ellendig vinden, dat weet ik zeker. Ze zal heelemaal niet gerust zijn als ik aan vreemden ben overgelaten."

„Ze zijn er nu samen heen om een mooie kamer voor je uit te zoeken."

„Heeft moeder direct goed gevonden, dat ik ging?" vroeg Chita één en al verbazing.

„Natuurlijk! als ze toch weet, dat het goed voor je is! ze zal het ook niet prettig vinden, daar ben ik

zeker van, maar ze is verstandig genoeg om dit niet te laten gelden. We komen allemaal vaak bij je Chiti, en we zullen je heele boekdeelen pennen. Toe, kijk nu niet zoo verdrietig, weet je nog ons gesprek van laatst?"

„Ach ja, maar wat geeft het allemaal, ik word misschien toch nooit beter!"

„Wat een nonsens!" lachte Titia vroolijk op. „Je bent eigenlijk al beter! 't is alleen om die prikkelhoest weg te krijgen en ook omdat je wat bloed-arm bent, dat je hier moet blijven. Toe, neem 't nu niet zoo zwaar op. Je kunt hier rustig aan je Engelsch doorwerken en je zult zien hoe gauw die paar maanden om zijn."

De opgewekte stem deed weer wonderen en Chita zag al niet meer zoo héél erg op tegen de winterkuur, ze begon zelfs, met de oude opgewektheid, plannen te maken voor slede-vaarten en wandeltochten tusschen de besneeuwde duinen, en Titia voorspelde, dat ze het heele dorp op z'n kop zou zetten, van den burgervader tot Blauwe Sijmpie!

Maar toen twee dagen later de auto met haar ouders en Titia vertrok en ze hen van het ruime balcon van haar zitkamer in het doktershuis nauwifde, toen voelde ze zich of ze alleen achtergebleven was op een onbewoond eiland en rolde er een traan langs de vermagerde wangen.

„Een beetje verdrietig?" vroeg de doktersvrouw, die een glas melk kwam brengen en plaats nam op den stoel naast Chita's ligstoel. „U zult eens zien hoe

gauw u went aan de rust. Is 't geen prachtig uitzicht? Vader en moeder moesten de mooiste kamer hebben voor het verwende dochttertje."

Chita lag zich inwendig te ergeren. Zoo graag had ze nu juist alleen geweest. Dacht die doktersvrouw dat ze haar het gezelschap van moeder en Titia kon vergoeden?

'n Echte pooteling, die vrouw! zoo iemand, die geen vermoeidheid kende, den geheelen dag trap op, trap af sjouwde en er 's avonds laat net zoo frisch uitzag als 's morgens vroeg.

Ze keek, dacht Chita, met zoo'n beetje minachting neer op het bloed-arme futlooze wezen in den ligstoel. „Het verwende dochttertje"! hatelijk zei ze het!

Als Titia nu hier was, zou ze direct de partij opnemen van de doktersvrouw. Och, misschien was het mensch wel aardig, alleen ze moest haar nu met rust laten.

„Vanmiddag aan tafel zult u kennis maken met de andere patiënten," vertelde mevrouw dokter, zooals de bevolking haar noemde. „De maaltijden worden gemeenschappelijk gebruikt."

„Zijn er veel gasten.... patiënten?" verbeterde Chita.

„Met u mee zes. Daar is mevrouw Verduynen met haar dochter Mientje, Ella Marens, de zangeres, Koos van Veen, een verpleegster en dan schattige kleine Japie Peeters, een meneer van anderhalf jaar, de lieveling van het geheele gezin. De dames zijn alle-

maal erg benieuwd om u te zien. Mijn man heeft ze verteld hoe Zigeunerhaft u er uitziet."

Chita knikte flauwtjes. Kon me een gezellige boel worden, zoo'n huis vol vrouwen en dan die goede dokter Boomstra als sultan van den harem! hij was een reuze goeierd, maar hij zag er wanhopig boersch uit. Z'n vrouw was ook al zoo groot, en blank, en blond. Net een stel om wandelingen van acht uur en een fietstocht van Holland naar het uiterste puntje van Beieren te maken!

„Zoo, nu ga ik wecken en u rusten. Straks kom ik uw thee brengen."

Ze trok de plaid nog wat over Chita heen, controleerde of het scherm zoo stond, dat er geen tocht was en verdween.

„O, hemel, alweer een weckende vrouw! Ma Marsman in het kwadraat! Lekker is het hier in het zonnetje. Je stooft gewoon! En wat een schitterend uitzicht over de duinen en het dal beneden, paars van de distels is het! Wat ligt het kerkje er aardig tusschen in. Die groote villa op den hoek is den geheelen zomer onbewoond gebleven. Mooi, die villa zoo tegen dat donkere duin. Wat zou toch die hooge mast met dat kraaiennest erin te beteekenen hebben? Gek, zoo boven op het duin. En wat een grappig huisje staat er vlak naast. Ook al gesloten gebleven. Vreemd, om er niet in te trekken, als je zoo'n heerlijk huis hebt. Lief van Titia, om dien aarden pot met distels voor me neer te zetten, eigenlijk veel fijner, dan de bloemen, die Tom stuurde. Goeie Tom!"

Een witte vlinder vloog op de zoet-geurende rozen en een bij zoemde om Chita's hoofd.

Uit de verte klonk het geblaat van een geitje, dat aan een lang touw gebonden, in de duinen stond. Blijde, hooge kinderstemmen riepen iets tegen elkaar en de kippen die in de warme zandkuiltjes langs den weg stoofden, lieten genoegelijke tokgeluidjes hooren. Als een zacht melodietje, het ruischen van de zee achter de duinen vandaan.

Loom strekte Chita zich uit en ze gaapte:

„Wat is het hier . . . o, wat is het zalig rustig . . .”
toen sliep ze in.

Verkwikt werd ze wakker en even later stond mevrouw Dokter voor haar met een heerlijk kopje thee, een troep prentbriefkaarten van de Fischer's en Egon Peltz en een langen brief van Eef.

„Schatten zijn het,” dacht ze dankbaar en ze verslond den brief van Eef, die haar alle stadsnieuwtsjes schreef en de belofte gaf haar gauw te komen opzoeken.

Toen de klok half zes wees bedacht Chita, dat ze zich nu wel eens kon gaan kleeden voor het diner en ze zocht met zorg naar een bizonder flattante japon.

„Hè, als je zoolang geen leuke jurk hebt aan gehad, dan is 't fijn om je weer eens te kunnen dressen. Ik neem die donkerroode met de rose bloemen en dan doe ik er den gouden slangenketting bij aan en m'n zijden shawl om.”

Toen ze voor de groote spiegelkast stond en zorg-

vuldig haar neus poederde, dacht ze verheugd, dat ze er al wat beter uitzag en opgewekt, ietwat nieuwsgierig naar de andere patiënten, toog ze naar beneden, waar in de gemeenschappelijke zitkamer

eenige dames zaten, die haar toen ze binnenkwam van top tot teen opnamen.

Mevrouw Dokter, die haastig opstond, stelde het meisje aan de dames voor. Mevrouw Verduynen en haar dochter, zagen er, vond Chita, tamelijk provinciaals uit.

Mientje Verduynen, een lang, bleek meisje van een jaar of achttien keek met verterende blikken naar Chita's zijden shawl en zuchtte.

In kwijnende houding hing in de seatty de zangeres, Ella Marens, wier staal-grijze oogen Chita van kop tot teen monsterden en die, of de beweging haar moeite kostte, een beringde en goed gesoigneerde hand naar haar uitstak en zich dan weer verdiepte in de partituur van „der Meistersinger”.

„Koos van Veen,” zei een wat harde stem. Geritsel van een smetteloos schort, dat over de heupen in haastige beweging glad gestreken werd en Zuster van Veen, Groningsche van geboorte, stelde zichzelf al voor. „We hebb’n al van u gehoord! och, och, wat ’n bleek mèske, maar goed et’n en melk drink’n. Kom maar naast me zitt’n.”

„Dat mensch kauwt de woorden,” dacht Chita, die erg gevoelig voor stemmen was.

Van de seatty klonk af en toe een lichte coloratuur-passage.

„Da’s voor jou,” lichtte de Groningsche toe. „Je mot ze vooral zing’n hoor’n.” Mevrouw Verduynen, die of haar leven er van af hing zat te breien, keek even naar Chita's tengere, mooie handjes en vroeg dan langzaam:

„Heeft juffrouw Weldom geen handwerk meegebracht? we zijn gewend ’s avonds te handwerken. Ledigheid”

„Is des duivels oorkuss’n,” spotte de Groningsche. „Is die ketting echt?” vroeg Mientje, die als ge-

hypnotiseerd scheen door den ketting aan Chita's hals.

„Ja,” zei Chita, „hij is antiek, mijn overgrootmoeder heeft hem nog gedragen.”

„La-la . . . la la . . . a . . . a . . . a . . . !” kweelde Ella.

„Dat mensch kan me toch zoo irriteer'n met d'r lalalala! 't Lijkt net een kanariepiet!” zei zacht weer de Groningsche.

„Houdt u van muziek, juffrouw Weldam?” vroeg Ella Marens en ze keek door half toegeloken oogen naar Chita.

„Heel veel.”

„Speelt u piano?”

„Zeg neen, mensch, anders heb je geen lev'n,” fluisterde Koos van Veen.

„Ik speel erg middelmatig,” zei Chita, waarop Ella haar liefjes toeknikte en zei, dat ze haar wel eens begeleiden mocht.

„Ze moet rust'n!” beet Koos de prima-donna toe en terwijl ze zich vertrouwelijk naar Chita boog, zei ze vertroostend:

„Ik heb 't ook aan de long'n gehad. Ieder jaar krijg ik weer een lichte herhaling, dan moet ik rust'n en et'n. Flink vet mest'n, vet om de long'n, anders krijg je”

„Koos, Koos,” lachte mevrouw Boomstra. „Wat ben je weer bezig. Juffrouw Weldam, u moet maar niet naar haar luisteren, Koos doktert graag 'n beetje, nietwaar Koosje?”

„Nou is 't dan soms niet waar? Met long'n moet je oppass'n."

„Zoo, collega, deel je weer van je wijsheid mee aan anderen?"

't Was dokter Boomstra die binnen kwam en zich in het kringetje dames neerzette.

Heel geduldig hoorde hij de verschillende klachten van z'n patiënten aan. Eigenlijk vonden ze, dat, schoon ze den dokter in huis hadden, deze toch veel te weinig notitie van hen nam.

„En juffrouw Weldam? van u heb ik nog geen enkele klacht vernomen."

„Ik lijd in stilte," lachte Chita, waarop Koos van Veen in lachen uitbarstte en zei dat die nieuweling een leuk'rd was en ze het best met haar zou kunn'n vind'n.

Ella trallerde een aria uit „der Meistersinger", waarbij de dokter een oolijk knipoogje met z'n vrouw wisselde. Mevrouw Verduynen breide in een helsch tempo en Mientje zuchtte.

„O, hemel, waar ben ik terecht gekomen," dacht Chita, maar toch keek ze geamuseerd den dameskring rond. Ze zou heerlijke brieven naar Titia en Eef kunnen pennen over den harem van dokter Boomstra!

Toen ze dien avond, na een eenvoudig maar stevig maal naar haar zitkamer terug was gegaan, ontdeed ze zich van het elegante gewaad en deed ze de zwart zijden pantalon en de hel-rood geborduurde Chi-neesche jas aan, in welk toilet ze in haar eigen

kamer zoo graag een avond rond kon bungelen.

„Ik ga toch niet meer naar beneden,” dacht ze. Zoo'n heelen avond de breipennen van mevrouw Verduynen te hooren kletteren en de koptoontjes van Ella Marens te slikken, werd haar te machtig. Ze zou een langen brief aan Eef terug gaan pennen, dat brak den avond nog wat.

Ze lag nauwelijks op den ruststoel, toen er zacht aan haar deur geklopt werd.

„Mag ik even binn'n kom'n?” en Koos van Veen stak haar hoofd om de deur. „Allemachtig, kind, wat zie je er eenig uit! je lijkt net een Chineesch poppetje!”

Ze zette zich neer naast Chita, keek nieuwsgierig de kamer rond.

„Wat heb je mooie ding'n! hemel, kind, moest je dat allemaal meesjouw'n?”

Ze keek naar de zijden lappen, de fijne bibelots, de boeken in prachtband, de bloemen in artistieke vazen.

„Moeder heeft het allemaal van thuis voor me laten komen.”

„Je bent een verwende prinses, dat zie ik al. Je moest eens bij ons in 't Ziek'nhuis komm'n, hemeltje nog toe, we hebb'n geen eens tijd om in onze kamer te zitt'n! In je slaapkamer zijn ook zulke beeldige ding'n, hè?”

„Hoe weet je dat?” vroeg Chita verbaasd.

„Heeft Marijtje, het dienstmeisje me verteld. Mevrouw Verduyn'n zei al, dat ze er wel een meid

bij mog'n nem'n voor jou spull'n af te stoff'n!"
 „Hè, zeg, wat een klets-zooi is dat hier!" plonsde
 geërgerd Chita er uit.

„O, geloof maar! ze will'n hier alles van je wet'n.
 En vertrouw'n kun je ze geen van all'n."

„Prettig vooruitzicht!"

„Je laat ze maar zwamm'n, doe ik ook. Zeg, wie
 zijn die leuke portrett'n daar aan d'n wand?"

„M'n broer en z'n vrienden."

„Heb je ook 'n vriend?"

„O, wel tien!" lachte Chita vermaakt.

„Zal wel, je bent 'n mèske om te gapp'n. Zeg,
 Mientje Verduyn'n heeft een ongelukkige liefde."

„O, zucht ze daarom zoo?"

„Hij heeft d'r in de steek gelat'n, omdat de moeder
 d'r zoo streng hield. Ze mocht'n mekaar nooit alleen
 sprek'n. Stel je voor, zeg! Ma Verduyn'n is van twee
 eeuw'n terug! Mientje mag d'r haar niet lat'n afknip-
 p'n, en ze mag geen kiele, kiele halsjes drag'n. Zou
 je ze niet hang'n, die Ma Verduyn'n?"

„'n Zielepiet, die Mientje. Ik zal haar eens vragen
 of ze bij me komt."

„Ka-je gerust vrag'n! Ze mag toch niet. Ma Ver-
 duyn'n vindt jou de zonde zelf! Ze zag dat je poeder
 op je neus had. Ze moest je nu zien, hemeltje nog toe,
 zou d'r wat zwaai'n! En hoe vind je Ella Marens?
 'n raar stoethaspel, wat? reuze verbeelding en ze
 vindt zichzelf 'n schoonheid. Zag je hoe ze naar
 dokter zat te sjanz'n? die doet net of ie niets ziet
 en mevrouw lacht er maar zoo'n beetje om. Eenige

lui, Dokter en z'n vrouw. Ik kom hier nou al voor de vijfde maal en altijd zijn ze ev'n aardig en oprecht. Ik houd van oprechte mensch'n. Nou ja, we zegg'n allemaal wel es wat van mekaar, maar we meen'n 't toch niet zoo kwaad. Maar vrouw'n als Ella Marens, neen, die kan 'k niet zett'n. Is dat je moeder?" ze wees naar het portret in zilveren lijst, dat op het tafeltje stond.

„Ja, dat is moeder."

„Knap mensch, zeg! fijn, om je moeder nog te hebb'n. Ik was zeventien jaar en toen stierf m'n moeder. Ik ben nu zes en twintig en ik mis haar nog ieder'n dag. Wil je 't geloov'n?"

Chita kreeg opeens een akelig gevoel van heimwee naar huis, naar moeder. Jakkas, ze wou dat die klapperende Groningsche verdween. Ze was in zoo'n prettige stemming, en nu?"

„Als je moe wordt moet je 't maar zegg'n."

„Nu eerlijk gezegd . . . zoo'n eerste dag . . ."

„Ik ben al weg, hoor! Ga maar vroeg slaap'n. Heb je getemperatuurd? Nou, tot morg'n."

Toen een poosje later dokter Boomstra nog eens even naar haar kwam kijken, lag ze voor zich uit te staren en op haar wangen was een nat plekje.

„Was 't wat vreemd en druk beneden?" vroeg hij en er was een hartelijke klank in zijn goedge stem.

„Ik ben het ontwend met zooveel menschen om me heen te zitten," zei Chita lachend.

„En dan zulke vogels van diverse pluimage," schertste hij.

„Hoe houden mevrouw en u het uit tusschen zoo'n troep klagende vrouwen!"

„Ach, daar wen je wel aan. En, au fond zijn ze allemaal erge beste menschen en . . . heel erg te beklagen."

„Nu, Ella Marens?"

„Zoo op het eerste gezicht niet. Maar, denk je er eens even in, juffrouw Weldam, ze zal de eerste jaren niet mogen optreden."

„Hoe vreeselijk. En ze zingt zoo gemakkelijk, haar stem klinkt zoo mooi."

„Oogenschiijnlijk. Maar als ze een groote aria moet zingen is haar stem geheel schor. Het zal misschien wel terecht komen, maar u begrijpt wat het voor haar zeggen wil, niet te kunnen optreden. We vergeven haar van harte gaarne dat beetje aanstellerij."

„En Koos van Veen? Is die ook te beklagen?"

„Zeer zeker. Haar beide ouders zijn jong gestorven en Koos is zelf ook niet een van de sterksten. In het Ziekenhuis, waar ze verpleegster is, wordt er wel degelijk rekening mee gehouden. Ieder jaar moet ze eenige weken rusten om op peil te blijven. Ze is een zielsgoeie meid, die haar verbittering verstoppt onder wat blague. En mevrouw Verduynen, die met haar dochter rond moet komen van een matig pensioen, heeft twee dochters verloren en is daardoor wel wat tè veeleischend geworden in haar liefde voor Mientje. Och, juffrouw Weldam, als je de menschen van binnen hebt gezien, dan wordt je vanzelf wel geduldig en verdraagzaam. We houden van hen en

we doen ons best ze gezonder te maken, ze een vroolijker kijk op het leven te geven. U heeft het hier nu wel niet zoo bizonder getroffen, maar ik denk, dat het u toch geen kwaad kan doen, te zien hoeveel u vóór hebt boven anderen. Hoe was de temperatuur vandaag? Niet boven de 37. — Maar dat is prachtig. Als het morgen net zulk mooi weêr is mag u wat wandelen en dan gaat u maar heerlijk aan het strand liggen. We hebben een schitterende na-zomer, dat treft u bizonder. En nu hoop ik, dat u een prettige nacht hebt en het u in ons huis goed mag bevallen."

Ze hoorde hem de trap afgaan en dàt was het laatste geluid wat ze in huis hoorde.

Toen ze in bed lag viel de stilte loodzwaar op haar. In het hotel, dat aan een drukken boulevard lag hoorde men nog laat stemmen, maar hier, geen geluid, binnen noch buiten.

„O, ik houd het nooit uit," snikte ze. „Ik weet wel, dat ik ondankbaar ben, dat al die anderen veel, veel minder hebben dan ik. Maar heeft Koos van Veen ooit het gezellige stadsleven gekend? Alle jool en glans van onze jongelui's fuifjes? En toch voelde ik me toen ook niet tevreden. Hoe kort is het nog maar geleden, dat ik hunkerde naar verandering, dat alle pret, alle weelde me tegenstond? Nu is de verandering in mijn leven gekomen, maar zóó heb ik die niet gewenscht. En ik voel me zoo moe, zoo . . . was moeder er maar . . . 't is hier zoo stil en zoo vreemd en er is niemand die een beetje om me geeft . . ."

Ze schrok op van de kerkklok, die tien heldere

slagen liet hooren. Tien uur pas! wat ging de tijd hier langzaam om. O, ze zou zeker den geheelen nacht wakker liggen. Zou er niemand op deze étage slapen? 't Was zoo vreemd, dat ze geen geluid hoorde. Daar begon die vervelende prikkelhoest weer. Zou ze weer geheel beter worden? Wat bedoelde Koos van Veen toen ze zei: „Met long'n moet je oppass'n"? Zou ze nu voortaan moeten leven als een kasplantje? en zou ze iederen winter hier een rustkuur moeten doen? kon ze maar slapen! ze lag nu zeker al een uur wakker. Ze keek op het klokje naast haar. Kwart over tien! o, 't was om gek te worden, de tijd wilde niet voortgaan. Wat hoorde ze daar voor een akelig geluid? Kermde er iemand? o, jakkes, 't scheen van buiten te komen! och, maar hoe kon ze zoo dom zijn, 't was de brul-boei die ze hoorde. Hoe laat moest ze morgen ook weer aan het ontbijt zijn? half negen. Eigenlijk bespottelijk vroeg! en als je dan nog den halven nacht wakker lag.... zou er gauw iemand van thuis bij haar komen.... welke dag was het vandaag.... Donderdag?.... het lichtte.... zou 't gaan onweeren?.... o neen, het licht van.... de vuurtoren.... morgen.... zou ze.... Toen sliep ze in en haar slaap die door geen hoesten verstoord werd, was vast en droomloos.

HOOFDSTUK VII.

Chita was nu al een week in het doktershuis en begon aardig te wennen aan het rustige leven.

Het weêr bleef onveranderlijk mooi en ze lag nu iederen dag aan het strand, zich badend in het zonnetje, en haar wangen, donkerder getint nog dan anders, hadden een zacht blosje gekregen.

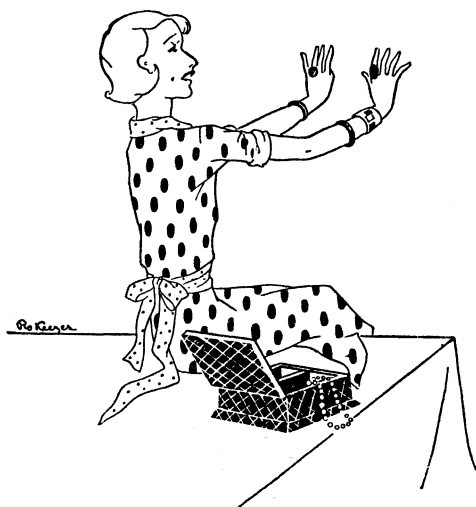
Met de huisgenooten begon ze vrij aardig op te schieten, vooral, omdat ze steeds weer bedacht, dat ze eigenlijk allen te beklagen waren.

Onder mevrouw Verduynen's leiding breide ze een jumper, waarmee ze zoozeer haar hart stal, dat ze Mientje toestemming gaf af en toe een uurtje op Chita's kamer door te brengen.

Dit waren voor het streng gehouden meisje, dat gewend was aan moeder's leiband te loopen, ware geluksuurtjes en niets vond ze prettiger, dan Chita's garderobe te bekijken en te betasten, of haar sieraden aan te passen.

Vroeger zou Chita voor een meisje als Mientje niet het minste geduld gehad hebben, maar na de verandering, die het ziek-zijn bij haar teweeg had gebracht, was ze zachter, meevoelender geworden en ze sloofde zich uit om het Mientje naar den zin te maken.

Vrijelijk mocht het meisje met haar praten over haar hartsgeheimen, Chita luisterde geduldig en wist haar te troosten en op te wekken. — Ella Marens, die tot haar groote verbazing bemerkte, dat Chita geen middelmatige, maar een zeer goede pianiste was, vond het prettig, dat ze in het meisje een muzikale begeleidster had gevonden en Chita die wel

zoo wijs was zich niet al te veel beschikbaar te stellen, offerde toch gaarne een half uur per dag, om met haar te studeeren.

Ook Koos van Veen hield ze op een gepasten afstand, want, schoon ze haar een best mensch vond,

was ze bang voor een teveel aan bezoeken van Koos, wier stem haar geweldig irriteerde. Toch kon ze het heel goed met haar vinden en speelde ze eindeloze patiënces met haar, waar Koos een ware hartstocht voor had.

„Goed om je te leer'n beheersch'n, mèske,” zei Koos dan.

Eén was er in het doktersgezin, waar Chita niet veel mee op had, en die eene was een

schattig, mollig kereltje van één jaar, Japie Meeters.

„Ik h o u d niet van kleine kinderen, ik vind ze vies!" zei Chita, toen de doktersvrouw den tweeden morgen van Chita's verblijf, met Japie op haar arm, aan het ontbijt verscheen en ze hem Chita voorhield om z'n mollige pootje te pakken.

Koos, die veronderstelde, dat Chita hem in extase zou omhelzen, riep al:

„Niet kuss'n, kleine kinder'n mog'n niet gekust word'n!"

„Hij mag even bij de nieuwe tante op schoot zitten," had mevrouw dokter gezegd en toen ze het dikke beertje op Chita's schoot wilde planten, had het meisje de woorden gesproken, die haar bijna de ongenade van het heele gezin hadden gekost.

Japie voelde niets van deze antipathie en hij strekte de kleine handjes naar Chita uit.

„Och, kijk toch eens! zoo lief is hij nooit tegen vreemden."

„Ta-ta-hontie Japie!"

„O, je moet z'n wollen hondje zien," lichtte mevrouw dokter toe. „Mag hij niet even bij je, Chita?"

„Ik weet niet hoe ik zoo'n kind moet aanpakken," rilde Chita en ze stak haar handen uit naar Japie, of ze iets aan moest vatten, dat heel vies en heel griezelig was.

Japie troonde zielsvergenoegd op haar schoot, begon den langen kralen ketting te bekluiven, dien ze om had, speelde met de donkere lok, die op haar

wang lag en deed toen iets, dat Chita hem nooit vergaf en hij beter had kunnen doen vóór hij z'n entréé in de eetkamer maakte. Chita liet hem bijna vallen van schrik en mevrouw dokter met een: „Foei, vieze jongen!” pakte hem gauw van haar aan.

De heele vrouwen-kolonie nam Japie's verdediging op zich en Koos, gierend van pret zei:

„Wel net goed, omdat je niet van kind'ren houdt!”

Toen Chita, die woedend weggehield was, in een andere jurk weer aan het ontbijt verscheen, was de aandacht van haar afgeleid, door een brief, die dokter juist open had gesneden en waarbij mevrouw Boomstra verheugd had uitgeroepen:

„Een brief van Maarten? dàt is fijn! wat schrijft hij, man?”

„Hij is op weg naar Holland,” zei dokter, die geamuseerd den brief doorlas.

Wie Maarten zou zijn? dacht Chita. Misschien een broer van dokter. Zijn aanstaande komst scheen in ieder geval veel vreugde te brengen, want het dokterspaar keek verrukt.

„Och!” kreet Koos. „Komt Maart'n? Wat zal ie weer veel te vertell'n hebb'n.”

Dokter werd weggeroepen, mevrouw ging zich aan Japie wijden en er werd verder niet over „Maarten” gerept.

Maar toen Chita dien avond in haar zitkamer lag te lezen, klopte Koos van Veen bij haar aan.

„Ik moet ev'n bij je komm'n praat'n,” zei Koos en zette zich schort-krakend bij Chita neer.

„Ik geloof, dat je een brandende kwestie op het puntje van je tong hebt hangen," lachte Chita.

„Wat kun jij de ding'n toch leuk zegg'n," zei Koos vermaakt.

„Zeg, Chita, hè-je 't gehoord? Maart'n komt!"

„Goeie hemel, 't lijkt wel een reclame van een sigarenmerk. Maarten komt! wie is dat toch en waarom jubelen jullie zoo over z'n komst?"

„Hê-je nooit gehoord van Maart'n van Oosterwijk?"

„Neen, wat is dat voor een beroemdheid?"

„Je kent toch die groote villa wel op d'n hoek?"

„Ja, die met dien hoogen mast erop."

„Die is van Maart'n en dat kleine huisje ernaast ook. En die mast. . . . nou zeg, ik was erbij, die is van een schipbreuk, die heeft Maart'n gekreg'n omdat ie met lev'nsgevaar twee mann'n van 't schip redde. Toen heeft ie dien op 't duin laat'n zett'n."

„Wie, die mannen?" spotte Chita.

„Och, neen toch, die mast met 't kraaiennest. Moet je zien, als Maart'n thuis komt, klimt Joseph, z'n tuinman er in en dan hijscht ie de vlag. O, Chita, die Maart'n! een eenig jong is het! wat die al van de wereld gezien heeft! als die aan 't vertellen slaat, dan hang je aan z'n lipp'n."

„Gezellig vooruitzicht! Ik zie me al bengelen."

„Och, jij spot ook met alles. Wacht maar tot je 'm ziet! je wordt vast verliefd op 'm!"

„Zeg, nu heb ik genoeg van je gedweep met den heiligen Sint Maarten. Je mag hem houden, hoor!

Ik kan 'm nu al niet uitstaan! Zeker zoo'n aanstellerig, buitenissig rijkelui's zoontje, dat eens een beetje anders wil doen dan anderen. Ik ken dat!"

„O! O!" jammerde Koos. „Maart'n aanstellerig! Mèske, mèske, je zult 't je vast nog berouw'n wat je daar gezegd hebt."

Koos vertrok beleedigd. Ze had zich zooveel voorgesteld van haar verhaal aan Chita. Eigenlijk was 't haar een gruwel, dat ze Chita nooit iets kon vertellen dat haar belangstelling opwekte.

Het meisje stond immers — hoewel ze veel jonger was — in levenswijsheid ver boven haar. Koos had met Maarten willen geuren, ze had gehoopt Chita nieuwsgierig te maken en nu. . . .

„Bah," dacht ze, „'t is een verwende prinses en ze heeft een afschuwelijk air over zich."

Maar geen vijf minuten later was ze haar boosheid weer vergeten en holde ze ten tweede male naar boven, om Chita de post te brengen.

Eenige dagen later, toen Chita lag te stoven in een duinpan — een verrukkelijk plekje aan den voet van een reeks hooge duinen — hoorde ze opeens vroolijke jongensstemmen, het keffen van een hond en dan holden van het duin vlak bij haar twee jongens naar beneden, een groote en een kleine, gevolgd door een zwarten hond.

„Maarten! Maarten! houd 'm! hij loopt vast weg, man!" riep een stem, die haar bekend voorkwam.

Toen rende de groote jongen in een vaart naar beneden, met wijd uitgespreide armen en Chita kreeg

den indruk van een fellen bruingebranden kop, met helblonde haren, een lachenden mond met groote witte tanden. De hond, die met dolle sprongen het duin afrende, kwam precies terecht op het plekje waar Chita lag.

Het was een groote, gitzwarte chow-chow en Chita, die het: houd hem! houd hem! had gehoord, pakte hem bij z'n halsband en dwong hem tot staan blijven.

Nu kwam z'n baas, die nog even kopje over was geslagen, naar haar toe en riep angstig: „Laat hem los! hij is niet te vertrouwen!”

Maar de hond legde zich rustig bij Chita neer, en liet zich gewillig over z'n mooie vacht streelen.

„Van Oosterwijck,” stelde hij zich voor en Chita noemde eveneens haar naam.

„We hebben u zoowat onder het zand bedolven,” zei hij. „Ik vraag u beleefd excuus.”

„'t Is een vervroegde voorstelling,” lachte Chita. „Ik ben huisgenoot van dokter Boomstra.”

„Wel, dat is toevallig. Hoe maakt het dokterspaar het?”

„Uitmuntend. Er is algemeene vreugde in den huize Boomstra over uw komst.”

„Maarten! ga je nu mee?” riep een ongeduldige stem en een ondeugende jongenskop dook achter een duintje op.

„Da's Sijmpie van Japie van Krelis!” lachte Chita, die den ballenjongen van de tennisbaan herkende en het verwonderde haar, dat het boerenknulletje op

zoo intiemen voet met den bewoner van de groote villa stond.

Maarten van Oosterwijck schoot in een lach om de naamsverbastering van z'n kleinen vriend.

„Maarten! skiet nou op, me gane toch met de kano uit!”

„U ziet het, ik moet gehoorzamen. 't Is zoo'n leuk kereltje. Als hij de vlag in top ziet, dan ligt hij als een hondje op me te wachten. Ik kan 'm niet teleurstellen. Mag ik na onze kano-tocht nog even komen babbelen?”

„Ik ga aan het strand liggen, dan kan ik de kano-tocht aanschouwen. Mag de hond zoolang bij mij blijven? Wat een mooi beest is het en zoo rustig.”

„Op het moment althans,” lachte Maarten. „U zult 'm straks zien, als we in zee zijn! Probeert u hem dan eens bij u te houden.”

„Hoe heet hij?”

„Ruff.”

„'t Is een Poolhond, is 't niet?”

„Ja, en hij verheugt zich erg op een beetje sneeuw en ijs, zegt ie. Niet waar, Ruff? 't is jou hier te tam.”

„Maarten dan toch!” riep ongeduldig Sijmpie. „A'je nou niet meegoan, goan ik alleen!”

„Zal me niet gebeuren!” zei Maarten kwasi verschrikt en onverhoeds pakte hij het kleine opscheppertje beet, zette hem boven op z'n schouders en zoo holde hij in een vaart het duin op en toen met groote sprongen het duin af en naar zee toe.

„Een beeld van kracht en gezondheid!” dacht

Chita en ze had het gevoel of een frissche zee-wind langs haar heen was gestreken.

Ruff, sprong op en luid keffend z'n meester achterna.

Chita probeerde nog hem terug te roepen en te lokken met lieve woordjes, maar Ruff keek niet meer naar haar om.

„Dat is nu Maarten!" dacht Chita toen ze weer alleen in de duinpan lag. „Maarten, die menschen redt, die er een groote en kleine villa op nahoudt en die zooveel van z'n reizen kan vertellen, dat menschen aan z'n lippen hangen! en diezelfde Maarten ziet er uit als een gezonde, fiksche buitenjongen en is koek en ei met een jog als Sijmpie. Wonderlijk!" Ze dacht op eens aan Koos' woorden: „wacht maar tot je 'm gezien hebt, dan . . . " die Koos! mal wicht! 'n aardigen, fellen kop heeft ie, die beroemde Maarten. Als ie niet zoo bruin gebrand was en z'n haren zoo gebleekt, waarbij die groote, staal-blauwe oogen zoo wonderlijk afsteken, dan zou ie een gewone knul met melkboerenhondenhaar en fletse oogen zijn. Z ij kon niet zoo gauw dwepen! ze was veel te practisch aangelegd. Ze kon zich best voorstellen, dat meisjes als Koos en Mientje direct weg waren van een type als Maarten van Oosterwijck. Maar zij. . . Ze moest toch maar eens gaan kijken hoe het stel daar in zee kano'de. Ze pakte haar Engelsche leerboeken bijeen, klom kalmpjes het duin op en tuurde naar de zee. Neen, ze zag nog niets. Waar zou het stel zijn? Ze daalde naar beneden. Op het strand zaten eenige

late badgasten, maar van het tweetal geen spoor.

Ze moest maar even haar ligstoel uit de schuur gaan halen.

Toen ze aan de houten loods kwam, waarin Neel de badvrouw met haar staf van badlui resideerde, hoorde ze smakelijk lachen en de stem van Neel die gierde: „Maarten, skei er mee uit, ik stik temet van de lach. Denk je da'k alles g'loof wa' jij me daar vertelt. Ik kan 't je toch niet waar maken wat daar an de Noordpool gebeurt.”

„Neel, heb ik je ooit voorgelogen?” hoorde ze Maarten vragen.

„Of je! lillike vent! dà-je nog zoo'n klain broekie waar? stong je me al te beduvele. V'ruit skiet op met je kano, ik hè geen tijd tijd voor je.”

„Neel, krijgen we straks een bakkie troost van je?” bedelde Maarten.

„Hèt Joseph ze vrouw 't te drok om koffie voor je te zetten? Nou, v'ruit maar, straks kan je je bakkie komme halen.”

„Zeg Neel?”

„Nou, watte?”

„Als je van de week 'n avondje tijd hebt, kom dan met Klaas bij me, ik heb wat voor jullie in m'n koffer zitten.”

„As 't maar wat goeds is! Nou me komme, hoor! vast! En juffrouw?” haar toon werd respectvoller toen ze Chita zag.

„Je ligstoel? fijn weertje, hè? daar moet u flink van worden. De zeelucht is beter dan melk en eitjes.

Sijmpie, v'ruit jong, breng de stoel es naar 't strand voor de juffrouw."

Sijmpie, gewillig, sleepte den ligstoel achter Chita aan. Neel, Maarten 'n por in z'n zij gevend, zei:

„'n Merakel knap bekkie, hè? maar ze hêt geen lood vet op d'r botten. Wanneer zoek jij es 'n vrouw, ouwe pikbroek? mot je v'rai-gezel blaiven? je most nou maar es op de Plaats komme zitte, net als je vader zaliger en dan neem je maar 'n aardig waifie en dan zul' jullie 't daar best rooien. Je kanne toch niet eeuwig raizen en trekken!"

„Och, Neel, 't is tegenwoordig knudde met de aardige waifies, ze willen uitgaan en dansen en ze voelen niets meer voor het huishouden. Als ik eenmaal genoeg heb van het zwerversleven, dan wil ik een vrouw hebben zooals moeder was. Een vrouw, die gezellig met me thuisblijft, of met me mee naar verre landen trekt, en een, die houdt van buiten en van beesten en van alle rare dingen die ik opgediept heb op m'n reizen."

„Zoek ze maar, jongen!" zei Neel. „'n Likkie rood en 'n likkie wit en 'n mal mussie op d'rlui hoofd en d'r in nog voor geen onsie! Geloof maar, da'k hier wat zien zoo 's zomers! Die daar," ze wees naar den kant waar Chita zat. „Ze is nou koest, omdat ze 'n flinke stoot 'had 'heb, maar van den zomer! Heere, Heere nog an toe, alle jongens waar' haar! Kaik moar goed uit je doppen, Maarten. Zooals je moeder was, zoo vind je er vast geene."

„Maarten! Kom je nou?" Sijmpie's geduld was ten einde.

„Vooruit maar, kerel, je zult je zin hebben! Pak aan, de kano!" en Maarten haalde de mooie kano van het rek, waarin Neel hem trouw voor hem bewaarde en samen sjouwden ze hem naar het strand.

Chita zag hen gaan, Ruff blaffend en springend achter hun bloote beenen.

Plons! daar wierpen ze de kano in zee en dan hup! sprongen ze er in.

Ruff vond het ongepermitteerd, dat hij niet mee kon in het ranke vaarttuigje en hij gooide zich dapper in zee en zwom een heel eind achter hen aan.

„Hoe ze door het water schieten," dacht Chita. „Sijmpie doet dapper mee, maar het haalt niet bij het roeien van Maarten. Kijk z'n blonde haren fladderden! Hup! een golf! ze roeien er netjes overheen. Hup! weer een! Ai! daar gaat de kano! ze liggen allebei in zee. Kijk ze klauteren! Maarten zit op de omgekeerde boot en Sijmpie hangt er aan. Ik hoor ze hier schateren. Keurig, ze hebben hem weer omgedraaid, ze springen er in. Eenig."

Een kwartier later kwamen ze als natte poedels, de kano met zich meedragend, naar de schuur gehold, waar Maarten zich in een badjas hulde. Zoo kwam hij terug bij Chita, waarna hij zich neerzette in een kuil, zóó, dat hij haar vlak in het gezicht kon zien.

„Neel zeurde," dacht hij een beetje wrevelig. „Het meisje heeft heelemaal geen tikkie rood of wit op,

maar een heel natuurlijk blosje. Neel werd een oude teut, en dat andere wat ze vertelde zou misschien ook niet waar zijn. Wat kon het hem au fond schelen, al had het kind met heel Europa geflirt!"

„Was het water goed van temperatuur?" vroeg Chita.

„Mij wat te lauw. U moet denken, ik zwem hier hartje winter ook, en dat al van m'n prilste jeugd af. Wij Oosterwijck's zijn geboren waterratten. Mijn vader zwom op z'n zeventigste nog tegen een jongen van achttien op."

„Ik verlang zóó weer te mogen zwemmen," klaagde Chita.

„Mag het dan niet? Wie is de wreedaard, die het u verbiedt?"

„Uw vriend Boomstra. Maar niet zonder reden, ik had pas longontsteking."

„Ai! ja, dan is het beter nog wat te wachten met baden. Dan zijn zonne-baden beter voor u."

„Maarten!" riep Sijmpie, van de schuur af. „Hê-je al reepen 'kocht?"

„Drommels! vergeten! kom maar hier, zal ik je geld geven."

„Die Sijmpie is geloof ik een erge tiran," zei Chita, die het jog vervelend begon te vinden.

„Welneen," zei Maarten gemoedelijk. „Het behoort tot het vaste programma, een soort viering van m'n terugkomst."

Sijmpie, de bruine hand uitgestrekt, stond al voor hem.

Maarten, met gewoonte-gebaar wilde geld uit z'n broekzak opdiepen.

„Harrejennig!" Sijmpie kromp in elkaar van den lach. „Je hêt toch geen geld in je badpak!"

Maarten schoot in een hartelijken lach.

„Haal het maar uit m'n broek in de schuur! Zeg maar aan Neel dat ik je stuur."

„Twee melk en twee gevulde?"

„En de juffrouw dan, krijgt die niets?"

„Die hêt sukkela van d'r eiges. Op de tennisbaan had ze suk kanjers van reepen."

Maarten proestte het uit.

„Sijmpie, je bent nog lang geen ridder. Vooruit, haal zes reepen, en vlug, want ik rammel van den honger."

„Mot ze gevuld of melk?" vroeg Sijmpie, die een plotselinge antipathie tegen Chita had opgevat nu ze hem een stukje van de kostelijke uurtjes roofde, die hij met Maarten dacht door te brengen.

„Zeg es, vriend, een beetje beleefder kan wel."

Sijmpie kreeg een kleur als een pioenroos. Een berisping van Maarten was iets dat hij zich heel erg aantrok.

Met z'n vriendelijkste gezicht keek hij Chita aan en berouwvol vroeg hij:

„Mot u mê van die lekkere mangels d'r op of mê mellek?"

Maarten's oogen knipten naar Chita, ze vroegen:

„Is ie niet kostelijk?"

Maar Chita zei snibbig:

„Geen van beide!”

„Nou, dan niet!” en als een pijl uit den boog vloog Sijmpie weg.

Maarten wendde zich van haar af en tuurde naar de zee.

Chita pakte haar boeken en plaid op en was net van plan haar stoel ineen te vouwen toen Maarten opsprong en den stoel voor haar ineen klapte.

„Moet u al weg?”

„Ja, er wordt om half één geluncht en ik moet me nog verkleeden.”

„Deftig geworden in huize Boomstra,” spotte hij. „Men drinkt er geen koffie, men luncht, en men klééd't zich voor de lunch! Ik zal niet meer durven verschijnen zooals ik er vroeger te allen tijde inliep, zoo gewoon maar in trui en broek. Maar m'n goede Boomstra's zijn toch niet veranderd?”

„Neen, d i e zijn waarschijnlijk wel gebleven zooals ze waren! Ik kan me tenminste niet voorstellen. . . .”

„Dat ze nòg on-moderner waren dan nu?” z'n grijze oogen kregen een staal-harde uitdrukking.

„Dag meneer van Oosterwijck,” groette Chita een beetje kort.

„U kunt veilig in trui en broek uw opwachting komen maken en doet u het maar gauw, want de heele harem plus de sultan snakt naar uw belangwekkende verhalen!”

Ze wilde den toegevouwen stoel van hem overnemen, maar hij, met stuursch vertrokken mond, droeg dien voor haar naar de schuur.

Chita liep langs een omweg naar huis terug. Haar prettige stemming van al die dagen was volkomen bedorven. Ze voelde weer iets in zich komen van de oude Chita.

Die Maarten ook! een onmogelijke vent met z'n vereering voor dat brutale jog! en die intimiteit met de badvrouw! hij voelde zich natuurlijk zoo'n beetje den aangebeden vorst op het kleine dorp, den vorst, die zijn beminnelijkheid uitstrooit over de domme bevolking. Niets dan ijdelheid! Zij zou niet meedoen aan die malle dweperij. Zij zou hem laten voelen dat zijn heldendaden niet den minsten indruk op haar maakten. Niets zou ze den huisgenooten vertellen van haar ontmoeting en dan naderhand doen alsof die niet den minsten indruk op haar had gemaakt. En dat had 't ook niet! Misschien was ze even getroffen door de kracht, de blijheid, die er van hem uitging, toen hij van het duin naar beneden holde, en naderhand, zooals hij liep met het boerenjog op z'n schouders, maar dat was dan ook alles. Wat een handen had hij! ruwe, gehavende vingers en botte nagels. Handen om van te griezelen! Aan de koffietafel liep het gesprek steeds over Maarten. Of iemand 'm al gezien had. Wanneer hij komen zou? of hij niet veranderd zou zijn.

„Je moest vanmiddag maar eens thuis rusten,” zei dokter tegen Chita, die lusteloos in haar stoel zat en bleek zag.

„Ik heb misschien wat te lang in de zon gelegen, ik heb hoofdpijn,”

„Dan maar gauw naar boven, meisjelief," zei hartelijk de doktersvrouw. „Ik kom je straks even temperaturen."

Chita was blij, dat ze naar boven kon gaan. Dat vervelende gezwam over Maarten maakte haar zeeziek.

Langzaam kleepte ze zich uit en toen ze in de gemakkelijke zijden kimono op het balkon van haar kamer stond, om zich neer te vlijen op den ruststoel, dwaalden onwillekeurig haar oogen af naar de hooge mast op het duin achter Maarten's huis. In het kraaiennest zag ze een groote en een kleine figuur staan, ieder met een scheepskijker uitturend naar zee.

„Maarten met z'n schaduw!" spotte ze en ze keerde geërgerd het hoofd af.

„O, wat verveelde ze zich hier! en er kwam niemand van thuis opdagen. Wat had ze aan al die ellenlange epistels waar ze haar mee overstroomden. Er was geen mensch, die haar in deze eenzaamheid kwam opzoeken! Als er vandaag niemand kwam, zou ze opbellen. Misschien was er een ziek! ze zou Tom schrijven, dat hij komen moest met de two-seater. Ze wilde rijden, uren lang, stuiven langs velden en wegen, in wilden rit!

De kerkklok sloeg vijf heldere slagen, toen Chita uit een zwaren slaap ontwaakte.

„Goeie hemel, heb ik zóó lang geslapen? en niemand is me voor de thee komen roepen! Natuurlijk is Maarten er en hangt de heele kluut aan z'n lippen."

Vlug kleedde ze zich aan en lang stond ze voor de kleerenkast om er een japon uit te halen, een, die haar bijzonder flatteerde.

Met zorg schikte ze het lokkig haar en ze betrapte zich er op, dat ze hoopte Maarten beneden te vinden, Maarten in trui en broek.

Maar toen ze beneden kwam vond ze er geen Maarten, alleen een handwerkende vrouwen-kolonie.

„Zeg, schoone slaapster, ik was tweemaal in je kamer om je voor de thee te roep'n, maar je sliep als een roos.”

„Ik ben heelemaal verkwikt,” zei het meisje, maar in haar hart was wrevel, dat Maarten er n i e t was.

„Ik ga nog wat werken,” was het, toen ze de thee had genoten en weer ging ze terug naar haar kamer. Ze pakte haar briefpapier en pende haastig:

Dear Tommy,

Als je hoort dat ik vermummi'd ben, schrik dan niet. Ik heb spleen! 't Is hier grijs van verveling. Ik slaap, eet, lig, werk Engelsch, lees, that's all. Arme Chita moet afleiding hebben. Tom! — kom!! en race in je two-seater hierheen om me te schaken. We gaan dan fijn wat rijden en ergens heen waar licht en dans en muziek is. Zeg niets thuis, want dan schreeuwen ze ach en wee! Ik voel me o. k. en ben zeker honderd pond aangekomen.

Bye Tom!

Chita.

Ze ging den brief posten en toen ze langs Maarten's huis ging hoorde ze tweestemmig zingen:

„Waar de blanke top der duinen, schittert in den zonnegloed. En de Noordzee vriendelijk bruischend Neerland's smalle kust begroet.”

Twée heldere jongensstemmen, frisch opklinkend uit den tuin.

„Maarten werkt het feest-programma af,” dacht ze wrevelig.

Op het kleine postkantoortje ontmoette ze Marijtje, het tweede meisje, dat een gezellig praatje hield met de vrouw van den postbode.

Marijtje, — blond, aardig zeventienjarig tuindersdochtertje — had een ware vereering voor Chita en ze vermaakte alle vrouwen uit het dorp met de wonderbare verhalen van „de jurken en hoeden en verdere snorrepijperijtjes van de juffrouw”.

„Dè juffrouw,” zei ze en er lag een groot respect in die woorden. Ze had het gemeenlijk over Koos en Mientje en „die oude tang” waarmee ze weinig respectvol, mevrouw Verduynen bedoelde en „het verwaande endje mensch” — betiteling voor Ella Marens —, maar de juffrouw! neen, die kon je geen Sita noemen, mensch, ze zou 't niet durven!

Chita had schik in het blonde kind, dat altijd zoo opgewekt was en het als een soort eer beschouwde als ze iets voor haar mocht doen.

„Zoo, Marijtje,” zei Chita plagend. „Ben je ontsnapt aan het strenge gezag van Kee?”

„Ja, reken maar!" lachte Marijtje. „Ik most 'n brief voor d'r poste. Anders is ze ook zoo lekker niet om me een uitje te gunnen! Juffrouw, zal ik je iets vertellen?" ze vroeg het op het zangerige toontje, dat haar eigen was. „Ik krijg een groote rol, bijna zoo groot als de meid van Pleun van Arend. Is ie effetjes?"

„Een rol?" vroeg Chita verbaasd.

„Ze is er vol van," lachte de vrouw van den postbode. „Ik heb 't ook al moeten hooren."

„Nou mensch, je begon d'r eiges over," snib'de Marijtje.

„Maar wat is dat nu met die rol van je?" vroeg Chita.

„Op rederijkers! einde October moeten we speulen in 't Groene Duin. Ik moet een Fransch liedje zingen. Mensch, ik hou me hart vast! Ik ken bot geen letter Fransch."

„Zal ik je wel helpen," bood Chita aan. „Ik zal maken, dat je het liedje zingt als een echte Française."

„Is 't meenens?" vroeg Marijtje, de groote, blauwe oogen in één straling op Chita gevestigd: „dan zal ik voor de juffrouw een bos blommen uit den tuin van vader meebrengen, waar de juffrouw bot van op zal kaiken. En ik zal maken, dat u een karekje voor de uitvoering krijgt ook, da's vast!"

„Zoo," dacht Chita, toen ze naar huis terugwandelde. „Nu houd ik er ook een beschermelingetje op na, en ik vind, dat het mijne heel wat aardiger is,

dan het brutale jog waar de beroemde Maarten zoo-
veel mee op heeft."

Den volgenden dag — na het middageten — juist
toen de heele familie eendrachtig bijeen zat aan de
thee, hoorden ze een schellen kreet, waarop het
dokterspaar en
Koos verheugd uit-
riepen: „daar heb
je Maarten!"

„Nou za'je 'm
zien!" zei Koos
verheugd tegen
Chita.

Een sprong over
het tuinhek, een
lachend gezicht
voor het open
raam, twee bee-
nen er doorheen
en Maarten maak-
te z'n entrée in de
salon. In de trui
en broek en bloots-
hoofds.

Het was een warme begroeting tusschen het dok-
terspaar en hem, Koos kreeg een jovialen klap op
haar schouder, dan boog Maarten voor de dames
Verduyn en Marens.

Toen Chita de hand reikend:
„Juffrouw Weldam."

Wending.

„Wat nou?" kreet Koos. „Kenn'n jullie mekaar?"
 „Sinds gisteren," zei Maarten. „'t Was — hoe zei u dat ook weer? — een vervroegde voorstelling."

„Hê-je niks van verteld," verweet Koos.

„Vergeten," nonchalant zei Chita het.

Er werden blikken gewisseld en mevrouw Verduynen had plotseling toch weer spijt, dat ze Mientje toestemming had gegeven naar Chita's kamer te gaan. Ella Marens snoof, of ze een minder aangename geur in den neus kreeg.

Chita wàs stikum, ze had het direct al gedacht.

„Moeke Boomstra, zet je nog altijd zulke beste thee?" vroeg Maarten.

„Och, jongen, in de blijdschap van het weerzien vergeet ik je in te schenken."

Hij kreeg z'n thee, in de groote kop, die speciaal voor hem bewaard bleef, evenals z'n pijp een vast plaatsje in het pijpenrek had.

„Hè, wat genoegelijk!" Maarten was naast mevrouw Dokter gaan zitten en leunde op den arm van haar leunstoel. „Dokter, leven de cactussen nog? en hoe gaat het met de serre? in verren staat van ontbinding?"

Dokter lachte z'n hartelijken lach.

„Je komt net op tijd om 'm van een wissen dood te redden. 't Was druk van den zomer, ik heb den boel moeten verwaarloozen."

„Blijf je van 't winter hier, Maart'n?" vroeg Koos.

„Weet ik nog niet. Als 't me te machtig wordt, vlucht ik toch weer."

„Op die laatste Noordpool-expeditie heb je nogal pech gehad," zei dokter. „Is je been weer geheel in orde?"

„Neen, niet heelemaal. 't Wordt tijd, dat u 't eens onder behandeling neemt. U redt m'n been en ik uw serre. Met gesloten beurzen, dokter!"

„Top! zeg Maarten, wanneer vertel je ons van die laatste reis? je begrijpt, dat we er naar snakken weer een en ander te hooren."

„Mijn belangwekkende verhalen?" Maarten keek spottend naar Chita. „Och, dokter, die zijn heusch niet zoo interessant. Maar ik heb de Engelsche couranten bewaard, daar heb ik kolommen in vol gekalkt en u kunt er den heelen boel uit lezen."

„Och Maart'n toch," zei Koos spijtig. „Ik lees geen Engelsch! toe, vertel nou!"

„Ik zal 't wel voor je vertalen, Koos," zei Ella Marens voorkomend.

„Ik mag uw artikelen toch ook wel lezen, meneer van Oosterwijck.

„Met genoegen."

„Dan leest Ella ze, al vertalend, voor," zei mevrouw dokter. „Want, ik zie 't al weer. Maarten, je schijnt geen zin tot vertellen te hebben. Maar we krijgen toch zeker wel een lezing met lichtbeelden? dat zul je de dorpelingen, die er zich al zóó op verheugen toch niet onthouden?"

„Moeke dokter, ik ben er pas!" lachte Maarten. „Vergeet niet, dat ik 't heele dorp eerst rond moet. Een heel jaar verheug ik me er al op de oude vrien-

den te bezoeken en u weet niet half, hoe een vreugde 't me is, overal m'n pijp bewaard te vinden. Mag ik 'm opsteken, dames? Hij lonkt me toe uit het rek. O, maar misschien hindert het juffrouw Weldam en gaat ze hoesten als ik damp?"

„In 't minst niet," zei Chita en 't was de eerste maal sinds hij er was, dat ze opkeek van haar breiwerk.

„Bij 't open raam met je pijp," commandeerde dokter. „Zoo, damp nu maar raak."

„En vertel me nu eens alle belangrijke gebeurtenissen, die er plaats vonden tijdens m'n afwezigheid," vroeg Maarten. „Sijmpie heeft me wel aardig op de hoogte gebracht, maar dit betrof meer het aantal „k'nainen" en kippen, die het tijdelijke met het eeuwige verwisselden, dan andere wereldschokkende gebeurtenissen."

„O, is Sijmpie alweer bij je geweest?" lachte mevrouw dokter.

„Ja, hij wachtte me bij m'n komst op, nòg leuker, nòg brutaler dan ie al was."

Chita's breipennen rammelden en Maarten had een binnenpretje. „Ze kan het jong niet zetten," dacht hij en hij betrapte er zich op, dat hij eigenlijk al dien tijd naar het gebogen hoofd had zitten kijken, naar de glanzing van het ravenzwarte haar, de sierlijk gebogen halslijn.

„Hij is grappig, niet waar, juffrouw Weldam? Was ie gisteren niet om te gappen, toen ie u vroeg van die reepen?" en Maarten, Sijmpie imiteerend, vertelde het verhaal van dien morgen.

„Dâ-je daar allemaal niks van verteld hebt!" zei Koos verontwaardigd.

„Juffrouw Weldam vond 't misschien niet zoo aardig," veronderstelde Maarten.

„Och neen, niet om zóó over te roepen," zei Chita koel.

De schelle kreet van een claxon weerklonk op den stillen weg.

Chita vloog naar het raam.

„O! Tom!" riep ze overdreven verrukt.

Een hel-blauwe two-seater stopte voor het doktershuis en Tom, correct van kop tot teenen, in donker costuum met lichtgrijzen vilthoed, lichte handschoenen en dito slobkousen, stapte uit de auto, op het doktershuis toe.

Chita wuifde uitbundig en holde dan naar de deur om hem binnen te laten.

In de gang hoorde men haar vroolijk praten. Dan kwamen ze samen binnen en stelde Chita voor.

„Wil je hier even blijven wachten, Tom? ik ben in drie tellen klaar."

Dokter Boomstra fronste licht de wenkbrauwen.

„Ga je uit, Chita?"

„Ja, doll!" ze voelde hoe bakvisch-achtig ze deed, maar 't kon haar niet schelen, ze wilde overmoedig doen. „We gaan wat rijden en dan ergens heen."

„Ergens waar licht, dans en muziek is! schreef je het niet zoo?" lachte Tom. Chita had 'm kunnen vermorzelen en ze had ook kunnen huilen en stamp-

voeten en ze verwenschte haar malle ingeving om Tom hierheen te laten komen.

De blikken, die de dames onderling wisselden waren als bliksemschichten in donkeren nacht. En de atmosfeer in de kamer was zwaar geladen.

Toen zei kalm dokter Boomstra: „Ik geloof, dat ik, als je medicus, wel een woordje hierin mee te praten heb. Ik kan voorloopig niet goed vinden, dat je naar gelegenheden gaat, waar licht, dans en muziek is en waar natuurlijk ook gerookt wordt. Daarbij de avonden zijn koel en de auto is open.”

„O, de kap kan dicht,” haastte Tom zich te zeggen.

„Dan zou dit laatste bezwaar opgeheven zijn, maar tegen het eerste verzet ik me absoluut.”

Chita steigerde inwendig, maar ze beheerschte zich.

„Dan gaan we wat rondtoeren,” besliste ze.

„Chita, kleed je warm aan,” zei bezorgd mevrouw Boomstra en het meisje, getroffen door den hartelijken klank in haar stem, knikte haar geruststellend toe en rende dan naar boven.

Even later kwam ze terug in het korte bontjasje, dat de huisgenooten nog niet van haar zagen, op haar hoofd een van die aardige zwart vilten hoedjes, met korte voile.”

„Een modeplaatje!” zuchtte Mientje en ze keek het elegante stelletje, dat naar den wagen ging, met verukte oogen na.

Mevrouw Verduynen, met een deels kwaden, deels bezorgden blik naar Mientje, zei spinnig:

„Da's nou de moderne tijd, bah! Wat een brutaal optreden! En zouden die ouders nu heusch permitteeren, dat hun dochter met een jongeman, waar ze toch niet mee verloofd is, naar een dans-gelegenheid gaat?”

Toen zei mevrouw dokter en er was iets heel liefs in haar stem:

„Och, beste mevrouw, Chita's wereldje is het uwe niet. Geloof u mij, er steekt geen haar kwaad in, als ze met dien jongeman naar een dancing gaat, het is hoogstens wat blague, wat jeugdige overmoed.”

„Ja, da's waar!” gaf Koos grif toe. „In Chita's wereldje gaat het heel anders toe, dan in onze stijve kring'n. Ieder z'n meug. Je moet d'r van houd'n. In ieder geval zag ze er uit om te gapp'n. Wat jij, Maart'n?”

„Hemel, Koos! vraag me iets anders!” zei Maarten wrevelig. „Ik heb geen verstand van modeplaatjes!”

Even een opflitsen van twee paar oogen, die van het dokterspaar.

Dan zei dokter:

„Ga je mee naar m'n spreekkamer, Maarten? Ik wil dat been van jou es onderzoeken.”

„Dan mag dokter meteen z'n hart wel eens nakijken,” spotte Ella Marens toen de twee het vertrek verlaten hadden.

HOOFDSTUK VIII.

Chita zat in haar kamer en werkte ijverig aan een Engelsch opstel over Shelley.

„Fijn schiet ik op,” dacht ze. „Als ik zoo blijf werken en in het voorjaar een paar maanden naar Engeland ga, dan ziet 't er misschien nog zoo slecht niet uit voor m'n examen.”

Ze hield even op met werken en tuurde naar buiten. Er was zeedamp en de duinen lagen in grijze sluiers gehuld. Onophoudelijk liet de brulboei haar klagend geluid hooren.

„Gek, dat je hier zoo went aan geluiden. Vroeger had die brulboei me dol gemaakt en nu weet ik, dat ik die missen zal, als ik eenmaal hier vandaan ben.”

Chita had plotseling het gevoel of er een koude rilling langs haar rug liep.

Eenmaal hier vandaan! Ze kon er zich niet indenken. Weg van het rustige plaatsje, waar ze zich zoo wonderlijk thuis voelde, van het dokterspaar waar ze zich aan gehecht had, van Koos en Mientje, die ze graag mocht. O, ze wist zeker, dat ze in de stad den groet zou missen van Barend Urk, het oude, vroolijke schippertje, van den postbode, van och eigenlijk

van alle dorpelingen. En Marijtje dan? ze zou terug verlangen naar haar zangerig accent, haar vertrouwelijik je en jou.

Chita's pen had het hard te verduren, nu haar tanden die stevig bekauwden.

Waarom wilde ze 't zichzelf niet toegeven, dat er één in het dorp was, dien ze het meest van allen zou missen, zóó, als ze niet gedacht had ooit iets in haar leven te missen?

En die eene was, na haar autorit met Tom, stug en onvriendelijk geworden. Hij keek haar voorbij, als hij in het doktersgezin was en hij vermeed 't het woord tot haar te richten.

Toch voelde ze, dat zijn blikken vaak op haar rustten maar als ze plotseling opkeek en zijn oogen ontmoette, dan waren die als staal, hard en vlijmend. Dan wilde ze de kamer verlaten en naar boven gaan, maar ze kon niet. En ze breide maar door, gejaagd, onrustig, zich afvragend, waarom hij zóó koel naar haar keek, zoo opzettelijk onverschillig deed.

Natuurlijk, ze had zich dien avond mal aangesteld en toen ze thuis kwam, en Maarten nog in de huiskamer vond, had ze, ondanks haar ontstemming, druk en overhoop gedaan en gezegd, dat die autorit haar opgefrischt, verkwikt had en ze nu weer den moed had in dit onherbergzaam oord te blijven. Ze had zijn verontwaardiging gevoeld en die had haar goed gedaan. 't Was immers haar bedoeling geweest hem te kwetsen. Maar 's avonds in bed, had ze gehuild en eigenlijk niet geweten waarom ze hilde, maar ze had

zich dood ongelukkig gevoeld en het liefst was ze vóór dag en dauw naar huis terug gegaan.

Maar juist dien volgende dag was moeder gekomen en die was den geheelen dag gebleven en ze hadden het fijn samen gehad, ongelooflijk fijn!

Waarom had ze plotseling zoo'n belang gesteld in moeder's jeugdverhalen? Waarom had ze moeder gevraagd, hoe vader en zij elkaar toch leerden kennen?

In een duinpan hadden ze gezeten, Chita's hoofd

in moeder's schoot, en telkens had een hand liefdevol over haar donkere lokken gestreken.

Waren ze elkaar ooit zoo nabij geweest als op dien dag?

Moeder had zoo genoegelijk verteld, en zij, Chita had zoo gretig geluisterd naar al die verhalen van jonge liefde en opbouwen van het jonge huishouden.

Gek, dacht ze, dat al m'n ideeën van vroeger over verloofd zijn en trouwen veranderd zijn.

Vroeger — ze lachte zachtjes — toen waren m'n idealen: een rijke, elegante man, een two-seater, een rij-paard, en vele buitenlandsche reizen, naar mondaine oorden, natuurlijk.

Ik zag me zelf altijd als een heel elegant, bewonderd wezen, met een schep bewonderaars er om heen!

En nu?

Er zijn van al die idealen alleen overgebleven, de buitenlandsche reizen. Niet naar mondaine oorden, maar ver, ver weg, naar China en Japan, naar Britsch-Indië, naar . . . de Noordpool voor mijn part!

Weer lachte ze en haar oogen dwaalden naar het huis met de hooge mast, dat bijna niet te zien was door de zeedamp.

Als Maarten vertelde van z'n reizen — mevrouw dokter had hem toch weten over te halen dit te doen — o, hoe verlangde ze dan al dit machtig schoone met eigen oogen te aanschouwen. Had ze niet ook „an z'n lipp'n gehang'n" net als Koos en alle anderen?

Zoo eenvoudig weg had Maarten zitten vertellen,

schrijlings op een stoel gezeten, z'n wit steenen pijpje in den mond, de klare staal-blauwe oogen ver, ver weg, als zag hij dat alles nog eens. ,

Een keer — hij vertelde van het leven der pinguins, hoe hij ze gade had geslagen en gezien had, met eigen oogen, hoe een mannetjes-pinguin een huwelijksaanzoek deed aan het vrouwtje en daarbij een stukje glas liet glinsteren voor haar oogen — had hij haar kant uitgekeken en licht spottend gezegd:

„Zoo'n mannetjes-pinguin ziet er dan net zoo correct en fattig uit, als sommige van die leeghoofdige nietsnutten van menschenkinderen met slobkousen, die zoo *tiré à quatre épingles* zijn! En het wijfje? Verschilt het eigenlijk veel van het mensch-wijfje? Het laat zich even goed vangen door glinstering van juweelen en luxe.”

Rustig was hij weer verder gegaan en dien avond had hij haar kant niet meer uitgekeken.

Chita was vroeg naar haar kamer gegaan en daar had ze zitten werken, tot ze de huisdeur in het slot had hooren vallen en Maarten's veerkrachtige stappen door den stillen avond weerklonken.

Ze was naar het balcon gegaan en had hem nagezien, zooals hij daar ging, kaarsrecht, het fiere blonde hoofd opgeheven, naar den maanverlichten avondhemel.

En ze had het opeens geweten, dat er voor den eersten keer in haar leven iets in haar was opengebloeid, dat ze nooit eerder gekend had en dat haar vervulde met angst en blijdschap.

Ze wist nu ook hoe het kwam, dat bij al wat ze deed, haar eerste gedachte was: wat zou Maarten ervan zeggen? eigenlijk was al haar doen en denken op hem gericht van het eerste oogenblik af, dat ze hem van het duin naar beneden had zien rennen.

Liefde op het eerste gezicht! ze had er om gebruld, als een van haar kennisjes haar zooiets vertelde.

Nu wist ze, dat het bestond, al wilde ze zichzelf niet eens toegeven, dat het liefde was.

Als ze al haar onzinnige flirtjes vergeleek met het hooge mooie gevoel van nu, wat leek haar dan dit zouteloos geflirt belachelijk. Het bracht niets moois, het maakte je niets beter.

Waren Titia en Eef misschien daarom zulke eenvoudige, prettige meisjes, omdat ze wars waren van al het leeg gedoe, waaraan zij van haar H.B.S.-tijd af, zoo lustig had meegedaan?

Niets dan kwaads was er uit voortgevloeid, een zucht om te behagen, te pronken met al haar mooie toiletten, de zorg voor haar uiterlijk, en verder niets. Een felle egoïste was ze, die uitsluitend dacht aan haar eigen onbelangrijke persoontje, geen andere zorg kennend, dan zooveel mogelijk veroveringen te maken en er bekoorlijk uit te zien.

O, als ze er nu op terug zag, dan schaamde ze zich over het leege leven, dat ze had geleid. Nu kon ze werken, hard en zonder ophouden, nu ook las ze boeken, die haar tot nadenken brachten en nu was het ook, dat de zorg voor haar uiterlijk op den achtergrond werd geschoven.

De mooie jurken en mantels, de coquette hoedjes, ze hingen onaangeroerd in de kasten.

Het liefst liep ze rond in de eigen gebreide jumper, het warme wollen rokje, het mutsje, dat Koos voor haar gebreid had.

Ze betrapte er zich vaak op, dat ze zich nooit meer extra kleeedde als Maarten kwam.

Koos had al eens gevraagd, waarom ze die beeld'n van jurk'n nooit meer droeg en toen Chita zei, dat ze er geen cent meer om gaf en ze zich veel lekkerder voelde in trui en rok had Koos gezegd:

„Al loop je in beest'n vell'n, je bent en blijft een dot!”

Chita werd uit haar droomerijen opgeschrikt door Marijtje, die haar slaapkamer gedaan had en eventjes, zooals iederen morgen, bij de juffrouw om het hoekje kwam gluren.

O, ze wist altijd wel iets te verzinnen om een praatje te kunnen houden.

„Juffrouw Sita?” de guitige blauwe oogen keken haar vragend aan.

„Wel, Marijtje, wat hangt er op je tongpunt?”

„Hoort nou toch de juffrouw eens!” gierde Marijtje en toen ernstig. „Weet de juffrouw nog wat ze me onderlangst beloofd heeft?”

Chita wist van den prins geen kwaad en zei lukraak:

„Een kralen ketting, is 't niet?”

„Wel neejet! maar dat mag de juffrouw me evengoed wel geven!”

„Es kijken of ik nog wat in m'n ouwe kous heb," beloofde Chita. „Maar wat heb ik je dan beloofd?"

„Van da' Fransche liedje. Ik heb de rol hier bij me."

„O, ja, dat zou ik je leeren. Laat maar eens zien, Marretje!"

„Marretje!" bulkte het meisje, dat een halve zenuwstuip kreeg bij alles wat Chita zei.

Ze haalde haar rol te voorschijn en Chita las:

„Wijze: Madame Angot! Hemeltjelijef, hoe is dat ook weer? Moeder zingt dat wel eens. O, wacht eens: perruque blonde. . . ." ze trallerde het wijsje.

„Ik ben er! Ik zal je wel helpen, hoor!"

„'t Wijssie ken ik zelf wel," lachte Marijtje. „Hoor maar!"

Met zuiver stemmetje zong ze het.

„Hoore je wel?"

„Ja, dat gaat best. Met de woorden zal ik je dan vanavond helpen. Ze gaan hier allemaal naar de bioscoop, dus dan kan ik het mooi even bij de piano met je zingen."

„Is ie effetjes?" juichte Marijtje. „Fijn, tot vanavond!"

Toen ze dien avond allen weg waren — Chita was bij haar voornemen gebleven om niet mee te gaan — stak Marijtje het blonde kopje om de deur van de huiskamer en vroeg:

„Gaan me nou effies zingen?"

„Ja, kom maar. Eerst moet je me de woorden precies nazeggen. Kijk maar naar m'n mond."

En Chita, langzaam en geduldig, de woorden scherp

articuleerend, leerde het meisje de juiste uitspraak.

Marijtje, die een uitstekend gehoor had, en vlug iets leerde, zei haar de woorden al heel gauw zonder fouten na.

„Heere, Heere! wat zul' ze oogen opzetten, as ze me Fransch hooren parrelefinken!" jubelde Marijtje. „Zoo mooi kan bovenmeester 't geeneens, juffrouw!"

Toen zette Chita zich aan de piano en zong haar het liedje voor.

Marijtje sloeg de handen in een. „Wa' toch een mooie stem de juffrouw heeft!" bewonderde ze. „De juffrouw ken nou toch puur van alles!"

„Vooruit, mal wezen, krijsch!" lachte Chita.

't Was al donker in de kamer en Chita stak de kaarsen bij de piano aan. Het raam stond open en ervoor, ongezien door de beide meisjes, op den raampost leunend hing Maarten, en z'n oogen keken in verrukking naar het zwarte en het blonde hoofd in den schijn der flakkerende kaarsen.

Chita en Marijtje! Chita, zingend met een kind van z i j n d o r p!

Een warm gevoel doorstroomde z'n hart.

Wat 'n gezegende inval van 'm om nog even langs het doktershuis te loopen en naar binnen te gluren.

Nu kreeg hij een Chita te zien, zooals hij die nog niet kende. Oppassen, dat ze hem niet zagen. Chita zou in staat zijn direct met zingen op te houden, trotschkop die ze was. Hoor Marijke haar best doen op het Fransche liedje; d'r mond staat er niet naar. Kostelijk!

Maarten genoot bij het luisteren naar de twee meisjesstemmen.

„Nu moet je 't alleen doen," hoorde hij Chita zeggen.

„Dan kan ik 't vast niet," zei Marijtje.

„Vooruit, bange haas! je kunt 't best. Perruque blon-on-on-on-de...."

En Marijtje galmde:

„Perruque blon-on-on-on-de, pour tout le ron-on...."

„Mon....on....on....de," verbeterde Chita.

„O, krimmeneziele!" schrok Marijtje. „Zie je nou wel, dat 't niet gaan!"

„'t G a a n best!" lachte Chita. „Toe maar, nog eens."

Marijtje begon weer:

„Perruque blon-on-on....de, pour tout le mon-on-on....de, perreque soewaar, pout tout le noeaar...."

Chita kon zich niet langer goed houden en schaterde het uit en van buiten hoorden ze een bulderend gelach en voetstappen die zich haastig verwijderden.

„Wat nou?" vroeg Marijtje verbaasd en ze holde naar het raam. „Da's vast Maarten, ik hoor 't an z'n sigarenkissies!" en zich uit het raam buigend schreeuwde ze: „Ik hêt je best' zien, hoor!" Maarten hoorde haar roepen en hij kwam terug, nog schaterend, en het raam binnen wippend, zooals zijn gewoonte was, smeekte hij:

„Toe, Marijke, zing 't nog eens, ik vind 't zoo'n aardig liedje."

Maar Marijke, in d'r kuif gepikt, zei:

„Ja, reken moar! ik zal me door jou laten uitlachen. En ik doen 't vast niet op Rederijkers. Motten ze 't Sien van de Bul maar vragen."

„Marijke, doe niet zoo dwaas," beknorde Chita haar. „'t Ging al best, je zei de woorden alleen maar omgekeerd. Luister nou: 't is perruque noir, pour tout le soir. Toe maar, we doen net of er niemand in de kamer is."

Weer speelde Chita de begeleiding en weer begon Marijke te zingen, en dezen keer tot volle tevredenheid van haar klein auditorium.

„'t Gaan nou best, ook Maarten?" vroeg ze.

Chita draaide zich om op den pianostoel.

„Wat klinkt dat toch typisch dat vragende „ook", " zei ze.

„Ja, dat is ons dorps-taaltje, ook Marijke?" lachte Maarten. „Maar, vertelt u eens, juffrouw Weldam, waar is de goê gemeente heen?"

„Naar de Bios. Er gaat, geloof ik, een spannende film."

„Nou, reken maar!" zei Marijke. „Ik hêt 'm zien. Tju! eenig! nou, ik gaan huis toe. En je wordt bedankt, juffrouw Sita."

„Morgen hoor ik of je de woorden nog goed kent. Dag Marretje!"

Ze hoorden haar op den weg nog oefenen op de blonde en de zwarte pruiken.

„Kan ik hier met goed fatsoen nog wat blijven hangen?" vroeg Maarten. „En houdt u me gezelschap? of moet er weer gewerkt worden?"

„Ik neem vacantie vanavond. Natuurlijk kunt u blijven en u moogt ook een pijp rooken."

„Dan ontbreekt er nog maar één ding aan m'n volmaakt geluk!"

„En dat is?"

„Tea for two!"

„Och, ja, natuurlijk!" lachte ze vroolijk op. „Ik heb moeke Dokter nog wel beloofd, dat ik ze zou zetten en een kopje warm houden voor de film-gangers."

„En waarom ging u niet met ze mee? Nieuwsgierig hè? maar ik heb het gevoel of u thuis bleef om brieven te pennen, of bezoek uit stad af te wachten."

„Niets van dat alles. Ik ben beu van de film. In stad hol je gemeenlijk alle films af en eindelijk krijg je een indigestie."

Chita zette het electrische keteltje aan, dat de zorgzame doktersvrouw al met water gevuld had.

Maarten keek naar het vlugge, gracieuse bewegen en terwijl Chita de theebus klaar zette en de koekjesschaal vulde, dacht hij na over het wonder, dat hij, die jaar op jaar terug kwam in het doktersgezin, er zooveel aardige, knappe meisjes had ontmoet, nu juist door deze Chita, die eigenlijk het type meisje was, dat hij niet zetten kon, dè pang kreeg.

Maarten was gewend snel met z'n gevoelens af te rekenen. Hij had zich geen moment afgevraagd of dit, wat hij nu gevoelde wel liefde was, hij had bijna

jolig geconstateerd: „dit is dè pang, nu ben je er bij, ouwe jongen!”

Evenmin had hij zich afgevraagd, of het pedant van hem was, zoo vast aan te nemen, dat Chita eveneens getroffen was door dat wat hij dè pang noemde.

Och, natuurlijk, ze had zich al die jaren vermaakt met het soort joggie's, zooals het onmogelijke kereltje, dat haar dien avond was komen halen. Gek, hij had den vent volgaarne in een hoek getrapt! En ook begrijpelijk dat ze in de omgeving waarin ze tot nogtoe geleefd had — mevrouw dokter had hem dat allemaal verteld — die oolijkerd had hem door! — geworden was tot een van die akelige weeldepoppen, die hij in z'n hart verfoeide. Maar had hij niet met vreugde gezien, hoe ze veranderde, en geen behoefte meer scheen te hebben aan al dat gepronk met mooie kleeren.

Zelfs het poederdonsje gebruikte ze niet meer zoo vaak. Voor zijn part mocht ze het, want ze deed het gratieus, met distinctie, heel anders dan Mientje of Ella, die hun voorgevels onbarmhartig konden inkalken.

En hoe kon het ook anders, dacht hij met trots, dat de pure lucht, het eenvoudige leven van „zijn dorp”, de geheele gezonde omgeving, het meisje veranderd hadden. Maarten's liefde voor het dorp en de inwoners ervan was groot en onveranderlijk. Dat hij er niet eeuwig kon blijven hangen, kwam door den lust naar avontuur, die hem van jongsaf in het bloed had gezeten. Eigenlijk was deze hang naar het

avontuurlijke, naar reizen en trekken een familie-kwaal en hadden alle van Oosterwijck's ermee te kampen.

„Net zoo lang," dacht Maarten, „tot ze dè pang beet hadden. Dan werden het rustige huisvaders en bleven ze in het huis, waar ze van geslacht op geslacht gewoond hadden. Maar ik ben nog wel een beetje jong om me hier nu al neer te zetten."

„Suiker en melk?" stoorde Chita hem in zijn genoegelijke overpeinzingen.

„Weet u dat nu nog niet?"

„Ik heb toch nog nooit thee voor u geschonken."

„Neen, da's waar. Nou, dan 'n heeleboel suiker en een wolkje melk."

„U ziet er heelemaal niet naar uit om 'n heeleboel suiker te willen," lachte Chita.

„Ik ben een geweldige zoetekauw. Weet u, dat ik, als ik weer weg trek, door de dorpsgenooten gewoon besuikerd word? Moeder Mie uit de kruidenierswinkel stopt me van die heerlijke bruine balletjes en kaneelhompjes toe, moeke dokter weet bruine- en kandijklontjes in m'n koffer te moffelen. Ik vertrek gemeenlijk met een ladingvracht zoetigheid!"

„Wat houdt u er toch veel moeders op na."

„Zeker als een kleine vergoeding voor die erge goede moeder, die ik veel te vroeg verloren heb. Ja, zeg, was dat uw moeder, waar ik u eenige weken geleden mee zag loopen?"

„Ja, dat was ze. Eigenlijk . . ."

„Wat eigenlijk?"

„Heb ik veel te laat ingezien hoe'n erge goede moeder ik wel heb."

„Houd haar in waarde, 't is zuur hoor! als ze er niet meer is."

„Als moeder weer hier is, moet u eens kennis met haar maken."

„Dolgraag! ik kan er nog best een moeder bij gebruiken. Kom dan eens met haar bij me, misschien vindt ze 't wel aardig al de gekke dingen te zien die ik van mijn reizen heb meegebracht."

„Ze zal het fijn vinden."

„En u?"

„Och, ik offer me wel op!"

„Goeie ziel!"

Er werd geklopt en Kee stak haar hoofd om de deur.

„Juffrouw Chita, Japie huilt zoo vreeselijk. Ik ben al bij 'm geweest, maar hij schreeuwt maar om mevrouw. Hij wordt anders nooit 's avonds wakker."

„Goeie hemel!" schrok Chita. „Wat moeten we daarmee aan?"

„Ga maar mee," lachte Maarten. „Ik zal 'm wel zoet krijgen!"

„Och loop heen! ik zal wel even gaan."

Ze holde naar boven, gevolgd door Maarten.

Japie, rechtop in z'n bedje, met een snuitje zoo rood als een kreeft, schreeuwde erbarmelijk.

„Japie! wat is er dan, kereltje?" vroeg Chita en ze boog zich over het ledikantje.

„Moe-oe oe tie! moe-oe-tie kom me!"

„Straks komt moetie. Wil Japie wat drinken?"

„Boe-oe-oe!" balkte Japie.

„Neem 'm uit z'n bedje," ried Maarten. „Misschien prikt 'm een speld."

Chita, onhandig, tilde Japie uit het bedje. Z'n warme, natte kopje leunde hij tegen haar wang en hij snikte wanhopig.

„Wat moet ik nou met hem?" vroeg Chita onbeholpen.

„Kijken of hij een schoone broek moet hebben!" schaterde Maarten. „Toe, vooruit! heb je nooit een broertje of zusje geholpen? Nou, kom dan maar hier, zal ik het doen."

Kee die in de deurpost stond, beweerde beschaamd, dat zij alleen maar handen had om te koken en dat ze niet gewend was kleine kinderen te helpen en dat 't merakel was, want dat 't jog nooit 's avonds wakker werd.

„Zwaai maar af!" commandeerde Maarten. „Ik zal me wel redden. Vooruit, handige juffer Chita, zoek een schoone luier!"

Maarten, of het zijn dagelijksch werk was lei een kussen op tafel, pootte er Japie op en maakte de natte luier los.

Onder veel malle geluiden en grimassen kreeg hij Japie zoo ver, dat het snikken bedaarde en zelfs alweer een lachje op z'n ronde bakkesje verscheen.

„Hondjes woef, woef! katjes mauw, mauw! geef op die luier. Wacht, is er niet zoiets van een poederdoos. Hier, jong! een lading poeder! Lekker hè? Zoo,

nu je droge broek. Alsjeblieft, nou ben je weer het gouden haantje!"

„Ku-ku," lachte Japie aanminnig.

„Juist knul, haantje kukelekuu. En geef die handige kinderjuffrouw nou maar een kusje en dan is het maffen geblazen, hoor!"

Japie, nu weer even lief als anders, stak z'n armpjes naar Chita uit.

„Toe, neem 'm even! 't Is zoo'n lollig kereltje! Hier, pak aan! leg ik z'n bedje even recht."

Chita nam hem van Maarten over en weer vleide Japie z'n kopje tegen haar aan.

„Klein diertje," zei Chita verteederd, en ze gaf hem een kus op z'n mollige koontje. „Japie lief slapen gaan, hoor!"

„Japie tape-taap!" beloofde hij.

Voorzichtig legde ze hem in z'n bedje en vast stopte ze de wollen dekentjes in.

„Zeg?" vroeg Maarten, toen ze weer beneden waren, „krijg ik er een beetje warme thee bij? Dat natte intermezzo daarboven heeft m'n thee koud gemaakt. Lief knulletje, hè?"

„Ja, ik ben nu een beetje aan hem gewend, maar eerst vond ik hem naar!"

„Naar!" barstte Maarten los. „Zoo'n lieve, kleine kerel naar!"

„Ik houd niet bijster van kleine kinderen, maar hem vind ik heusch wel heel geschikt. Alleen, ik ben er zoo onhandig mee."

„Went wel," troostte Maarten.

„O, 't hoeft niet te wennen!" lachte Chita.

„Modern?" spotte hij. „Wil je naderhand geen kinderen hebben? Liever uitgaan en pret maken en geen handenbinders? Bah! als ik trouw wil ik een heele kazerne hebben. Leuk, zeg! zoo'n heele troep, die met elkaar joelen en vechten en samen opgroeien."

„Kom jij uit een groot gezin?" vroeg ze en ze lette niet eens op, dat ze zijn voorbeeld gevolgd had en ook „jij" zei.

„Nee, jammer genoeg niet, maar hier op het dorp, waar meest groote gezinnen zijn, heb ik het fijn ge-

vonden, zoo'n troep knullen om de tafel. En jij? met hoeveel zijn jullie?"

„Met z'n vieren, en ik geloof, dat we er geen van allen rouwig om waren geweest om kind alleen te zijn. We kibbelen eeuwig en er is heelemaal geen gezellige band tusschen ons. Wim is een reuze goeie kerel en de tweelingen zijn koddig, maar we kunnen geen drie minuten vrede houden. Ik geloof, dat het ligt aan de zenuwachtige gejaagdheid van vader en moeder. Vader is een aarts-mopperaar en moeder is, neen wàs, zoo bang als de dood voor hem en ontzag hem in alles."

„Je zegt, wàs. Is daar dan nu een verandering in gekomen?"

„Ja, gelukkig wel. Moeder heeft van den zomer een wijze vriendin opgedaan en die heeft haar en doet haar nog, ontzaggelijk veel goed. Trouwens vader is ook veel veranderd. Die heeft zóó in den piepzak gezeten dat lieve Chita het hoekje om zou gaan, dat hij daardoor geheel murw is geworden en hij is heusch veel geschikter dan vroeger."

„Koddig om te hooren, hoe jij over je ouders spreekt! of 't twee ondeugende kinderen zijn, waar je met toegeeflijkheid over oordeelt. M'n zus en ik waren geen heilige boontjes, maar, neen, zóó dachten en spraken we toch niet over onze ouders."

„Misschien maakt het stadsleven wel zoo," peinsde Chita. „Je ziet en hoort niet anders, waar je ook komt en dan denk je, dat 't zoo hoort. Hier ben ik er ook wel anders over gaan denken en ja, dat

moet ik toch zeggen, 't is niet overal zoo, want bij de Marsmannen en de van Eerden's is wel een vrije toon tusschen de kinderen en de ouders, maar 't is er niet zoo zoo brutaal en critisch als bij ons."

„Dat je het inzien is een stap in de goede richting. Me dunkt, jij als oudste zus zou een heeleboel kunnen doen om een beteren toon te krijgen. Maar, ik ben geen zedenmeester, hoor! je zult zelf het beste weten, hoe je je leventje moet inrichten."

„Wil je nog thee?"

„Nou en of! en niet zulke deftige kopjes. Vol tot den rand!"

„Je hebt maar te bevelen."

„Was 't maar waar!"

„En wat zou je dan bevelen?"

„Nou, b.v. dat je voortaan Maarten zou zeggen en het goed vond dat ik Chita zeg."

„Toegestaan! Wat verder?"

„Dat je niet eeuwig als ik hier ben met je neus in je breiwerk zit."

„Wordt over gedacht. Nog iets?"

„O ja, nog een heele bende zou ik bevelen si j'étais roi!"

„Nou, hier ben je zoo'n beetje koning!"

„Heb je stiekum om zitten lachen, hè?"

„Heelemaal niet stiekum! Openlijk! vraag maar aan Koos."

„Ik ben hier heelemaal geen koning! juist niet! Ik ben een der hunnen, en dat voelen ze."

„O, ja, zeker, maar je bent toch Maarten van Oosterwijck, de heer van „de Plaats“. En dät voelen ze ook, al noemen ze je dan Maarten en wordt in ieder huis je pijp en je theekop bewaard! Neen, je bent een echt Godje hier, en dat laat je je gezellig aanleunen."

„Chita!" z'n oogen peilden haar. „Plaag je nu, of meen je wat je zegt?"

„Ik geloof, dat ik het meen," lachte ze. „Weet je, ik heb nog nooit zoo'n wonderlijk type als jij bent, meegemaakt. Ik vraag mezelf vaak af: kan zooiets bestaan? Is die groote gehechtheid aan alle dorpeelingen werkelijk echt? Stel je heusch belang in al hun wel en wee? jij, die toch zooveel groots en moois gezien hebt. Is het niet een geveleid zijn door hun slaafsche aanbidding?"

Toen zei hij, en z'n gezicht was als uit steen gehouwen, dacht Chita: „Neen, 't is geen gestreelde ijdelheid, daar geef ik je mijn woord van eer op. Weet je wat het is, Chita? 't Is het lief en leed, dat ik van kindsbeen af met hen gedeeld heb. Zijn we niet één groote familie? en zijn m'n voorouders niet altijd hoofd van het groote gezin geweest? Jullie stedelingen kunt je niet voorstellen, wat het is, om in een klein zee-dorp te wonen en er alle nooden mee te maken. Misschien was de afstand tusschen de vroegere van Oosterwijck's en de bevolking grooter dan nu tusschen hen en mij, maar, als je gereisd hebt zooals ik, als je voor de grootste wonderen der natuur hebt gestaan, wat voel je jezelf dan een

atoompje. Dan valt alle verschil van den een tot den ander weg, dan voel je, dat je geen cent méér waard bent, dan Krelis of Sijmen, die hun deugden en hun ondeugden hebben net als ieder ander. Ik houd van ze. Ze zijn in hun leelijke en in hun goede dingen echter eerlijker dan de meest beschaafde, ontwikkelde menschen. En vergeet niet, hier is een stuk van mijn jeugd, en hier leeft de herinnering voort aan m'n ouders, m'n voorouders. Als Neel de badvrouw praat over den tijd dat m'n vader nog 'n kwajongen was en ouwe Wullem, de visscher, van „uwes grootvader zaliger" dan voel ik me zoo warm, zoo vertrouwd, dan weet ik, dat ik bij hen hoor, voor altijd. Als ik in de Noordpool zit, of waar dan ook, ver, ver weg, dan weet ik, dat er een plekje op aarde is, waar menschen wonen, die aan me denken, die blij zijn me terug te zien. Dat is geen ijdelheid, dat is . . . dat is gemeenschapszin. Kun je dit aanvoelen, Chita?"

„Niet heelemaal," zei ze eerlijk. „Maar toch, zooals jij het nu zegt, ja, nu komt het me wel begrijpelijker voor. Weet je, Maarten, jouw en mijn leven zijn zóó heel verschillend — het mijne veel, veel minder mooi, hoor! — ik kan dit andere niet zoo geheel aanvoelen, maar dat ik er in die twee maanden dichterbij ben gekomen, dàt kun je gelooven."

„Dat is me niet ontgaan." Er was een warme klank in zijn stem. „De Chita van eenige maanden terug had niet met Marijke een liedje ingestudeerd. Toen was je nog de kleine ijdelruit, met geen andere ge-

dachten, dan mooie kleeren, glimmende nageltjes en . . . hèt poederdonsje!"

„Erg, hè?" lachte Chita.

„Och, niet erg, maar als er niet meer is dan dat, ja, dan is het wèl erg. Ik zie je honderdmaal liever zooals je nu bent, dan b.v. zooals je dien avond op stap ging met het prachtige joggie met slobkousen aan. Wat een paskwil van 'n ventje was dat."

„Och, hij is heusch niet erger dan de rest. Ze doen allemaal zoo aanstellerig en hyper-modern, maar als ze een jaar of vier verder zijn, dan worden 't heel geschikte lui. Je moet dit niet zoo veroordeelen. Je staat er zoo buiten."

„Ja, gelukkig wel. Stel je voor dat ik zóó door het leven moest beenen, zóó opgeprikt, zoo latest fashion! Maar ik wil graag aannemen, hoor! dat zoo'n jog naderhand verandert, alleen dien avond . . . ik heb me groen geërgerd aan jullie."

„Ik voelde je spot-blikken in m'n rug, toen we wegreden."

„Heb je je heusch geëmuseerd? Zeg het eens eerlijk?"

„Buitengewoon! We hebben den geheelen weg gekibbeld. Tom vond me saai geworden en hij weet het aan de veranderde omgeving."

Maarten schaterde.

„Hij is rijk! En wilde hij je niet mee terug nemen naar z'n wereld van licht en dans en muziek?"

„Maarten, dat heb ik gezegd!"

„O ja, da's waar! je had hem tot je geroepen, dien

edelen ridder! Waarom deed je het? was je verlangen werkelijk zoo groot?"

Chita weifelde met antwoorden. Wat kon ze hem zeggen? dat ze Tom geschreven had.... omdat.... ze toen al.... jaloersch was op het kleine Sijmpie, dat Maarten's aandacht van háár aftrok?

Het was niet moeilijk een leugentje te bedenken, maar met Maarten's eerlijke oogen op zich gevestigd, was het niet gemakkelijk iets onwaars te zeggen.

„Ik was melig," zei ze en ze dacht dat ze nu tenminste geen onwaarheid had gezegd.

„Daar kan ik niet bij! Als i k melig ben — en ik ben 't vaak genoeg — dan zoek ik de stilte en ik maak een wandeling van een paar uur en laat de zeewind om m'n hoofd spelen. Maar ik vraag geen modepop op bezoek om me van m'n meligheid af te helpen! Trouwens, toen je terugkwam, zag je er niet naar uit, of je meligheid weggetrokken was."

„Je hebt bijzonder goed op me gelet," lachte Chita.

„Flens! die zit," dacht hij en hij had danig het land, dat hij zich zoo in de kaart had laten kijken. Het liefste was hij nu maar opgestaan en verdwenen, hij wilde echter niet laten merken, dat hij door dit plagerijtje in het nauw gedreven was. „Zoo'n nest, ik dacht haar uit d'r huisje te lokken en eigenlijk heb ik me netjes door haar in de kaart laten kijken. Als ze nu niet inziet, dat ik stapel op d'r ben!.... De duvell.... ze doet net of ze niets in het snufje heeft!.... wat gaat haar dat goed af! Vrouwen zijn geboren huichelaarsters...."

„Wil je nog thee, Maarten?"

„Dank je. Zeg, hoe laat komen die film-gangers thuis?"

„Ik denk tegen tien uur."

„Dan moest ik eigenlijk maar weggaan. Ik heb geen zin in enthousiaste verhalen over de genoten film. Heb ik je niet van je werk gehouden met m'n bezoek?"

„Heelemaal niet. Ik werk tegenwoordig zooveel, dat er best een geheel werkeloze avond af kan."

„Schiet je op met je werk?"

„En of!"

„Met welk doel wil je die Engelsche acte halen?"

„Vader is er op gesteld."

„Loffelijk van je om je vader's wil te eerbiedigen. Niets voor je moderne begrippen!"

„Och, wat moet ik dan doen? Na je H.B.S.-tijd moet je toch iets uitvoeren!"

„Had je geen andere ambities?"

„Neen.... ja.... och, ik had wel voor zang of piano willen doorgaan, maar 't is zoo'n lange studie...."

„En eer je het weet ben je toch getrouwd. Wilde je dat niet zeggen?"

„Neen, niet precies. Ik wilde zeggen, dat het maar goed was, dat ik het niet deed, want dat ik dan aardig gehandicapt zou zijn door die longontsteking. Ik had toch zeker het eerste jaar niet zoo mogen galmen. Maarten, wat voer jij eigenlijk uit? Reizen en trekken is toch eigenlijk geen bepaald beroep."

„Ik ben correspondent voor een groot Engelsch dagblad, waar ik geregeld m'n reis-beschrijvingen in neerpen en dan ben ik bezig aan een werk over m'n laatste Noordpool-reis. Valt je niet mee, hè? je dacht zeker dat ik zoo'n beetje liefhebberde in Noordpool-reizen! Maar toch ik ben niet van plan m'n heele leven een trekvogel te blijven. Misschien . . . als ik eenmaal de vrouw ontmoet, die m'n hart in vlam zet en die dan nog bovendien den moed heeft zich te binden aan zoo'n ruig type als Maarten van Oosterwijck . . . ah! daar hoor ik stemmen! Koos hoor je boven allen uit. Chita, ik piep 'm! 't Was een allergenoegelijkste avond. Kom je dan met je moeder m'n kluis bekijken? Tot ziens!"

Twee lange beenen wipten het raam uit en Maarten verdween in de duisternis.

Chita snelde naar boven. Ze was nu te vol om ongedwongen te kunnen praten. Dezen avond, die haar zooveel dichterbij Maarten had gebracht, dezen onverwachten avond, die haar de overtuiging had geschonken, dat ze Maarten niet onverschillig was, o, ze kon dien nu niet verder doorbrengen met anderen. Alleen moest ze zijn, om stil te kunnen herhalen en overdenken, al wat er gezegd was tusschen Maarten en haar. En beneden stonden op tafel de twee theekopjes en naast het eene een aschbak, waarin de uitgeklopte asch van een pijp.

„Is Maart'n er geweest?" vroeg Koos. Spottende en vragende blikken en de mooie film was voor een oogenblik vergeten.

HOOFDSTUK IX.

De tooneelzaal van „het Groene Duin" begon zich te vullen met de getrouwe leden van de Rederijkerskamer „Eendracht maakt macht".

Er werden gemeenlijk in het winter-seizoen in deze zaal twee gezellige avonden gegeven, waarvan op een van de twee de niet altijd even beschaafde voordrachten van een derderangs komiek benevens eenige nummertjes van het fanfare-corps Neptunus werden ten beste gegeven, op den andere, een comedie-voorstelling werd opgevoerd van „Eendracht maakt macht", waarvan de acteurs en actrices gekozen werden uit de dorpsgenooten, zoodat daardoor dit gezelschap bestond uit wel zeer heterogene krachten. De regisseur was een oud rederijker, die zich sinds eenige jaren in het dorp als slager gevestigd had en wien, toen hij nog in stad woonde, vele successen als rederijker ten deel waren gevallen. Zijn breede borst prijkte op zulke avonden met de door hem behaalde medailles en de goêgemeente zag met eerbied op naar deze bewijzen van 's mans talent. Want Barger, die kon speulen, Heere jennig, dat was me 'n rederijkertje! Hij was dan ook de man, die op bruiloften en partijen, jubilea en begrafenissen uitgenoodigd werd om te „spiesse".

En h o e hij speechte! Zijn woordenvloed was als de val van een bergstroom en bijna door niets te stuiten.

Hij begon zijn speechen gemeenlijk met: „Nadat reeds zoovelen" en eindigde die met een: „Ik heb gezeid".

Wat hij daartusschen beweerde hing als droog zand aan elkaar, maar het deerde niemand, want zijn speech was gezwollen en rhetorisch en liet niet na indruk te maken op de eenvoudigen van harte.

Dat hij vele vreemde woorden verkeerd gebruikte, wie zou 't hem kwalijk nemen? Wie lette er op, dat hij voor laag bij den grond platonisch zei, nervieus voor nerveus en een triologie waar hij een trilogie bedoelde.

Als regisseur was hij hun mannetje en niemand zou het wagen hem te weerstreven.

Marijtje, koud en zenuwachtig, stond op het al aangekleede tooneel en keek door het kijkgaatje in het scherm.

„Daar zaten ze „van ons", waarmee ze haar eigen familie bedoelde. De vrouw van bovemeester zat achter moeder, krimmene, wa' had da' mens d'r eige toegetakeld! Ai! daar hep je burgemeester, die gaat op de eerste rij zitten. Ze zal vast niet durreve zinge nou burgemeester zoo vooran zit! — haar hart klopte onstuimig — daar had je dokter en mevrouw met juffrouw Sita en Koos.

Gauw kijke wat juffrouw Sita an hep. Ajakkie! geeneens een erge mooie jurrek, en geen ketting of

zooies. En ze had nogal zoo opgesneje tegen Maar, en Sien en Geert. Nou, die zouwe ook zegge me ben' zelf sjieker! daar hei-je Maarten ook! die hêt zich puur angekleed! wat hep ie an? 'n treiter? nee, hoor, 'n donkerblauw kestuum. Piekfijn, hoor! enne . . ."

„Vàn 't teneel!" basde Bangers.

„Hè, man! ik schrik me temet 'n ongeluk!" zei Marijtje en ze vloog tusschen de coulissen, waar ze tegen de dochter van „de sjouffleur" opvloog, die alle eerste rollen kreeg, laag neer zag op het beginnelingetje en die haar een opstopper gaf van je welste.

„An 't gordijn!"

Als een veldmaarschalk regeerde Bangers z'n troepen.

Natuurlijk werkte het scherm niet en Klaas Gorris, vaandeldrager van Neptunes en scherm-ophaler van de rederijkers-kamer sjerne tot z'n boordje half-stag hing.

Eindelijk, met een ruk en gepiep van belang vloog het scherm de hoogte in en aanschouwde men het tooneel dat een marktplein moest voorstellen, maar waar men ieder oogenblik verwachten kon een tijger te zien verschijnen.

Onder ademlooze stilte van het publiek werd een van die ouderwetsche comediestukken opgevoerd, die nergens meer succes hebben dan in plaatsen waar nooit nog beroepstooneelisten optraden. Natuurlijk gebeurden er hoopjes ongelukken, bleven de acteurs en actrices steken en sprak de souffleur veel te hard,

maar niets was in staat het enthousiasme van het publiek te dooven.

De burgervader en de doktersfamilie hadden benauwde oogenblikken en vooral Chita, die zooiets voor de eerste maal meemaakte had af en toe moeite om niet in lachen uit te barsten.

Koos porde haar onophoudelijk in d'r rug, als ze op het punt stond een lachbui te krijgen.

„Je mot maar aan iets naars denk'n," riep ze, waarop Chita, bij het idee, dat ze, voor d'r genoeg en uit zijnde, aan iets naars moest denken, het opnieuw te kwaad kreeg.

De clou van de voorstelling was het Fransche liedje van Marijtje.

„Je hoort d'r tand'n klapp'ren!" zei Koos, toen Marijtje met doodsbleek gezichtje voor het voetlicht verscheen.

Gelukkig kreeg ze Chita in het vizier, die haar bemoedigend toeknikte en wiens mond de eerste woorden van het liedje vormde. Dit maakte dat Marijtje over de ergste plankenkoorts heen kwam en ze frank en vrij haar liedje durfde te kweelen.

Een storm van bijval loeide door de zaal en uitroepen als: harrejennig nog an toe! kimmene ziele! maakten verder spelen voor eenige oogenblikken onmogelijk. Dit „open doekje" verraste Marijtje bovenmatig en ze bleef een moment stokstijf staan, schoon Bangers van de coulissen uit brulde, dat ze „af" moest.

Maar het publiek wilde het liedje nog eens hooren

en er gingen luide kreten op van: „toe moar, Marijtje, doen 't nog es over."

Waarop Bangers, genadiglijk beval, dat ze het dan maar „overnuut" most zingen.

En Marijtje „groos", smeed haar schlager andermaal maar nu met luider stem over het voetlicht en overmoedig geworden door het succes, riep ze van het tooneel af:

„En nou allemoal! f'ruit mense: perruque blonde, pour tout le monde. . . ."

Bangers was ziedend en liep als een getergde leeuw achter het tooneel heen en weer.

„Die dekselsche meid toch! alle stemming was d'r uit! me kenne wel zakke late!" Maar in de zaal was de stemming er gansch niet uit en de dorpelingen, die allen het wijsje wel kenden, zongen Marijtje de klanken die ze opvingen na:

„Verruukte blo-on-on-de, voer voor de ho-on-on-on-de. . . ."

Chita was een flauwte nabij van het lachen en Koos lag amechtig tegen mevrouw Dokter aan.

„Hoe zullen ze de menschen weer kalm krijgen?" fluisterde vermaakt de burgervader den dokter in. Maarten, die eerst van harte meegezongen had, zag nu ook het hachelijke van den toestand in en toen het refrein voor de derde maal herhaald was en het zingen in blêren oversloeg, stond hij op en riep:

„Stop menschen! nou gaat de voorstelling weer door." En toen een paar overmoedig geworden jongens opnieuw begonnen, riep hij:

„Kop dicht! gedraag je behoorlijk, knullen!”

Meteen was het stil en de voorstelling had verder een kalm en succesvol verloop.

Chita, die naast Maarten zat, keek met belangstelling naar haar buurman, die aan het slot van het tooneelstuk uitbundig in de handen zat te klappen.

Hij voelde haar blikken en zich naar haar toewendend, zei hij:

„Ja, Chita, ik meen het! maar niet in den zin, zooals jij het bedoelt.”

„Wat bedoel ik dan?”

„Ga mee naar het kleine zaaltje hiernaast. Hier moet de boel herschapen worden in danszaal. We zoeken ons vlug een tafeltje uit, want alles stroomt er heen.”

Hij trok haar mee, achter het buffet door, de gang in en zoo waren ze eerder dan de anderen in het kleine zaaltje en namen er plaats aan een tafeltje.

„Nu zal ik je zeggen wat jij dacht, toen je me zoo verwonderd aankeek.”

„Maarten als gedachtenlezer! Je bent toch veelzijdig ontwikkeld!”

„Spot maar, meisje! Toch wed ik met je om wat je wil dat ik precies weet wat je dacht.”

„Laat hooren!”

Je dacht: „hoe kan die Maarten zoo verrukt zijn van dat hopelooze dilettanten-geknoei. Dàt kan hij nu toch niet meenen. Dacht je 't, of niet?”

„Inderdaad!”

„Heel begrijpelijk. Maar als ik je nu vertel, dat het

nog niet zoo heel lang geleden is, dat de dorpelingen uit verveling naar de kroegen liepen, en hier drinkgelagen gevolgd door vecht-partijen waren, begrijp je dan, dat ik hun onschuldig pogen van harte toejuich? Nu gaat het mansvolk vol animo naar de repetities van het fanfare-corps en de rederijderskamer en ze doen eerlijk hun best om de beide vereenigingen op hooger peil te krijgen. Zie je, daarom kan ik zoo van harte klappen."

„Maarten, je ontzenuwt al mijn aantijgingen!" lachte Chita....

„Ik wou, dat er nu eens iets was waarmee ik je in het nauw kon drijven."

„Vraag me dan straks ten dans! zul je me wanhopig rond zien huppelen. Ik ken jullie nieuwe dansen niet. Zul je me niet al te erg uitlachen?"

„Ik mag niet dansen, alleen de polonaise heeft dokter me toegestaan. Marijtje heeft me wonderen verteld van deze polonaise. Ik heb geen Ahnung hoe al die verschillende figuren zijn."

„Je aapt maar na wat de geweldige Bangers doet, want d i e opent hem en waarschijnlijk met mevrouw Dokter. Dat zijn zoo van die vaste gewoonten waar ze hier niet mee breken."

En het was zooals Maarten voorspeld had. Barger, de lange panden van z'n gekleede jas feestelijk achter zich aanwapperend, boog plechtstatig voor mevrouw Dokter, die vriendelijk lachend de hooge eer aanvaardde. En achter hen aan rei'den zich de danslustige paren, de ouden zoowel als de jongen en

het leek of een reuzenslang zich bewoog door de danszaal.

Barger wist wat het zeggen wilde een polonaise te leiden en hij dirigeerde zijn volgelingen of het marionetten waren.

„Angasjee voor de Poolenaise!" had hij geroepen, voor hij mevrouw dokter vroeg, en toen waren de paren achter hem aan gegaan, tweemaal de geheele zaal door, op de opwekkende marziale muziek die een pianist en een violist te hooren gaven, hiervoor speciaal uit de naburige stad overgekomen en die het klappen van de zweep kenden.

„Splisse!" commandeerde de geweldige, toen alle paren weer aan het beginpunt waren aangekomen en als makke schapen gingen de heeren achter Barger's zwevende jaspanden aan, de dames achter de bewonderde zwart kanten japon van mevrouw dokter, tot ze elkaar weer ontmoetten.

„Met vier...rrren!" klonk Bargers's bevel en 't was of een barsche sergeant-majoor z'n recruten drilde.

Arm in arm, vier op een rij, ging het tweemaal de zaal door, waarna ieder z'n eerste partner weer zocht en de schoone polonaise eindigde in een wals.

Maarten ving Chita weer op en zijn arm vast om haar heen, in veel langzamer tempo dan de muziek aangaf, walste hij eenige oogenblikken met haar tusschen de andere paren door.

„En nu wil ik niet langer zelfzuchtig zijn," zei hij,

„maar je naar je plaats terug brengen, want 't is hier véél te stoffig en te warm voor je."

Dokter Boomstra, die Koos tot dame had, kwam achter hen aangelopen.

„Dat is verstandig, Maarten," prees hij. „'t Is hier geen goede atmosfeer voor het meisje en nu ze zoo goed is, willen we niets bederven. We zullen dan ook het schoone feest gaan verlaten."

„Bê-je al uitgedanse, Maarten?" riep Neel de badvrouw, die in de armen van Dirk den vischboer voorbij walste. „Mô-je niet 'n rondje met mijn?"

En mevrouw dokter werd met een hoofdsche buiging door Barger aan haar man afgeleverd.

„Zoo, vrouw," zei dokter, „we hebben aan de eer voldaan, nu gaan we huis toe."

„Eer we een nicotine-vergiftiging oploopen," lachte Maarten.

„Ga je ook al mee?" vroeg mevrouw. „Dat wordt je niet licht vergeven! je hebt de gebruikelijke dansen niet afgewerkt."

„Ze zullen 't me voor dezen eenen keer moeten vergeven," zei Maarten en hij liep achter hen aan naar de vestiaire, en wikkelde zorgzaam Chita in haar warme jas.

„As dat niks wordt, kenne ze mijn ophange!" Neel de badvrouw die hen had nagekeken, snoof verachtelijk. „Hij koopt zich bot 'n pop op de kast! mot dàt de mevrouw van de Plaas worre? De jongen laikent wel mal!"

Maar de kasteleines, die ze deze ontboezeming toevertrouwde, was 't niet met haar eens.

„t Mag dan 'n poppie op de kast sain, moar 't is toch 'n heel best maissie. Mô-je Marijtje moar es hoore. Die is bot mal met d'r. En hep ze d'r dâ liedje niet puur fain 'leerd?"

„Joa liedjes zinge, da'kan ze!" knorde Neel. „En d'r eiges opfrunlike, da'kan ze ook moar help kaike, as de jonge d'r trouwt, dan blaiven ze geen joar op de Ploas wonel Enne denk je dâ-ze hart hep voor ons mense? dâ-ze met ons op en neer zal goan as Maarten? Reken moar van no!"

„Als Maarten d'r maar gelukkig mee wordt," zei de kasteleinsvrouw, die een onbaatzuchtige ziel was.

Neel werd opgeroepen voor de fopdans en dât was iets, dat ze zich niet liet ontgaan, nog voor geen tien Maarten's!

Toen Chita den volgenden morgen aan het ontbijt zat en er nog nagesproken werd over den feestavond, rinkelde plotseling onbarmhartig de telefoonbel.

„Intercommunaal!" stelde mevrouw dokter vast en de hoorn van den haak nemend: „voor jou, Chita, Amsterdam!"

„Gezellig!" hoorden ze Chita zeggen. „Komt u niet zoo laat? Eenig, dat Titia meekomt. Tot straks dan, moeder," en tot mevrouw dokter; „schikt het u, dat er vandaag twee meehappers komen? Moeder en Titia van Eerden komen. Reuze fijn!"

Het schikte altijd bij mevrouw dokter, die een van die zeldzame vrouwen was, die géén drukte maakte

als er eens wat meer menschen te voeden waren, dan het dagelijksch aantal. Na het ontbijt liep Chita het dorp in, om bloemen te verzorgen voor haar kamer.

„Ik moest Maarten een telefoontje geven,” dacht ze, „en hem vragen of we vanmiddag bij hem mogen komen. Ik beloofde toch dat ik hem met moeder zou bezoeken en ik ben zóó benieuwd wat moeder van hem zeggen zal, en hij van moeder.”

Maar de moeite werd haar bespaard, want toen ze langs het postkantoor liep hoorde ze Maarten's kreet, waarmee hij zich altijd bij dokter annonceerde en zag ze hem juist van de toonbank springen, waar hij in druk gesprek was geweest met den brievenaarder.

„Wat ben jij matineus vandaag,” lachte hij, terwijl hij naast haar kwam lopen.

„Ik krijg bezoek en nu ga ik bloemen halen om mijn kamer een feestelijk aanzien te geven. Moeder komt met een erge lieve kennis. De zuster van . . . den Pinguin!”

Hij dacht even na.

„O, ja, de geslobkousde Pinguin! Is die zuster ook zoo'n hyper-modern wezen?”

„Die zuster?” zei Chita langzaam en het schoot als een bliksemschicht door haar brein, dat Titia een waardige vrouwe van de Plaats zou kunnen zijn, en dit gaf haar even een gevoelig steekje. Maar ze zei eerlijk: „Titia is een van de beste meisjes die ik ken. Ze heeft zóó'n fijne ziel en o, Maarten toen ik zoo ziek was, heeft ze me samen met moeder opgepast, en hoe ze het deed? Ik heb veel aan haar te danken,

want ze heeft me door zichzelf weg te cijferen, door heel haar rustig evenwichtig doen, m'n eigen nietswaardigheid duchtig laten voelen, meer dan honderd zedenpreken 't gedaan zouden hebben. Zeg, Maarten, vind je goed dat we met ons drieën vanmiddag dat beloofde bezoek komen afsteken?"

„Of ik het goed vind? moet je dat vragen? Ik vind het meer dan fijn! Maar luister eens even: je wilde bloemen koopen, zei je? ik heb er met m'n suffen kop nooit aan gedacht, je bloemen te sturen, terwijl ik toch maar even een belletje had te geven aan Nelis om je ze eenige keeren per week toe te zenden. Wat ben ik een uil! Mevrouw dokter kreeg ze vroeger ook geregeld en ik heb niet eens geïnformeerd of dit nog steeds gebeurt. We gaan nu direct even naar Duinwijck, dan kun je meteen den tuin eens zien."

„Over welken tuin heb je het toch?" vroeg Chita verbaasd.

„Heb je nooit van „m'n bedrijf" gehoord?" En Maarten vertelde hoe hij tusschen z'n geliefd zeedorp en het naburige stadje een grooten tuin bezat, die, wanneer hij in den vreemde was beheerd werd door een flinken tuinbaas.

„We zenden geregeld groenten en fruit naar de markt," zei Maarten vol trots. „Hoe laat komt je moeder? we hebben misschien net tijd om er heen te wandelen."

„Als je dan maar niet zulke stappen neemt als nu," lachte Chita, die de groote passen van Maarten niet bij kon houden.

„Och, kaffer die ik ben! je ziet het, Chita, ik ben het ontwend met dames om te gaan. Ik zou je nu eigenlijk heel galant een auto moeten aanbieden om naar Duinwijck te gaan, maar daar denk ik niet aan; loopen is uitmuntend voor je. In twintig minuten zijn we er. Een half uurtje voor den tuin en twintig minuten terug. Kan het?"

„Met gemak. Moeder zal pas tegen twaalf uur hier zijn."

„Op marsch dan! borst vooruit! flink ademen! één twee! één twee, daar gaan we!"

De zon was nog warm, al was het einde October. Een late leeuwerik liet nog een paar heldere tonen hooren en zwermen spreeuwen trokken over het land, om de reis naar warmer oorden te aanvaarden. Doffe schoten klonken uit de duinen op, waar de jacht op wild in vollen gang was en aan beide kanten van den weg, op het land, lagen vrouwen en mannen aardappelen te rooien een vriendelijk „morrie!" roepend naar de wandelaars.

„Wat is het hier toch mooi," zei Chita en haar oogen dwaalden over de landen, waar alle koolsoorten, alle wintergroenten in vollen wasdom stonden.

„Ja, ongelooflijk mooi! iederen keer, dat ik terug kom in ons geliefde Holland, denk ik: ben ik niet mal dat ik weg ging? waar vind je die malsche wei'tjes? waar die prachtige luchten, die kleurrijke akkers? Maar ik geloof dat nu de tijd niet meer zoo ver af is, dat ik voor goed blijf, althans er niet meer voor langeren tijd uittrek."

„Wat ga je hier dan doen?"

„Me wijden aan „m'n bedrijf" — je zult het straks zien — en ik ga de stof uitwerken, die ik in zoo ruime mate opgedaan heb op m'n reizen en . . . hup! daar schiet een konijn over den weg. Zie je 'm? ontsnapt aan des jager's oog! wordt je niet te moe? en kun je m'n lange stelten bijhouden? Volgenden keer nòg lagere hakjes onder je schoenen. Ik ga je trainen, Chita! iederen dag een eindje verder. Ik zal een stevige meid van je maken, geen steedsche bleekneus. We zijn er bijna, dit laantje in, nou, daar zijn we er!"

Ze liepen langs een enorme haag en Maarten deed een groot wit hek open waar in zwarte letters „Duinwijck" op geschilderd was.

Chita zag een heelen grooten tuin, waarin vele groote broeikassen. Midden in den tuin, omgeven door groen en bloemen stond een aardig huis.

„Hier wonen Nelis en z'n vrouw," lichtte Maarten toe. „En er is een ruime kamer voor mij, waar ik rustig kan werken en rommel maken en overnachten. Straks gaan we er een kopje koffie drinken. Hallo Nelis! ik heb hier een dame bij me, die onzen tuin komt bekijken en graag een bakkie troost wil hebben."

„Kan gebeuren, m'neer Maarten," de tuinbaas, een stoere kerel lichtte de pet en een ondeelbaar oogenblik bleven z'n oogen rusten op Chita.

„Zoo zo!" dacht ie, „de baas met een jongedame. Dat is me nog nooit overkomme. En hij hep vast geen slechte smaak ook."

Maar onmiddellijk was zijn aandacht weer bij een zakelijke vraag, die Maarten hem deed.

Even kreeg Chita, bij dit korte gesprek tusschen de beide mannen over verzending van fruit en groenten een glimpje te zien van Maarten als „bedrijfs-leider”. Ernstig, heelemaal vergetend, dat Chita wachtte, gaf hij Nelis aanwijzingen, als een geroutineerd tuinder.

Dan, plotseling weer op z'n gewone, opgewekte manier:

„Kom mee Chita, nu laten we je de broeikassen zien, onze trots en glorie, wat Nelis? Doe je mantel maar even uit, want 't is er knap warm.”

„O!” Chita gaf een kreet, toen ze in de eerste kas die ze bezochten, de druiven in weelderige trossen zag hangen.

„Wat een kanjers, hè?” zei Maarten en hij knipte een volle tros af. „Proef maar eens! ze zijn gestoofd door de zon. Maar heb 't hart niet de schillen of pitten op den grond te gooien, want dan ben je voor goed uit den pas bij Nelis.”

„Ik zal effies 'n mandje halen,” zei practische Nelis, „de juffrouw kan de druiven beter meenemen.”

Het mandje werd gevuld met druiven en zachtbedonsde perziken. Chita kon zich niet genoeg verlustigen aan de weelde in de broeikassen en stads-kind als ze was, moest ze over al wat er groeide en bloeide ingelicht worden.

„Natuurlijk dacht je, dat tomaten aan een boom bengelden,” lachte Maarten, toen Chita in verruk-

king keek naar de prachtige hel-roode tomaten die tusschen het groen op den grond lagen. „Zoo, nu heb je ons fruit en de groenten gezien, nu de bloemen nog. En, o ja, Nelis, vóór ik het vergeet, snijd flink wat bloemen af, die neem ik mee en stuur je dan tweemaal per week bloemen naar het doktershuis? Dat heb je, geloof ik, den laatsten tijd niet meer gedaan, is 't wel?”

„Meneer had 't niet verordeneerd,” zei Nelis rustig.

„Dan zeg ik het nu eens en voor goed, da's gemakkelijker.”

Toen ze in Maarten's kamer zaten, onder het genot van een heerlijk kopje koffie, zei Chita: „Ik geloof dat er geen bloem is, die niet in jouw tuin staat. O, Maarten, wat een weelde.”

„Houd je van bloemen?”

„Dol, gewoon.”

„Om ze op je kamer te hebben, hè? of op je mantel. Maar ze op te kweken, voel je daar iets voor?”

„Dat weet ik niet. Je komt er in stad niet zoo toe. Wij hebben een aardigen tuin, met veel bloemen, die wordt onderhouden door een tuinman. Maar de planten en bloemen op m'n kamer verzorg ik dolgraag.”

„Da's al wat gewonnen. Je moet maar eens iederen dag naar Duinwijck kuieren, dan kunnen wij je leren bloemen te kweken. Werken in de buitenlucht is zoo heilzaam. M'n zus en ik moesten van vader iederen dag minstens een uur in den tuin werken. Aagt spitte tegen een boerenjongen op.”

„Is je zuster getrouwd?"

„Ja, al vier jaar. Ze woont in Wageningen. Haar man is leeraar aan de Landbouwschool. Een reuze leuk stel! Ze hebben natuurlijk een woud van een tuin achter het huis en daar komt geen tuinman in. Alles 't werk van Aagt en d'r Hans. Maar d'r nageltjes, Chita, die zijn niet half zoo mooi als de jouwe!"

„Dus die moet ik offeren als ik in de leer ga?" spotte Chita.

„Absoluut! neen maar, zonder gekheid, 't zou uitstekend voor je zijn. Voel je er iets voor?"

„Ja, zeker wel, maar ik zal hier niet zoo lang meer blijven, en dan moet ik het werk er toch weer aan geven. Ik denk, dat moeder vanmiddag wel met me zal bespreken wanneer ik naar huis terug zal moeten. Ik ben zóó flink geworden — dokter zegt het zelf — en ik geloof zeker, dat mijn na-kuur als geëindigd beschouwd kan worden."

Er was even een stilte en Chita dacht, dat Maarten het kloppen van haar hart wel moest hooren.

„Ben je blij, dat je weer gauw naar huis mag?" vroeg Maarten en er was een vreemde klank in z'n stem.

Toen zei Chita — en ze zei het eenvoudig en waar:

„Neen, Maarten, ik ben er n i e t blij om en toen dokter laatst zei, dat ik g e h e e l genezen ben en er niets meer van te hooren is, dat ik nog maar zoo kort geleden longontsteking had — toen was ik er niet eens verheugd om, want ik wist, dat het betekkende: nu kan je weer gauw naar huis toe."

Hij boog zich naar haar toe en er was spanning in zijn gelaat toen hij vroeg:

„Valt het je zoo hard om van het doktersgezin te scheiden?”

„Niet alleen van het doktersgezin. Ik zal het dorp missen en al wat er mee samenhangt en ik heb het gevoel, dat het me in stad te eng zal worden, ik terug zal verlangen naar de wijde zee en het strand en de duinen. O, Maarten, ik kan het nu zoo goed voelen, wat jou en dokter en mevrouw hier bindt aan dit kleine dorp, en ik sta versteld over mezelf, dat ik het zoo gauw heb leeren voelen.”

„Chita,” Maarten's stem klonk zoo ernstig, even ernstig als zijn oogen haar aankeken. „Zal het je ook een beetje spijten mij niet meer te zien? Ik hoor toch ook bij al wat ermee samenhangt.” En toen ze geen antwoord gaf, „waarom zeg je me nu niets? Valt het je zoo moeilijk? Ik weet wel dat ik jou zóó vreese-lijk zal missen, als ik niet gedacht heb, na het weggaan van m'n moeder, ooit weer een vrouw te zullen missen. Chita, ik ben heelemaal geen man voor een declaratie. Wil jij de vrouwe van de Plaats worden?”

Chita had het gevoel of haar hart plotseling naar haar keel verhuisd was. Het bonkte zoo onstuimig en het benam haar bijna den adem. Nu het nooit gedachte, maar vurig gewenschte zoo heel nabij was, leek het haar te mooi, te groot om te kunnen omvatten en een angst, een benauwenis kwam over haar of ze dit mooie wel waard was, of ze verdiende de vrouw te worden van een man als Maarten, die zoo

ver boven haar stond, in elk opzicht. In spanning keek Maarten haar aan. Wat speelde zich af in die lieve bol, dacht hij, waarom weifelde ze met antwoorden! Was hij te haastig geweest, te lomp?

Toen zei Chita langzaam:

„Maarten, ik wil het wel bekennen. Wie ik het meest zal missen, als ik hier weg zal zijn, ben jij!”

Zoo onstuimig greep hij haar hand en er kwam een niet te zeggen gelukkige uitdrukking in de staalblauwe oogen.

„Maar,” ging Chita voort, „hoe gelukkig ik me ook voel te weten, dat ik ook iets voor jou beteeken, zelfs zooveel, dat je me waardig acht de plaats van je moeder in te nemen, is er in me zoo'n angst, dat ik niet klaar ben voor deze groote taak, en dat ik heelemaal niet de vrouw voor jou ben. 't Is nog maar zoo kort geleden, Maarten, dat ik een ijdel mallootig schepsel was, een, waar jij, Maarten, een afkeer voor gevoeld zou hebben. Zoo zie ik mezelf nog zoo vaak en als ik dan denk, dat zooiets de vrouwe van de Plaats zou moeten worden, dan lijkt het me zoo monsterlijk zelfzuchtig om ja! te zeggen, om met beide handen aan te pakken wat me niet toekomt.”

Maar Maarten, z'n gezicht één gulle lach, trok haar naar zich toe.

„Laat me dat „zooiets” nog eens goed bekijken! Maarten, jongen, hoe kom je zoo gek! je moest dat „zooiets” maar rustig naar d'r stad terug laten trekken en een vrouw zoeken, die nooit zulke dwaze dingen deed als mijn Chita. Een vrouw, die je niet

moet leeren loopen en die niet om de vijf minuten haar ondeugende neus poeiert en die je niet nog van top tot teen moet opvoeden. Nou, laat je weerspannige bol maar rustig tegen m'n schouder liggen, we zullen je wel opfokken tot een gezonde, stevige tuindersvrouw! gezond van binnen en van buiten. Ik durf het aan! en ik weet, dat ik er nooit spijt van zal hebben. Vanmiddag als je moeder komt, zal ik een formeel huwelijksaanzoek doen, als je er op gesteld bent, trek ik zelfs een jacquet aan! Hoe is ie? En ga nu maar mee, vrouwe van de Plaats, anders kom je te laat voor je gasten. Wacht nog even, want ik moet Nelis nog wat zeggen."

Chita zag hem door den tuin hollen met sprongen als een jong veulen, net zoo uitgelaten en dol.

In haar hart was groote dankbaarheid.

„O, Maarten, wat zal ik mijn best doen om te worden als jij het van me verwacht," zei ze zacht. „Om je niet teleur te stellen, om met je mee te leven je gezonde, natuurlijke leven, dat zoo verschilt van het mijne zooals het tot nu toe was."

Toen kwam Maarten weer binnen, in z'n hand een tak teer-witte orchideeën.

„Bij een bruidje hooren bloemen," zei hij teeder haar de bloemen overreikend en dan nuchter: „in onze eigen kassen gekweekt."

Buiten wachtte Nelis hen op met een groote mand vol snijbloemen.

„Zal ik ze nu maar niet even op de fiets brengen?" vroeg hij.

„Welneen," zei Maarten, „we dragen ze samen. Vooruit, Chita, ieder aan een oor!"

En de mand met de kleurige bloemen tusschen hen in, aanvaardden ze den terugtocht.

Langs den achterkant van het huis wist Chita met haar bloemenschat naar binnen te sluipen. Ze had met Maarten afgesproken dat ze nog niets van het heerlijk nieuws vertellen zou, vóór Maarten er tenminste met moeder over gesproken had. En als Koos de mand met bloemen en de tak orchideeën in het vizier kreeg. . . .!

Ze had nog net den tijd de bloemen in vazen te schikken en zich wat op te knappen, toen ze van haar raam uit de auto al zag aanrijden.

„Er zit nog iemand in," zei ze, toen ze drie figuren ontdekte. „O, hemel, wie zou er bij zijn? valt onze heele fijne middag in duigen. O!" ze proestte, toen ze ontdekte wie de derde was. „Vader! 't Kan niet beter! Vader komt z'n toestemming brengen! Natuurlijk op de laatste minuut besloten om mee te gaan. Als Vader maar niet zoo gewichtig doet. O, wat zie ik er ineens vreeselijk tegen op. Ik heb zin om op te bellen dat we niet komen. Neen, dat houd ik niet uit. 't Moet maar gaan zooals het gaat. Hallo!" ze liep naar het balcon en zwaaide naar hen toen ze uit de auto stapten. Dan rende ze in een vaartje naar beneden.

„Kind, wat zie je er toch best uit!" zei verheugd haar vader en dankbaar sloot hij haar in de armen.

„Ben je het wel?" lachte Titia. „En heelemaal niet

aan je lijn gedacht! 't Is niet te gelooven, zooals jij veranderd bent. Er is een wonder met je gebeurd."

„Misschien wel," zei Chita zacht en haar arm door dien van haar vader stekend, „vader, je bent vandaag gekomen, of je geroepen werd. Maar gaan jullie eerst mee naar m'n kamer, want ik moet het zeggen voor we aan den lunch gaan."

En hier vertelde ze hun het groote nieuws, het nieuws, dat vader Weldam sprakeloos maakte.

Toen hij weer in staat was een woord te zeggen, bromde hij, en hij deed z'n best de oude commando-stem te herkrijgen:

„En daar heb je ons niets eerder van verteld! je stelt ons voor een fait accompli! Of . . . of wist jij er wat van, Coba?"

„Misschen wel," lachte mevrouw Weldam, „maar in ieder geval heeft Chita me er niets van verteld."

„Hoe wist u het dan, moeder?" vroeg Chita heftig geïnteresseerd. „Had u soms weer een voorgevoel?" plaagde ze.

„Nee, dat niet, maar toen ik den laatsten keer bij je was zaten we samen aan het strand en toen kwam, zoodra je een eindje opgelopen was, Neel de badvrouw bij me en wat die zei bracht me op het idee, dat die blijde oogen van ons meisje wel eens een oorzaak konden hebben."

„O, moeder, wat zei ze, toe, vertel eens?" vroeg Chita nieuwsgierig.

En mevrouw Weldam, Neel's stem imiteerend zei: „we konden je dochter wel eens voor goed hier houwe, mevrouw. Dat wordt vast wat met onze Maarten."

„Nou moet je weten," ging mevrouw Weldam voort, „dat ik van geen Maarten wist en dacht dat Neel een zoon had die Maarten heette en ze een grapje maakte. Maar Neel zei:

„Je kenne Maarten toch wel? Maarten van Oosterwijck? Nou, mens, als je dochter d'n dieje kraigt, dan mag je je vingers puur aflikke!"

Zelfs meneer Weldam schaterde bij de voortreffelijke imitatie van Neel.

„Die Cootje," dacht hij verteederd, „ze wordt weer net zoo ondeugend als ze vroeger was."

„Nou man," lachte mevrouw, „je weet 't nu! we mogen onze vingers aflikke!"

„Ja, ja," mopperde deze, terwijl het bliksemsnel door z'n hoofd schoot, dat de van Oosterwijck's van zéér oude en bekende familie waren. „Maar ik vind het toch zeer onvertrouwelijk, dat Chita er haar ouders niet over sprak."

„Och, vadertje," lachte Chita en ze vleide zich tegen hem aan zooals ze het in langen tijd niet gedaan had, „hoe kon ik nu vertellen wat ik zelf niet zeker wist! Maarten heeft zich vanmorgen pas...." ze wist niet wat ze zeggen moest; het „gedecleard" kon niet over haar lippen, als ze dacht aan Maarten, en den tuin, en de mand met bloemen tusschen hen in.

„Chita, kind! wat heerlijk voor jullie,” zei haar moeder en in haar stem was de warme klank die Chita er zoo graag in hoorde. „Wat ben ik verlangend je Maarten te leeren kennen.”

„En ik!” stemde Titia in.

Toen kon meneer Weldam niet langer achterblijven. Hij schraapte gewichtig z'n keel, trok het donkere hoofd van z'n dochter wat dichtër naar zich toe en zei:

„Moge het dan tot je geluk zijn, Chita. Maar mij is het wel wat al te modern. Vroeger ging dit anders en werd eerst toestemming gevraagd.”

„O, maar dat gebeurt nog, vaders,” lachte Chita. „U zult eens zien, hoe deftig Maarten vanmiddag m'n hand vraagt. Als u er op gesteld is, trekt hij zelfs een jacquet aan! maar dat eischt u niet, wel? Buitendien, uw grijs costuum is ook niet plechtig! Wacht maar, tot u mijn tuindertje ziet, dan is al uw gewichtigheid foetschie!”

„Ja, ja,” bromde hij genoegelijk en hij hoorde zichzelf al spreken over „m'n schoonzoon van Oosterwijck”! Klonk goed! Dat kleine nest, die Chita! maar hij had ze ook een opvoeding laten geven! ze konden hem niet dankbaar genoeg zijn, die kinderen!

Maar dien middag, toen hij naast Maarten het oude, mooie huis doorliep, met ontzag bleef staan voor de familieportretten, de heele Plaats bezichtigde, toen werd hij voor de eerste maal in z'n leven klein, en voelde hij, hoe er in dien Maarten een een-

voud en natuurlijkheid was, die maakte, dat hij zijn eigen opgeblazen grootdoenerij wel af moest leggen.

En Maarten, die even later het hooge duin achter het huis met hem beklom, en hem meetroonde naar het kraaiennest in z'n geliefde mast, had hem met weinig omhaal van woorden de toestemming tot z'n verloving met Chita gevraagd en vader Weldom was afgeweken van het gewone programma van plechtstatigheid en had Maarten even eenvoudig-weg als schoonzoon geaccepteerd. Geen wonder dus, dat Maarten hem een geschikten baas vond, waar hij het best mee zou kunnen vinden. Maar met de moeder van zijn Chita was hij direct op een zeer vertrouwelijken voet gekomen en toen het bleek, dat ze van de tuinderij haast evenveel af wist als hij zelf, waren ze als twee verwante zielen.

In de groote zitkamer, waar alles nog was zooals de eerste van Oosterwijck het ingericht had en die somber had kunnen zijn, als niet door de hooge ramen de blonde duinenreeks zichtbaar was, werd thee gedronken en Chita moest op verzoek van Maarten, voor de eerste maal haar plichten van „Vrouwe van de Plaats" vervullen.

Er was in dit eerste samenzijn met de ouders van zijn meisje, niet de minste gedwongenheid en Titia, die eerst niet mee had willen gaan, en zich wat verlegen had gevoeld, was in minder dan geen tijd geheel op haar gemak gesteld en hielp Chita met rond dienen van de thee en de Duinwijcker moppen, die Maarten,

getrouw aan de tradities van zijn dorp, voor deze feestelijke gelegenheid besteld had.

„Duinwijcker moppen eet je bij verlovingen, huwelijken en begrafenissen!" lachte hij.

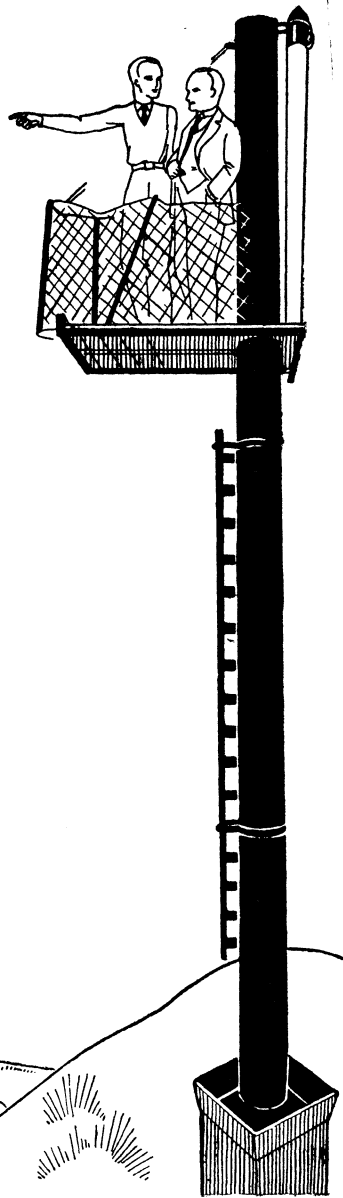
„Ook bij officiële verlovingen?" plaagde mevrouw Weldam.

„Daar zou ik de handleiding van de Duinwijcker etiquette nog eens op na moeten zien."

„Wanneer zal de officiële verloving plaats vinden?" vroeg meneer Weldam.

„Toch geen receptie?" schrok Maarten. „Ik verdwijn net zoo lief naar de Molukken-eilanden! Neen, hè, Chita? hoeft toch niet?"

„Als je een stadsjuffer ten huwelijk vraagt. . . ." plaagde Chita. „Nou, kijk maar niet zoo benauwd, we zullen geen

plechtigheid plegen. Keurige kaartjes, en daarmee basta!"

„En een advertentie in „het Duinwijcker Orgaan", stelde Maarten vast." Tsjonge, jonge, wat zullen ze opkijken! „Nou is die d'r bai, da's vast!" zullen ze zeggen. Wacht even, daar komt net de postbode aan, die zal het 't eerst weten, da's nog beter dan 'n advertentie, weet straks het heele dorp het."

Maarten boog zich uit het groote raam.

„Hallo, Evert, luister eens: ik heb verkeerung!"

„Moak main wat wais!" bromde Evert en hij wilde al doorloopen.

Maar Maarten trok Chita naar het raam en een arm om haar heen slaande, vroeg hij:

„Geloof je 't nou nog niet?"

„O, is 't den dieje?" lachte Evert. „Nou, dan heb Neel 't wèl bij 't recht eind 'had! dan filseteer ik je, Maarten en.... enne.... God's zegen d'r op, jong!"

Meneer Weldam had oogen als biljartballen, maar zijn vrouw luisterde met verheerlijkt gezicht naar het gesprekje tusschen Maarten en den postbode.

Dat waren klanken die haar bekend voorkwamen. Klonk niet haar heele jeugd, het ouderlijk huis, de tuinderij, uit Maarten's klare stem, toen hij met den postbode sprak.

Haar oogen gingen van Maarten naar Chita en even was in haar hart een angst, dat haar kind zich niet geheel zou kunnen aanpassen aan de natuurlijke ongedwongenheid van Maarten, aan het leven op een

klein dorp, het meeleven met de bevolking, zooals hij dat deed.

„Ik zit natuurlijk weer te tobben," lachte ze zichzelf uit.

„Is het kind dan niet veel ten goede veranderd? Is ze niet bijna weer mijn kleine Corretje van vroeger?"

„En kom je nu gauw thuis?" vroeg meneer Weldam, die zijn dochter erg begon te missen.

„Dat zit nog," zei Chita en ze keek eens naar Maarten.

„Het zal afhangen van Maarten's reis-plannen."

„Ga je weer op reis?" vroeg een en al verbazing vader Weldam.

„Nog één reis naar de Noordpool," zei Maarten. „Ik heb dit afgesproken en voorbereid, toen ik nog niet wist dat er een Chita in mijn leven zou komen. En dan ben ik uitgereisd. Chita, dan trouwen we, en word ik een degelijk huisvader."

„Als moeder en u het goed vinden, blijf ik dan hier tot Maarten weggaat," zei Chita. „Natuurlijk komen we telkens een poosje thuis, maar het is toch voor alle dingen beter, dat ik hier nog wat blijf. En als Maarten weg is, weet u wat ik dan ga doen?"

„Je Engelsche acte halen? Je moest dit toch doorzetten," vond vader Weldam.

„Of course, Mr. Weldam!" lachte Chita. „Die hoop ik zeker te halen. Maar daarna heb ik nog een ander plan."

„En dat is?" vroeg Maarten gespannen, want hij wist van dit plan niets.

„Dan ga ik een poosje bij Oom Goof, moeder's broer in huis en ga bij hem iets van de tuinderij leeren, opdat ik tenminste een beetje beslagen op het ijs kom als Maarten zich geheel aan z'n tuin gaat wijden."

Meneer Weldam vond het erge nonsens, maar Maarten juichte het plan van harte toe en mevrouw Weldam straalde.

„Dat heb ik bedacht, Maarten, toen we straks naar huis liepen, met de mand vol bloemen tusschen ons in, bloemen, waarvan ik den naam niet eens weet."

„Ja, jullie stadskinderen!" plaagde Maarten. „Julie ziet een merel voor een sijsje aan en . . ."

„Een orchidee voor een paardebloem!" lachte Chita. „Nou, maar niet alle stadskinderen zijn zoo. Titia herkent iedere plant, iedere bloem en zegt niet, o, wat een boel Venushaar staat daar, als het aspergegroen is. Weet je nog, Titia, toen we van den zomer langs dat veld liepen?"

Titia schoot in een lach.

„Ja, weet je nog? En Wim, die de bloesem van Capucijners voor lathyrus aanzag. Wat hebben we toch vaak hartelijk gelachen dezen zomer en wat is er heen en weer geplaagd en gehoond. Eigenlijk jammer, dat die prettige tijd zoo verwaterde door jouw ziek worden?"

„Jammer?" Chita's donkere oogen keken in

straling naar Maarten. „Neen, Titia, geen jammer! Voor mij tenminste niet.”

„Neen, voor jou niet,” lachte Titia.

„Zonder dat had je je Maarten waarschijnlijk nooit ontmoet.”

„En was ik de zelfzuchtige ijdelruit gebleven, die ik was.”

De schemer viel al in en Maarten ontstak de hoeklampen. De groote kamer met de antieke donkergebeitste meubelen werd van een gezellige intimiteit en door de hooge ramen, waarvan de gordijnen open bleven zag men de contouren van de al wazige duinen afsteken tegen de zacht-rood getinte lucht.

„Wat is het hier ongelooflijk mooi en rustig,” zei Titia zacht.

Haar oogen dwaalden langs het heerlijk duinlandschap en in gedachte zag ze verrijzen, tusschen die majestueuze duinen, besloten als in een beschut dal, haar Kinderhuis.

„Hier, in die ongerepte natuur, doordrenkt van de gezonde zeelucht, hier zouden mijn bleekneuzen opbloeien!”

Voor de open ramen stonden, de armen om elkaar heen, Chita en Maarten.

„Die hebben elkaar gevonden,” dacht Titia zonder de minste afgunst. „Misschien vind ik mijn ideaal ook nog eens en dan zal mijn Kinderhuis in dit heerlijk oord gebouwd worden, waar alles gezondheid en rust ademt.”

De klare, ernstige oogen bleven turen naar den

rooder wordenden hemel en de hoop, die eigenlijk nooit uitgedoofd was, werd levendiger weer.

En in de hoge, stille kamer zaten de ouders, en ook zij keken naar het jonge paar en hun dankbare gedachten gingen uit naar den man, dien ze hun kind met een gerust hart konden toevertrouwen.

Van dezelfde schrijfster verscheen:

CONTRASTEN

MET TEEKENINGEN VAN RO KEEZER

Ingenaaid f 2.90

Gebonden f 3.90

EEN GREEP UIT DE BESPREKINGEN:

De romantische draad, die door dit mooie boek loopt, is goed gespannen. De liefde van Fred, de vluchtige, de charmante, wordt door NORINE aanvaard, zooals alleen zij het kan. En dat die liefde veredeld en verdiept wordt, hoe kan het ook anders? *Contrasten* is een goed, een klaar, een levensblij boek!

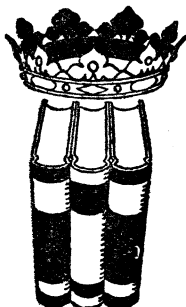
CISSY VAN MARXVELDT
i/d *Nederl. Bibliografie*

„*Contrasten*” is een van de beste meisjesboeken, die ik dit jaar las. De heldin van het verhaal NORINE RÖSTEL, die met haar vader Hotel Beau Séjour te Interlaken beheert, wordt ons geschetst als een flink, moedig meisje, dat nu eens gelukkig geen flirt-type is. Zij en haar vader kunnen het finantieel niet langer bolwerken. En dan opeens komt de liefde in het spel. Hij, Fred, is een rijke Hollandsche gast en ‘t is dadelijk te voorzien, dat ze elkaar niet zonder strijd zullen krijgen. Juist die strijd heeft de schrijfster zoo fijn geschetst. Eigenlijk staat die Fred zoo ver beneden Norine. Hij is een boemelende student, die smijt met zijn geld en het tenslotte ook met de liefde zoo heel nauw niet neemt. Maar Fraulein RÖSTEL, die op ieder, die met haar in aanraking komt, een goeden invloed uitoefent, maakt van deze slappeling een mensch met ruggegraat.

.....
Haarl. Dagblad.

UITGAVE VALKHOFF & Co. — AMERSFOORT

BEKROONDE MEISJESBOEKEN

Door het Deensche Dagblad „Politiken” werd een wedstrijd uitgeschreven voor het beste jongens- en meisjesboek. Een commissie moest de drie boeken uitkiezen, welke haar de beste schenen en de jeugd zelf moest er haar stem over uitbrengen, aan welk van deze boeken de eerste, tweede en derde prijs toekwam.

De drie meisjesboeken werden bekroond in de volgende rangorde:

VIVA LÜTKEN

DE WIJDE, WIJDE WERELD

Een modern meisjesboek over een paar tweelingen, broer en zuster, die samen een tocht door Zwitserland maken. In haar sportcostuum is het zusje niet als meisje te herkennen en wordt steeds voor een tweelingbroer van haar broer gehouden.

Het oordeel der Pers:

Het is een der beste meisjesboeken, die wij ooit onder de oogen kregen, zonder een zweem van de gebruikelijke zwoele romantiek en bovendien zoo frisch en levendig verteld, dat de aandacht nergens inzakt.

N. Rott. Crt.

Dit is een juweel van een meisjesboek.

Haagsche Courant.

ESTRID OTT

SONJA ALS JOURNALISTE

Sonja voelt voor de journalistiek. Ofschoon haar maatschappelijke positie haar toelaat alleen de genoegens van het leven te genieten, wil zij toch in het volle werkende leven staan. Haar ondervinding beschrijft zij in brieven aan een vriend, die later haar man wordt.

ERNA HEINBERG

HET GEHEIM

De schrijfster leidt ons in een gezin waar de personen hooghartig zijn. Men leeft er boven zijn stand; de vader vergriipt zich aan de kas. Hij ondergaat daarvoor zijn straf, doch de twee kinderen worden onwetend gelaten. Vriendinnen zijn zoo wreed het meisje te verwijten; de ontgoocheling is groot, maar het blijkt een goede levensles te zijn.

Prijs van deze boeken gebonden f 2.50

Vraagt ze eens aan Uw boekhandelaar ter inzage.

UITGAVEN VALKHOFF & Co. — AMERSFOORT